

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๙

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

© เพชรผ่องพุทธมุขขึ้น ในใคร
ปฏิบัติ“ทางเอก”ใน พุทธแท้
มรรคแปดพุทธเจ้าไข ตามลำดับ
ต้องพบ“แสงอรุณ”แล้ว ก่อนได้“มรรค”ธรรม
© จำไว้เลยจักแก่ ปัญหา
แก่ที่“คน”ซุกสา- ระซ้อน
แก่อื่นเปล่าคายพา พันธุ์ย่ง เหยิงเฮย
แก็กฎแก่เกณฑ์ย้อน ยอกย้าเวียนวน

อโศกธรรม
นิมิตต์ธรรม
ดีลธรรม
กสิยาธเกิดตา
โยนิโสมนเสีการ

“แสงอรุณ ๗” เเพชรพุทธ

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

แสงอรุณ ๗
๒๐ (๕.๕.๒๕๕๙)
น.๓๑๐

หม่อชวักโกมารักจัจ สุดยอดหม่อฝีมือเยี่ยม หม่อประจำพระองค์ของพระพุทธเจ้า และเป็นหม่อหลวงของพระเจ้าพิมพิสาร หม่ออันดับหนึ่งของแผ่นดิน เชี่ยวชาญชำนาญการรักษาโรคอย่างล้ำยุค ไม่มีหม่ออื่นใดทัดเทียมได้เลย รักษาโรคทั้งทางร่างกาย ทั้งทางจิตใจ(กิเลส) จนได้เป็น **สุดยอดหม่ออาริยะ** ที่พระพุทธเจ้าทรงยกย่อง

ราคา ๓๐ บาท ขนาด ๑๒.๘ x ๑๘.๔ เซ็นติเมตร กระดาษถนอมสายตา ๖๔ หน้า ปกสีสี่
หาซื้อได้ที่ธรรมทัศน์สมาคม (โทร. ๐-๒๓๗๕-๔๕๐๖, ๐๘-๙๙๖๗-๗๙๐๒)

นัยปก

“แสงอรุณ ๗” เพชรพุทธ

(๑) เพชรฟ่องพุทธผุดขึ้น
ปฏิบัติ“ทางเอก”ใน
มรรคแปดพุทธเจ้าไซ
ต้องพบ“แสงอรุณ”แล้ว

(๒) จำไว้เลยจักแก้
แก้ที่“คน”ซุดสา-
แก้อื่นเปล่าตายพา
แก้กฎแก้เกณฑ์ย้อน

(๓) แก้“คน”ให้เสร็จด้วย
เริ่ม“เจ็ดมิติ”จุด
จึงจักวิเศษสุด
หากผิดพุทธพจน์แก้

(๔) หนึ่งอิงมวล“มิตร”แท้
มิตรชื่อมือสุจริต
สอง“ศีล”ต้องยึดติด
“ฉันทะ”คือสามพร้อม

(๕) ลี“ตัวตน”(อัตตา)ที่ต้อง
ทำ“ทิวฐิ”ประธานพา
และหก“อับปมา-
“ทำจิตในจิต”(มนสิการโธติ)ไซรั

(๖) คุณค่าพุทธสุดฟ้า
ยอดศาสตร์ยอดศิลปะ
ต้องครบเจ็ดลักษณะ
หากมิได้ตั้งอ้าง

(๗) มองหมายว่าจักได้
ตั้งแต่เริ่มปัจเจก
“แสงอรุณเจ็ด”ไม่เสก-
“มรรคแปด”จึงแห่งแห้ว

(๘) ระวังงานชาติต้อง
หาไม่เวรผูกเวร
อย่ามุ่นแต่กฎเกณฑ์
“อรุณเจ็ด”เพชรพุทธแพรว

ในใคร
พุทธแท้
ตามลำดับ
ก่อนได้“มรรค”ธรรม
ปัญหา
ระช้อน
พันยุ่ง เหิงเฮย
ยกย้าเวียนวน
เพชรพุทธ
แรกแล้ว
ครบสรรพ
ไปได้จริงจริง
บัณฑิต
ร่วมล้อม
ปฏิบัติ จริงเลย
ส่งให้ประลูผล
ศึกษา
สำเร็จได้
ทะ”สุด สำคัญแล
เจ็ดแจ้ง“แสงอรุณ”
โลกุตระ
วิศิษฐ์สร้าง
ตามพุทธ พจน์แฮ
สูตรนี้เสียของ
ทางเอก(มรรคองค์ ๘)
คลาดแคล้ว
สรรค้ใส่ ตนก่อน
หมดสิ้นสูญหวัง
ชัดเจน
ไปแล้ว
กันหนัก อยู่เลย
รีบสร้างใส่คน.

“สไมย์ จำปาแพง”

๒๖ มีนาคม ๒๕๕๗

คนดี.

“ถ้าไม่มีศีลธรรมเป็นรากฐาน...เป็นประชาธิปไตยโกง”..พุทธทาสภิกขุ

สำคัญกว่าทุกสิ่ง!

“แสงอรุณ ๗” เพชรพุทธ

เปิดชีวิตหลังลูกกรง ของ นพ.วิสุทธ์ มือฆ่า
หั่นศพ พญ.ผีศพ....

นพ.วิสุทธ์ บอกว่า เมื่อได้ลองทบทวนตัวเอง
อย่างจริงจัง ก็ทำให้ได้รู้ว่าชีวิตก่อนหน้านี้ เป็น
คนที่ประมาท ปล่อยให้ความโลภและความโกรธ
เข้าครอบงำจนไร้อิสระ ปล่อยให้อิทธิพลของลาภ
ยศ คำสรรเสริญ เข้ามามีอำนาจเหนือตนเอง แต่
ก่อนในหัวมีแต่งาน ตำรา งานวิชาการ จึงไม่สนใจ
เรื่องฝึกจิตใจ ถ้ารู้ความจริงข้อนี้ตั้งแต่ยังเป็นหนุ่ม
ก็คงจะรีบปฏิบัติธรรมเสียตั้งแต่ตอนนั้น ไม่รอให้
แก่ก่อน นี่เป็นโศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นกับคนจำนวนมาก
ที่มารู้ว่าการปฏิบัติธรรมเป็นเรื่องสำคัญก็ต่อ
เมื่อพลังพลั้งพลาดไปแล้ว

ชีวิตที่ผิดพลาดของหมอวิสุทธ์นับว่าน่าเห็นใจ
หากนำไปเปรียบเทียบกับชีวิตที่มีบารมีมาก ๆ
แบบองค์ลีลาม ขนาดมีบารมีระดับ “อสีติมหา
สาวก” (พระสาวกระดับสำคัญ) ก็ยังถูกหลอกให้
ไปฝากคนนับพัน แต่เพราะได้พบกัลยาณมิตรระดับ
พระพุทธเจ้า ๑ จึงเป็นดังแสงเงินแสงทองส่องทาง
สว่างให้ออกจากความมืดมนจนหยุดการทำบาป
ทั้งปวง (ศีลสัมปทา ๒) และยินดี (ฉันทสัมปทา ๓)
ที่จะล้างกิเลสในตนมากกว่าสนองกิเลสของตน
แล้วไปทำร้ายผู้อื่น โดยเฉพาะมีข้อปฏิบัติที่เข้า
ถึง “อตฺตา ๓” (อตฺตสัมปทา ๔) ที่ต้องรู้เพื่อล้าง
อตฺตาให้หมดไป และนั่นก็คือการเข้าถึงสัมมา
ทิฎฐิ (ทิฎฐิสัมปทา ๕) ด้วยความไม่ประมาท
(อปมาทสัมปทา ๖) และด้วยการทำใจในใจ
อย่างวิเคราะห์เจาะลึกลงไปถึงที่เกิดกิเลส (โยนิโส
มนสิการสัมปทา ๗)

ประเทศไทยนับว่าโชคดีที่มีในหลวงเป็น
กัลยาณมิตรของทุก ๆ คน จึงเป็นดังแสงเงิน
แสงทองส่องปลายอุโมงค์ได้ไม่แพ้ไฟฉายขนาด

ใหญ่ที่นายกฯ ต้องการให้เป็นทางออกของ
บ้านเมือง ซึ่งถ้าได้แสงอรุณ ๗ มาปรับใช้ เช่น
ต้องไม่ประมาท (ท! ท! ท!=ทำทันที อย่าให้ความ
ชั่วตั้งตัวได้) หรือพยายามลดอตฺตาล้างอตฺตา
กันบ้างแล้วค่อย ๆ ฟังกัน-ปรึกษาหารือกัน จาก
แสงเงินแสงทองก็จะกลายเป็นความสว่างไสว
เพราะได้เข้าถึงเพชรพุทธที่เป็น “สัมมาสมาธิ”
หรือ “มรรคมืองค์ ๘”

การปลูกฝังจิตสำนึกและอุดมการณ์เพื่อเดิน
หน้าประเทศไทย ย่อมไม่มีอะไรดีไปกว่าการเอา
คุณธรรมทางศาสนาที่เป็นสัมมาทิฐิมาใช้ เช่นการ
ฝึก “สัมมาสมาธิ” ที่เกิดจาก “มรรคมืองค์ ๘”
ซึ่งไม่ใช่การไปนั่งหลับตาแบบสะกดจิต (Hypno-
type) แต่เป็นการดำเนินชีวิตให้คิด-พูด-ทำ-และมี
อาชีพอย่างมีการวิเคราะห์หิวฉัย (Analysis) ให้เป็น
“สัมมา” เพียงแค่บ้านนี้เมืองนี้มีสัมมาวาจาข้อเดียว
ความสงบเรียบร้อยก็จะเกิดโดยพลันทันที หรือ
ไม่ไปคิดเบียดเบียนใคร-ไม่คิดทำร้ายใคร-และ
ไม่คิดใครในกาม ทำความคิดให้เป็นสัมมาข้อเดียว
ก็เกิดสันติสุขได้แล้ว

๘๐ กว่าปีมาแล้วที่ประชาธิปไตยของเรายัง
ไปไม่ถึงไหน? ท่านพุทธทาสฯจะให้คำตอบได้ดี
ว่า “ประชาธิปไตยนี้มันดีต่อเมื่อมีศีลธรรมเป็น
รากฐาน ถ้าไม่มีศีลธรรมเป็นรากฐานมันก็เป็น
ประชาธิปไตยโกง เมื่อประชาชนทุกคนมันไม่มี
ศีลธรรม มันโกง มันก็เลือกผู้แทน โกงผู้แทนโกง
ทั้งหลายไปประกอบกัน ก็เป็นรัฐสภาโกง รัฐสภา
โกงไปตั้งคณะรัฐบาล ก็เป็นคณะรัฐบาลโกง
เจ้าหน้าที่ทุกคนก็เป็นคนโกง โกงกันทั้งบ้าน
ทั้งเมือง เมื่อไม่มีศีลธรรมเป็นพื้นฐานแล้วระบบ
ประชาธิปไตยนั้นแหละจะเป็นระบบที่เลวร้าย
ที่สุด” ๘ ● จริงจัง ตามพ่อ

• จำนวน •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

“สวนสัตว์เลี้ยง” เลี้ยงสุนัขจรจัด
มากที่สุดในประเทศไทย

เรื่องภัยแล้งเป็นปัญหาใหญ่มากที่กระทบ
ทั้งคนบ้านนอกและชาวกรุง ในรอบยี่สิบสามสิบ
ปี ก็เพิ่งจะมีในช่วงเวลานี้ที่อากาศร้อนที่สุด

ปลายเดือนเมษาที่เพิ่งผ่านไป มีพายุฤดูร้อน
ที่พัดเอาฝนและลูกเห็บไปถล่มหลายพื้นที่ในภาค
เหนือและภาคอีสาน ระหว่างวันที่ ๑๙ ถึง ๒๑
เมษายน ผ่อนคลายความร้อนของอากาศลงได้
บ้าง แต่ไม่มีผลในการเติมน้ำฝนลงในอ่างเก็บน้ำ
ของเขื่อนต่าง ๆ เลย น้ำยังคงแห้งเหมือนเดิม
และยิ่งกว่าเดิม

กรมอุตุนิยมวิทยาและสถาบันสารสนเทศ
ทรัพยากรน้ำและเกษตร คาดการณ์ว่าประเทศไทย
จะเข้าสู่ฤดูฝนประมาณสัปดาห์ที่ ๓ ของเดือน
พฤษภาคม จะมีฝนตามปกติ แม้จะเป็นสัญญาณ
ที่ดี แต่สภาพความเป็นจริงของทุกวันนี้ คือ น้ำ
ต้นทุนในอ่างเก็บน้ำของเขื่อนต่าง ๆ ใช้งานได้ถึง
เดือนกรกฎาคมเท่านั้น

ที่โรงเรียนผู้นำกาญจนบุรี เรื่องน้ำสำคัญ
มาก เพราะมีการฝึกอบรมผู้นำชุมชนท้องถิ่น
และมีหลักสูตรล้างพิษตับเป็นประจำทุกเดือน
นอกจากจะปรับปรุงการสูบน้ำบาดาลเป็นการใหญ่
แล้ว ยังต้องเอารถลีสล้อไปบรรทุกน้ำจากแม่น้ำ
แควใหญ่ซึ่งอยู่ไกลออกไป “สวนสัตว์เลี้ยง” ใกล้
โรงเรียนผู้นำกาญจนบุรี สถานที่ที่เลี้ยงสุนัขจรจัด

มากที่สุดในประเทศไทย ที่เลี้ยงสุนัขมา ๒๙ ปี
ได้รับผลกระทบมาก ทั้งเรื่องการทำความสะดวก
ที่อยู่อาศัยของสุนัขจรจัด และน้ำที่จะให้สุนัข
จรจัดดื่ม

ส่วนที่สหคลินิก ศูนย์บริการไตเทียม ถนน
รามคำแหง ๓๙ กรุงเทพฯ นั้น น้ำสำคัญอย่าง
ยิ่ง ถ้าขาดน้ำเสียอย่างหนึ่งจะทำอะไรไม่ได้เลย
ระยะหลังนี้มีผู้ป่วยเข้ารับการฟอกไตเพิ่มมาก
ขึ้น เพราะมีเครื่องฟอกไตทันสมัยมากที่สุดใน
ประเทศไทย และคิดค่าฟอกไตถูกที่สุดคือครั้งละ
๘๐๐ บาทเท่านั้นซึ่งโรงพยาบาลของรัฐคิดครั้งละ
๒,๐๐๐ บาท, ๒,๕๐๐ บาท ส่วนโรงพยาบาล
เอกชนครั้งละ ๔,๐๐๐ บาท, ๕,๐๐๐ บาท เรา
กำลังจะสร้างถังเก็บน้ำใต้ดินขนาด ๒ แสนลิตร
ไว้เก็บสำรองน้ำ เพื่อจะได้มีน้ำใช้ตลอด

สาเหตุใหญ่ของภัยแล้งในประเทศไทยก็คือ
การตัดไม้ทำลายป่า พื้นที่ป่าลดลงอย่างมากมาย
ถ้าช่วยกันแก้ปัญหาไม่ได้ จะแล้งหนักยิ่งขึ้น
แน่นอน ๒

◆ คิดคนละบัว

แรงรวม ชาวหินฟ้า

โกหกคำโตที่ศาลธัญบุรีได้บันทึกไว้
เป็นลายลักษณ์อักษร คือ
ธัมมชโยไม่รู้จักนายศุภชัยเป็นการส่วนตัว

◆ เปิดยุคบุญนิยม

เก้าสมัย ใหม่เสมอ

“สังฆาร” มั่นวนตลอด เป็น“ปฏิสัมพันธ์” คือสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน
จะวนสูงขึ้นไปหรือต่ำลงเป็นชั้นๆ
ผู้วิชาย่อมไม่รู้ไม่เห็นอาการนั้นๆ จึงวนกันวนหมด

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓๑๐ เดือนพฤษภาคม ๒๕๕๙

เอโกปี หุตวา พหุตา โหติ พหุตาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

สารบัญ

1	นัยปก : “แสงอรุณ ๑” เพชรพุทธ	สไมย์ จำปาแพง
		จริงจัง ตามพ่อ
3	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
5	คุณนิดคิดหนอย	บรรณาธิการ
6	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8	บ้านป่านาคอย	จำลอง
11	เปิดยุคบุญนิยม	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
16	สี่สันชีวิต(สัญลักษณ์ ศิวรักษ์)	ทีม สมอ.
23	เชื้ออย่างพุทธ	ฉวมพุทธ
24	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
31	หยั่งฟ้าทะลุดิน	ตั้งนั้น วิมุตตินิยม
36	การ์ตูน	วิสูตร
38	ลูกโศกชะงักดูโลกกว้าง	ฟ้าสาง
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโศกสลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
42	คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมณะโพธิรักษ์
52	บทความพิเศษ(61 พรรษา เจ้าฟ้านักพัฒนาฯ)	ทศพนธ์ นรทัศน์
60	ชาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
64	แต่คิดก็หนาว...วี	นายชิง วินเทอร์
66	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
69	เรื่องสั้น (กายา)	เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม
72	ฝุ่นฟ้าฝากฝน	ฟอด เทพสุรินทร์
74	เวทีความคิด	นายหนูนต์
75	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
78	กตिकाเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปัฐยาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธานี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินตะ
สุเสวี สีประเสริฐ
ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินตะ
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕,
๐๔-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

ก้านแก่น ๖๔๔ ขอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟ้ากภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๔๕๑๐

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์ก้านแก่น

๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๔๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

หรือ farinkwan@gmail.com

line - id baiyanang2514

๑๖

สี่สันชีวิต

ทุกคนมีความกลัวเป็นเจ้าเรือน ผมก็กลัว
แล้วแต่ว่าใครกลัวมากกว่ากลัวน้อย เวลาไม่
เคยก็กลัวมาก เคยแล้วก็กลัวน้อยหนอย
ตอนผมเข้าคุกครั้งแรกก็กลัวจะตายทำ
พอเข้าบ่อย ๆ ก็ชั๊กคุ้น ชั๊กสบาย

มีโอกาสได้บริจาคผิวหนังให้แก่ผู้ป่วยถูกไฟไหม้รายหนึ่ง
ที่โรงพยาบาลจุฬาฯ โดยลอกผิวหนังรอบขาที่นอนบนทั้งสองข้างในห้อง
ผ่าตัด แล้วก็รักษาแผลอยู่หลายวันจึงหายสนิท
และไม่มีผิวหนังตราบเท่าทุกวันนี้

ศูนย์รับบริจาคอวัยวะ: สภากาชาดไทย
ความดีที่ไม่สิ้นสุด คือ การอุทิศอวัยวะเมื่อยามสิ้นสุด

“พอได้รู้ว่าอวัยวะที่บริจาคไปนั้น
สามารถนำไปช่วยเหลือผู้ป่วยคนอื่นๆ ก็รู้สึกดีใจมาก
และถ้าสามีรับรู้ได้ เขาก็คงจะดีใจเหมือนกัน”

อ่านมติชน ๒๘ มี.ค.๕๙ สนใจชาวหน้า ๑๐
กาชาดชุด “คลังผิวหนัง” แห่งแรก เมื่อ ๒๗ มี.ค.
๕๙ พยาบาลคลังลิ้นหัวใจ ศูนย์รับบริจาคอวัยวะ
สภากาชาดไทย เปิดเผยว่าภารกิจของศูนย์ฯ
ทำหน้าที่รับแสดงความจำนงบริจาคทั่วประเทศ
จากผู้ป่วยจากสภาวะสมองตายเท่านั้นได้แก่ หัวใจ
ตับ ไต และปอด สำหรับนำไปปลูกถ่ายอวัยวะ

ในปี ๒๕๒๙ ได้เริ่มทดลองดำเนินการคลัง
ผิวหนังแห่งแรกของไทยจัดเก็บผิวหนังจาก
ผู้บริจาคเพื่อนำมาช่วยคนไข้ไฟไหม้ น้ำร้อนลวก
ชั้นที่ ๓ เป็นชั้นหนักจะไม่มีผิวหนังคลุม ผิวหนังที่
ได้จากการบริจาคจะเก็บได้นาน ๒ ปี ในอุณหภูมิ
๒-๔ องศาเซลเซียส

อ่านข่าวนี้แล้วก็ทวนรำลึกถึงตนเอง เมื่อ
หลายปีล่วงผ่านมา ก่อนที่จะอุทิศร่างกายและ
ดวงตาหลังจากสิ้นชีวิตแล้ว ก็มีโอกาสดำเนินการ
บริจาคผิวหนังให้แก่ผู้ป่วยถูกไฟไหม้รายหนึ่งที่โรงพยาบาล

จุฬาฯ โดยลอกผิวหนังรอบขาที่นอนบนทั้งสองข้าง
ในห้องผ่าตัด แล้วก็รักษาแผลอยู่หลายวันจึงหาย
สนิทและไม่มีผิวหนังตราบเท่าทุกวันนี้

ไม่รู้จักผู้ป่วยซึ่งเป็นชาวบ้านต่างจังหวัด รู้แต่
ว่าแพทย์ต้องการผิวหนังไปผ่าตัดรักษา จึงไปแสดง
ความจำนงขอบริจาค

ภาพเก่า ๆ ของช่วงชีวิตใน “ราชการตำรวจ”
หลายพื้นที่ แม้ด้วยอายุเพียง ๔๗ ปี แต่ได้ทำ
หน้าที่บำบัดทุกข์บำรุงสุขอาณาประชาราษฎร์
ป้องกัน-ปราบปรามเหล่าร้ายภัยแผ่นดินด้วย
เลือดเนื้อและพร้อมยอมพลีแม้ชีวิตด้วยสำนึก
รับผิดชอบ..“พิทักษ์สันติราษฎร์”

**แม้ปฏิบัติโดยชอบธรรมด้วยอำนาจหน้าที่
ตามตัวบทกฎหมาย แต่ก็เชื่อว่าจักชอบด้วยศีล
และธรรมทุกประการ ดังนั้น ยามนี้เสมือนดัง
เรากำลังผ่อนชำระคืน “กรรม” บางส่วนที่ล่วง
ละเมิดธรรม ณ กาลโศกนี้**

ต่ออายุสมาชิกข้ามชาติ

เป็นชาวชุมชนปทุมโมโคกและได้รับเงินปันผลจำนวนหนึ่ง ไม่มีเหตุจำเป็นจึงขอชำระเป็นค่าสมาชิกเราคิดอะไร ๑๐,๐๐๐ บาท

● เจียน เสนากัลป์ ปทุมโมโคก

☞ หมายความว่าต่ออายุล่วงหน้าถึงชาติหน้าแบบนี้เราก็ต้องเจอกันอีก ยินดีครับในฐานะที่เคยเป็นชาวชุมชนปทุมโมโคก มีบ้านอยู่ในชุมชนมาก่อน แต่ช่วงหลังไม่มีเวลาไปพักค้างจึงต้องสละสิทธิ์ เปิดโอกาสให้ผู้อื่น

พลังแผ่นดิน

ชาวเขาหัวโล้นที่น่าน ที่ชาวเนตรรมจวก จนท.รัฐที่เกี่ยวข้อ ทำงานกันอย่างไรรถึงให้เขาหัวโล้นเกิดขึ้นได้ และส่งผลกระทบต่อทุกคน ทุกองค์กร ทุกหน่วยงาน ทั้ง จนท.รัฐและชาวบ้านตาตาๆ ผู้ว่าน่านก็แรงพอได้ นัดกันปลูกป่าเลย ไม่ต้องถามว่าใครทำป่าหาย แต่ชาวบ้านก็อดถามไม่ได้ว่า ปลูกแล้วใครจะดูแลต้นกล้าต่อ ถ้าโตแล้วใครจะดูแลต้นไม้เพื่อไม่ให้ใครมาตัดได้อีก ท่าน บก.มีความเห็นเรื่องนี้อย่างไรบ้างครับ

● คนอ่านท้ายซอย

☞ ไม่ต้องคิดลึกคิดไกล แล้วมัวแต่คิดแต่ไม่ลงมือทำสักที เริ่มระดมพลังมหาประชาชนปลูกป่าเถิด กว่าจะโตต้องใช้เวลานับสิบๆ ปี เป็นหน้าที่ของคนรุ่นหลังที่จักสืบสานต่ออุดมการณ์สร้างสรรค้แผ่นดิน

เรื่องโกล้อมกับการเปลี่ยนแปลง

เหตุด้วยมีพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวชื่อว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดให้ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเครื่องสุขภัณฑ์เซรามิก : โกล้อมนั่งราบต้องเป็นไปตามมาตรฐาน พ.ศ.๒๕๕๖” โดยมาตรา ๓ ระบุว่า ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเครื่อง

สุขภัณฑ์เซรามิก : โกล้อมนั่งราบต้องเป็นไปตามมาตรฐาน เลขที่ มอก.๗๙๒-๒๕๕๔ ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ ๔๓๘๐ (พ.ศ.๒๕๕๔) โดยมีหมายเหตุว่า เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ เนื่องจากผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเครื่องสุขภัณฑ์เซรามิก : โกล้อมนั่งราบ เป็นผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และอาจส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและอนามัยของประชาชนได้ หากมีคุณภาพต่ำ จึงจำเป็นต้องควบคุมคุณภาพผลิตภัณฑ์ดังกล่าวเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคและเพื่อป้องกันความเสียหายอันอาจเกิดแก่ประชาชน จาก Sanook news ๒๖ เม.ย ๕๙ เราไปไกลขนาดนั้นจริงหรือ

● ขากรข้างวัด

☞ เท่าที่รู้ตามประสาคนรู้น้อย หัวล้ามนั่งยองแบบเดิมนั้นก็ยังใช้ได้อยู่ แต่ไม่เหมาะสำหรับผู้มีปัญหาโรคเกี่ยวกับเข่าที่นั่งงอเขาไม่ได้ จึงต้องนั่งโกล้อม อีกประการหนึ่ง สำหรับผู้สูงอายุ ผู้ป่วยสตรีมีครรภ์ใกล้คลอด เพื่อความสะดวกสบายก็นิยมให้ใช้ล้าวมแบบโถนั่งเช่นกันครับ

ประกับใจคนติดดิน

บุคคลตัวอย่างของสังคม ดร.ปรีชา เรืองจันทร์ อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดหลายจังหวัด จบจากกคน.ได้เป็นผู้ว่าฯ จบถึงด็อกเตอร์หลังปลดเกษียณอายุราชการแล้วได้หันเหชีวิตไปเป็นเกษตรกรทำนาทำไร่อยู่ในพื้นที่ของ จ.พิจิตร สม่กับเป็นบุคคลตัวอย่างของสังคมจริงๆ น้อยคนนักที่จะทำแบบนี้ได้ ขอยกย่องในความดี

(เพจ สมาคมนักหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นเพชรบูรณ์ ๒๔ เม.ย. ๕๙)

ถ้าข้าราชการไทยมีวิถีชีวิตพอเพียงให้เห็นเป็นตัวอย่างเช่นนี้ เมืองไทยเราคงไม่เป็นหนี้ การคอร์รัปชั่นคงเกิดขึ้นได้น้อยมาก

● มะเขือพวง ริมรั้ว

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

✍️ แบบอย่างที่ดีมีค่ากว่าคำสอน
หากอ่อนวอนให้ทำดีจงทำด้วย
สองประสานรวมพลังเอื้ออำนวย
โลกสดใสก็เพราะดีที่เราทำ

ข่าวหนังสือ...

มีข่าวปรับลดพนักงานทั้งรุ่นเก่าและรุ่นใหม่ ออกจากนิตยสารหัวไทยเก่าแก่อย่าง “ดิฉัน” กว่า ๑๕ คน เล่นเอาคนทำงานในวงการนิตยสารอื่นต่าง ออกันขวัญแขวนไปตามๆ กันว่า ขนาดนิตยสารชื่อดังยังต้องปรับพนักงานออกขนาดนี้(แล้วของเราล่ะ)...แถมยังมีข่าวการหยุดผลิตนิตยสาร Cosmopolitan สัญชาติอเมริกัน ฉบับภาษาไทยเป็นเล่มสุดท้ายเดือนพฤษภาคมนี้อีก พนักงานซ็อกไปตามๆ กัน ถึงแม้ว่าจะได้ค่าชดเชยตามอายุงานก็ตาม ที่จริงนิตยสารหัวนอกสัญชาติอเมริกันเล่มนี้ที่ผลิตเวอร์ชันภาษาไทยมาเกือบ ๒๐ ปี ยังไม่หมดสัญญา แต่ต้องหายไปจากแผงก่อนที่สัญญากับบริษัทแม่ในอเมริกาจะหมดลงในช่วงปลายปีนี้ เพราะผู้บริหารสูงสุดไม่อยากแบกรับภาระต้นทุนที่หนักอึ้ง... อยากรู้ว่า เราคิดอะไร จะพอไปไหนไหม ท่ามกลางกระแสยุคสื่อดิจิทัลขอเขย่าโลกวงการสื่อสาร

● ผู้อ่านชายแดน

✍️ “เราคิดอะไร” ไปได้ทุกสถานการณ์ แม้สื่อดิจิทัลออนไลน์จะครองโลกได้ก็ครองได้เพียงโลกธุรกิจ แต่โลกผู้ใฝ่ศึกษาปฏิบัติธรรมเพื่อสรรค์สร้างสังคมนั้น สื่อออนไลน์ย่อมมีอาจสำแดงเดชได้ตั้งใจ ธรรมจักยืนยงอยู่ตลอดไป

สุสานนั่งยาง !

ได้ดูข่าวสุสานนั่งยาง ๒๓ จุด ที่ป่าสงวนแห่งชาติป่าภูดง อ.บ้านฝาง จ.อุดรธานี แล้วรู้สึกหดหู่กับประเทศไทย ว่ามีเรื่องแบบนี้จริงหรือ แล้วช่วงที่เกิดเหตุ คนไทยส่วนใหญ่ใช้ชีวิตแบบยุคไทย

เมืองพุทธ แต่ผู้ที่ถูกนั่งยางกับครอบครัวเขาและผู้ก่อเหตุ เหมือนเขาอยู่ในยุคบ้านป่าเมืองเถื่อน ประเทศไทยเรามี ๒ ยุค คู่กันมาตั้งแต่เมื่อไหร่หนอ แล้วในตอนนี้ยังมีคนที่อยู่ในยุคบ้านป่าเมืองเถื่อนอีกมากไหมหนอ ?

● คนโลกสวย

✍️ มิกกลางวันก็ยอมมิกกลางคืน มีสว่างก็ยอมมืด ฉันใดก็ฉันนั้น เป็นธรรมดาโลก...คู่กันนิรันดร เมื่อมีนายทุนก็ยอมมีลูกหนี้ทาสนายทุน ยามใดที่ลูกหนี้จนปัญญา นายทุนก็แก้ปัญหาคด้วยปัญญาของนายทุน ...ยางรถยนต์เก่าๆ สมุนรับใช้เก่าๆ พื้นที่ป่าลิกห่างไกลหมู่บ้านและผู้ปกครองบ้านเมืองที่หูหนวก-ตาบอด

“แล้วสอนว่าอย่าไว้ใจมนุษย์

มันแสนสุดลึกล้ำเหลือกำหนด

ถึงเถาวัลย์พันเกี่ยวที่เลี้ยวลด

ยังไม่คดเหมือนหนึ่งในน้ำใจคน”

๓ USSณาริการ

ข่าวประชาสัมพันธ์

แจ้งข่าว--ท่านที่เป็นสมาชิกหนังสือทุกเล่มของชาวอโศก (สารอโศก ดอกหญ้า ดอกบัว-น้อย และชาวอโศกรายปักษ์) กรุณาตอบรับทางจดหมายกลับมาด้วย เพื่อเป็นการยืนยันความสะดวกในการรับข่าวสารข้อมูล และธรรมะจากมูลนิธิธรรมสันติ

ส่วนสมาชิกที่ไม่เคยตอบรับเลยเป็นเวลานานหลายเดือนหรือเป็นปี เจ้าหน้าที่ขออนุญาตพิจารณาไม่ต่ออายุสถานะการเป็นสมาชิก หากท่านใดต้องการเป็นสมาชิกต่อไปดั้งเดิม กรุณาแจ้งความจำนงไปยังเจ้าหน้าที่สื่อสิ่งพิมพ์ตามที่อยู่ในหนังสือได้ใหม่ ขอขอบพระคุณ.

● ฝ่ายสื่อสิ่งพิมพ์ชาวอโศก

เมื่อ ๑๐ ปีก่อน
ที่เราไปชุมนุมต่อต้าน
ไม่ให้เอาเบียร์ - เหล้า
เข้าตลาดหลักทรัพย์
เราชุมนุมเป็นผลสำเร็จ
มีฉะนั้นในเทศกาล
สงกรานต์จะมีคนตาย
ในท้องถนนมากกว่านี้

ก่อนจะถึงเทศกาลสงกรานต์ปีนี้ รัฐบาลได้เตรียมการเต็มที่ ระดมหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง แก้ปัญหาอย่างจริงจัง เพื่อลดการบาดเจ็บล้มตายในท้องถนนอันเนื่องมาจาก “เมาแล้วขับ” ปรากฏว่าในช่วง ๗ วัน ตายถึง ๔๔๒ ศพ

เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้แถลงสรุปอุบัติเหตุทางถนนช่วงเทศกาลสงกรานต์ว่า วันที่ ๑๑ ถึง ๑๗ เมษายน เพียง ๗ วันเท่านั้น มีผู้เสียชีวิตมากถึง ๔๔๒ คน บาดเจ็บ ๓,๖๕๖ คน

ทำให้นึกย้อนหลังไปเมื่อ ๑๐ ปีก่อน ที่เราไปชุมนุมต่อต้านไม่ให้เอาเบียร์ - เหล้า เข้าตลาดหลักทรัพย์ เราชุมนุมเป็นผลสำเร็จ มีฉะนั้นในเทศกาลสงกรานต์จะมีคนตายในท้องถนนมากกว่านี้อีกเยอะแยะ

เมื่อต้นปี ๒๕๔๙ จะมีการอนุญาตให้นำเบียร์และเหล้าเข้าตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งจะทำให้กิจการเบียร์ - เหล้า ซื้อง่ายขายคล่อง ราคาถูกลง ต้มก้นงมขายทั้งบ้านทั้งเมือง

พวกเราชาวพุทธกลุ่มหนึ่ง มีมูลนิธิกองทัพธรรมเป็นแกนนำ ได้ไปร่วมชุมนุมเต็มถนนวิฑูรย์หน้าสำนักงานกำกับตลาดหลักทรัพย์ การจราจรในถนนวิฑูรย์ปิดสนิท “เราขอมเหนื่อย ขอมลำบาก ไปกินไปนอนในถนนเหมือนสุนัขจรจัดเพราะเป็นเรื่องสำคัญมาก”

เราเริ่มชุมนุมตั้งแต่วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๙ ฝ่าย “เบียร์ - เหล้า” พยายามทุกวิถีทางเพื่อล้มการชุมนุม

เจ้าพ่อน้ำเมาพบผม ยืนยันกับผมว่าทำได้ทำเหมือน ๆ ผมในการช่วยสังคมมาตลอด ด้วยการผลิตเบียร์และเหล้าคุณภาพดีขายทั่วประเทศ ใครได้ยืมก็ฆ่า ช่วยสังคมหรือทำลายสังคมกันแน่

เจ้าพ่อน้ำเมาขอร้องป่าให้ช่วยห้ามผม อยาไปขัดขวางเขา ป้าท่านตอบว่า “จำลองเขาเป็นตัวของเขาเอง ไปห้ามไปบังคับเขาไม่ได้”

สถานที่ที่เราชุมนุม เหมาะอีกอย่างหนึ่งคือใกล้สถานทูตสหรัฐฯ ยิ่งชุมนุมนานสถานทูตสหรัฐฯ ยิ่งลำบาก หัวหน้าหน่วยรักษาความปลอดภัย

ขอร้องผมให้ช่วยยุติการชุมนุม ผมก็ตอบไปว่า ท่านเอกอัครราชทูตสหรัฐฯ น่าจะมาพบผู้ชุมนุม เราจะได้ชี้แจงให้ทราบว่าเป็นอย่างไรจึงต้องไปกินไปนอนในถนนใกล้สถานทูต

รัฐบาลพยายามช่วยบริษัทเบียร์ – เหล้าทุกวิถีทาง แต่ไม่สามารถหยุดยั้งการชุมนุมของเราได้ จึงส่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขไปยืนยันในที่ชุมนุมว่าจะไม่มีการอนุญาตให้เบียร์ – เหล้าเข้าตลาดหลักทรัพย์อย่างแน่นอน เราเลยหยุดชุมนุมเมื่อวันที่ ๒๔ มกราคม

ใช้เวลา ๙ วัน ๙ คืนไปกินนอนอย่างสุขนิจจรจัด ตั้งแต่วันนั้นมาถึงวันนี้ ๑๐ ปีเต็มยังไม่มีการริเริ่มที่จะเอาเบียร์ – เหล้าเข้าตลาดหลักทรัพย์อีกเลย

เหมือนกับเป็นการโหมโรงหรือซ้อมไว้ก่อนโดยไม่ตั้งใจ ต่อมาชาวกองทัพธรรมได้ร่วมกับพี่น้องพันธมิตรชุมนุมขับไล่รัฐบาลและรัฐบาลหุ่นเชิดอีก ๓ ช่วงเป็นผลสำเร็จ คือ

ช่วง ๓๓ วัน ๓๓ คืน ตั้งแต่ ๕ มีนาคม ถึง ๖ เมษายน ๒๕๔๙

ช่วง ๑๙๓ วัน ๑๙๓ คืน ตั้งแต่ ๒๕ พฤษภาคม ถึง ๓ ธันวาคม ๒๕๕๑

ช่วง ๑๕๔ วัน ๑๕๔ คืน ตั้งแต่ ๒๕ มกราคม ถึง ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๔

เมื่อรวมกับช่วง ๙ วัน ๙ คืนที่ต่อต้านเบียร์ – เหล้าเข้าตลาดหลักทรัพย์แล้วเป็น **๓๙๓ วัน ๓๙๓ คืน** นับเป็นสถิติโลก ไม่เคยมีประเทศไหนทำได้

เรื่องแปลกที่ไม่เคยมาเกิดมาก่อนในบ้านนี้เมืองนี้ ตำรวจมีแต่ยิงโจร ฆ่าโจรตาย แต่นี่ยิงหมาตาย

เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน หนังสือพิมพ์รายวันพากันลงข่าวหน้า ๑ **นายตำรวจระดับสารวัตร ถูกจับเพราะยิงหมาตาย** เหตุเกิดที่แฟลตตำรวจ แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กทม. หมาถูกยิงตาย ๑ ตัวและบาดเจ็บ ๑ ตัว มูลนิธิป่อเต็กตึ๊งนำหมา

ที่เจ็บส่งโรงพยาบาลสัตว์ทันที

นายตำรวจที่ถูกจับชื่อ พ.ต.ต.สวัสดิ์ สุข-ไทย เป็นสารวัตรกลุ่มงานวิจัย สำนักงานตำรวจแห่งชาติ อ้างว่าต้องฆ่าหมา เพราะหมาจะกัดภรรยาของตนที่กำลังตั้งครรรภ์ ต่อมาจิตอาสามูลนิธิวอชด์็อกและพยานจำนวนหนึ่งที่อยู่ในเหตุการณ์

เป็นตำรวจจับคนอื่นได้ เมื่อตัวทำผิดกฎหมาย ก็ต้องถูกจับเหมือนกัน

ให้การว่า พ.ต.ต.สวัสดิ์ โกหก ภรรยาไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุสักหน่อย พ.ต.ต.สวัสดิ์ขับรถไปจอดที่แฟลตตำรวจ ถูกหมาเห่าก็โกรธ ควักป้อนออกมาถึง สารวัตรใจร้ายถูกจับถูกดำเนินคดีฐานผิดพระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมสัตว์ เป็นตำรวจจับคนอื่นได้ เมื่อตัวทำผิดกฎหมายก็ต้องถูกจับเหมือนกัน จะเป็นสุนัขจรจัดหรือสุนัขที่มีเจ้าของยอมได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายเท่ากัน ตอนผมเป็นผู้ว่าฯ กทม.ใหม่ ๆ เจอปัญหาชาว กทม. เป็นโรคพิษสุนัขบ้าซึ่งเกิดจากสุนัขจรจัด มีการประชุมใหญ่ที่หอประชุมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ประชุมมีมติว่าถ้าจะลดจำนวนสุนัขจรจัดต้องเอาไปเลี้ยง อย่าเอาไปฆ่า เอาไปเลี้ยงแล้วทำหมันป้องกันการแพร่พันธุ์

ผมประกาศยืนยันว่าจะเลี้ยงสุนัขจรจัดโดยไม่ใช้งบประมาณหลวงเลย มั่นใจว่าเลี้ยงได้แน่ ๆ เพราะคนไทยมีใจเมตตา ประกาศไปครั้งเดียว ไม่มี

“สวนสัตว์เลี้ยง”เป็นสถานที่ที่เลี้ยงสุนัขจรจัดมากที่สุดในประเทศไทย เลี้ยงติดต่อกันมา ๒๙ ปี โดยไม่มีการเรียไรหรือชักชวนคณะอื่นคะยอให้ช่วยกันออกเงิน

การเรียไรให้เดือดร้อน เริ่มเลี้ยงที่ทุ่งสีกัน กทม. โดยอาศัยใช้ที่ดิน ๓๘ ไร่ของวัดปากน้ำภาษีเจริญ เลี้ยงหลายร้อยตัวก็เพลินดี แต่พอใกล้จะมีจำนวน เป็นพันชักไม่สนุกเพราะกินเก่งจ้ง หันมาดูแลตัวเอง ผมกินข้าววันละ ๑ มื้อ เลยชวนพวกเขาทั้งหมดกินตามผม เขาไม่ว่าอะไร กินข้าววันละมื้อมาถึงวันนี้ และวันต่อ ๆ ไป

ต่อมาที่ดินบริเวณทุ่งสีกันเจริญขึ้น วัดปากน้ำใช้ที่ตรงนั้นหารายได้สนับสนุนวัดจะดีกว่า จึงย้าย “สถานสงเคราะห์สัตว์ทุ่งสีกัน” ที่ที่เลี้ยงสุนัขจรจัดมากที่สุดในประเทศไทยไปอยู่ที่ใกล้ ๆ โรงเรียนผู้นำกาญจนบุรีมาจนถึงทุกวันนี้

ตอนนั้นที่ดินราคาถูกมาก พวกเรา คนสงสารสุนัขจรจัดช่วยกันออกเงินซื้อ ซื้อยกแปลง แปลกมาก ที่ดินมีขนาดเท่ากับที่เคยขอยืมวัดใช้ ๓๘ ไร่

พอดี เพื่อไม่ให้ชาวบ้านต่อต้าน เราเลยเปลี่ยนชื่อจาก “สถานสงเคราะห์สัตว์” เป็น “สวนสัตว์เลี้ยง”

เป็นสถานที่ที่เลี้ยงสุนัขจรจัดมากที่สุดในประเทศไทย เลี้ยงติดต่อกันมา ๒๙ ปี โดยไม่มีการเรียไรหรือชักชวนคณะอื่นคะยอให้ช่วยกันออกเงิน

ตอนที่ผมออกไปต่อต้านรัฐบาลนายก ฯ ทักษิณ ทักษิณโกรธมาก ไปปราศรัยที่วงเวียนใหญ่ฝั่งธนบุรี ตะโกนผ่านเครื่องขยายเสียง

“พลตรีจำลองนะเทร่อ ที่บอกว่าออกมาสู้ชาติ เลี้ยงหมายังทำท่าจะไปไม่รอดเลย” เท่านั้นแหละครับ ใครต่อใครนึกขึ้นมาได้ส่งเงินไปบริจาคกันใหญ่

นายตำรวจที่ถูกจับเพราะยิงหมาตาย น่าจะแก้ตัว บริจาคเงินช่วยเลี้ยงสุนัขจรจัดบ้าง

๓

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังดื้อนเข้ามาคุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หาก ประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดขึ้นเป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม”

นี่กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้องค์คนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”

อย่างสนิทสนมและตายใจว่า

ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น

ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามาคุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่แล้วผู้เขียนได้เขียนถึงประเด็นสำคัญว่า ชาวพุทธในปัจจุบันนี้ แม้แต่คนผู้เรียกตนว่า นักปฏิบัติธรรม หรือพระที่หลงยึดตัวตนว่า เป็น“พระกรรมฐาน-พระปฏิบัติธรรม”กันปานนั้น ทั้งนั้น ๆแต่ละล้วนไม่ได้เห็นความสำคัญของ“ปัจจุสมุปบาท”กันเท่าที่ควรจะเป็นเลย เอาแต่หลับตาทำสมาธิ

พระพุทธรเจ้าตรัสว่า “ปัจจุสมุปบาท” นี้คือ“ความเป็นความมีจริง”เพื่อให้เรียนรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงกันเป็นลำดับได้อย่างน่าอัศจรรย์

“ปัจจุสมุปบาท”ทุกวันนี้แม้จะมีคนพูดถึงบ้าง ก็พูดกันอย่างเห็นผิด หรือเห็นกันไปคนละทาง ปฏิบัติกันไปคนละวิธีกับที่พระพุทธรเจ้าตรัสอธิบายไว้ จึงมีแต่ของเก้

เพราะปลุกชนหรือผู้มีจักษุวิญญูยังไม่มี “นามรูป”ที่ประกอบไปด้วย“ชาติ ๕-ภพ ๓-อุปาทาน ๔-ตัณหา ๖-เวทนา ๖-ผัสสะ ๖-อายตนะ ๖-นาม ๕-รูป ๒๔-วิญญาณ ๖-สังขาร ๓”มาแล้วเรียนกันตามที่พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๖ ข้อ ๔-๑๘ ซึ่งล้วนระบุว่าปฏิบัติในความเป็น“ปัจจุบัน”

โดยเฉพาะไม่มี“ผัสสะ ๖ เวทนา ๖” มาเป็น“ฐานแห่งการปฏิบัติ” ที่เราเรียกว่า “กรรมฐาน”กันนั้นแหละ เมื่อไม่มี“ผัสสะ ๖ เวทนา ๖” มาเป็น“ฐานแห่งการปฏิบัติ”ผู้นั้นย่อมเป็น“ผู้ไม่รู้”(อชานโต)“ผู้ไม่เห็น”(อปัสสโต) เป็นแต่ความแสร้ง เป็นความดีนรนของคนผู้มีตัณหาแท้ ๆ ตรงตามที่พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ ข้อ ๕๑ ถึง ๖๓

เพราะไปหลงยึดเอาแต่ผิด ๆ ไว้แล้ว เช่น เอาแต่หลับตาทำสมาธิทำนิโรธหรือหนีการสัมผัส(ผัสสะ)โลกธรรม(หนี “พญฐัสส โลกธัมเมติ) หนีสังคมาสมาธิ เข้าป่า เข้าถ้ำ ไปหลับตาปฏิบัติสะกดจิตทำสมาธิ แล้วหลงยึดเอาอะไรต่ออะไรที่อาจารย์รุ่นหลังบัญญัติกันขึ้นมาใหม่ เรียกกันว่า “กรรมฐาน” ซึ่งปฏิบัติกันทั่วไปอยู่ดังที่เห็นและเป็นจริง

เช่น “กรรมฐาน”ที่ท่อง“พุทโธ”ไว้ในใจก็มี ท่องวนอยู่แค่“พุทโธ”นี้แหละอย่างนี้เป็นต้น หรือท่อง“สัมมาอรหัง”ก็มี “ยุบหนอ-พองหนอ”ก็มี และอื่น ๆอีกสารพัด

ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็น“วัตถุ”ที่ให้“ยึด”เป็นกสิณ เพื่อสะกดจิตตนเอง ให้รวมกันเข้าเป็นหนึ่ง แบบสมณะ เป็นวิธี hypnotize ตามแบบทำสมาธิสากล ซึ่งไม่ใช่วิธีของพระพุทธรเจ้า เพราะเป็น“การสะกดจิต”แท้ ๆ ที่ชาวพุทธในปัจจุบันนี้ได้หลงปฏิบัติกันอย่างผิดทิศผิดทางออกไป แสวงบุญนอกขอบเขตพุทธกันเกือบหมดสิ้นแล้ว ก็น่าสงสารจริง ๆ

ชาวพุทธในทุกวันนี้ได้“ยึด”เอากสิณว่ากันว่ามีตั้ง ๔๐ กสิณทีเดียว ก็ยึดกสิณนี้เองกันเป็น“ทางเอก”ของการปฏิบัติ เพื่อทำ“สมาธิ” เพื่อการเกิด“ปัญญา” และถึงขั้นเพื่อการเกิด“วิมุตติ”กันอย่างจริง ๆ จัง ๆ

เพราะฉะนั้น“กรรมฐาน”ที่ท่อง“พุทโธ”ไว้ในใจเป็นต้น หรือ“สัมมาอรหัง”นั้น จึงเป็นการปฏิบัติที่“มิจักษุวิญญู”กันอย่างสนิทใจไปกันหมดแล้ว ไม่ได้ตรงกับที่พระพุทธรเจ้าทรง

สอนให้ใช้“ธรรมวิจย” ซึ่งเป็นวิธีanalyse
กวีตีพิจารณาแยกแยะนั่นเอง ตามแบบฉบับ
เฉพาะของศาสนาพุทธกันแท้ ๆ

ผิดตั้งแต่ไม่มี“สัมพัศ ๖”ในปัจจุบันเลย
เมื่อไม่มี“ปัจจุบัน” และไม่มีภายนอก-ภายใน
สัมพัศกันอยู่ เป็น“สัมพัศ ๓”หรือไม่มี“ธรรมะ
๒”ที่สัมพัศกันสำเร็จวิริยาบถอยู่ มันต่างก็
มีแต่ของตน ๆ จึงต่างพูดต่างนึกว่าตนรู้ ก็
เป็นของแต่ละคนนี่ในภพของตน ๆ เท่านั้น
ของใครก็ของมัน เลยไม่รู้ร่วมกัน

จึงล้วนยืนยงกันไม่ได้ เพราะสมมุติ
ไม่มี โดยเฉพาะไม่มีภาวะภายนอกนั้น ๆ อยู่
นี่แหละคือคนผู้ปฏิบัติที่หลงผิด ไม่มี
“ผัสสะ ๖ เป็นปัจจัย” เมื่อ“เว้นผัสสะแล้ว
จะรู้สึกได้นั้นไม่เป็นฐานะที่จะมีได้”

ก็จริงที่สุดตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัส
ไว้เยี่ยมยอดแล้วสูงสุด ด้วยประการฉะนี้เอง
(พระไตรปิฎกเล่ม ๙ ข้อ ๖๔ ถึง ๘๙)

หากเป็นปุถุชนผู้มี“อวิชชา”เต็มบ้อง
โดยยังไม่รู้จักทิศทางของ“โลกุตระจิต”เลย ก็
พูดกันไม่รู้เรื่องไปไหนมาสามวาสองศอกแน่

ถ้าผู้ยังไม่“วิชา”เลยคืออวิชชาเต็ม
บ้องนั้น แม้จะเรียนจบ“วิชา”ความรู้ทางโลก
ได้ปริญญาเอก ๑๐ ใบก็เถอะ ก็ยังจะเป็นผู้
“ติดยึดและเสพโลกียรสของปุถุชน”ตั้งแต่
หลงลาภ-หลงยศ-หลงสรรเสริญ-หลงสุข
ทางกามคุณ ๕ และหลงอัตตาเสพสุขอยู่
เหมือนคนผู้ไม่ได้เรียนหนังสือเลยอยู่นั่นเอง
ดีไม่ดีจะหนักหนาเกินหน้าไปยิ่งกว่าก็เป็นได้

“จิต”ของผู้นั้นก็จะเป็นผู้ยังหลงติดยึด
และเสพสุขอยู่แม้แต่“รสสุขของอบายภพ”
จึงหลงจมอยู่กับความเป็น“รสอบาย”นี้แม้
จะตำหนายขนาดไหน เมื่อได้มาโดยง่ายโดย
ไม่ลำบากก็ยิ่งหลงว่า ตนมี“ทิพย์” คือมีของ
ทิพย์ มีความบริบูรณ์ตามใจอยาก มีความ
สะดวกตามใจอยาก มีโลกียรสตามใจอยาก
หรือมีรูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัสภายนอก
สัมผัสภายในตามที่ตนหลงว่า“จริง”ว่า“ต้อง
ได้ ต้องมี ต้องเป็นอยู่” ก็เพราะ“อวิชชา”แท้ ๆ

ผู้มีอวิชชาจึงไม่รู้จักอาการของ“สังขาร”
“สังขาร”มันวนกันอยู่ตลอด เป็น“ปฏิ
สัมพัศ” คือ เป็นสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน
(ปฏิสนธาคะ, คัมภีรภาโต) ซึ่งหมุนวนไปมา จะ
วนสูงขึ้นไปหรือต่ำลงเป็นชั้น ๆ ผู้อวิชชา
ย่อมไม่รู้ไม่เห็นอาการนั้น ๆ จึงวนกันวนหมด
ชั้นก็ไม่รู้-ลงก็ไม่รู้ เป็นวงวนจากปากหอย
ลงกันหอย หรือจากกันหอยขึ้นไปปากหอย
ก็ไม่รู้ จะมีภาวะเล็กกลง ๆ-ใหญ่ขึ้น ๆ ก็ไม่รู้

ถ้ารู้ถูกแท้ ขึ้นสูงถึงปลายสุด ก็รู้จบ
สุด ไม่ใช่วนไปมาอยู่ในมิติเดิม หรือวนหมุน
ลงต่ำไม่มีที่สุด และแถมกิเลสใหญ่ขึ้นหนาขึ้น
อีกด้วยซ้ำ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ไม่มีวันจบสุด

ซึ่งโลกียะยังติดกันอยู่ แต่ไม่รู้ความจริง
จึงไม่เป็นปรมัตถ์ชั้นโลกุตระธรรม

การทำสมาธิหลับตาที่ไม่มี“ธรรมะ ๒”
เพราะการทำ“สมาธิ”แบบหลับตาหลง
ว่าการทำ“อานาปานสติ”นั้นต้องปฏิบัติใน
ขณะหลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์ หรือการทำ

สมาธิคือปฏิบัติอย่างนี้เท่านั้น จะปฏิบัติ “อานาปานสติ”แบบลืมหัดทำงาน ทำไม่ได้

จึงเรียนรู้การปฏิบัติธรรมแบบลืมหัด แล้วศึกษาเรียนรู้ด้วยการสัมผัสจริง ไปด้วยอายตนะ ๑๒ ปฏิบัติธรรมโดยมีหลัก “มรรค ๗ องค์” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓ นี้

ไม่ได้...!!!

ฉะนั้นแล ผู้หลงผิด ผู้ยัง“ไม่มีปรโตโมหะ” ย่อมชื่อว่า ยังไม่มีสัมมาทิฏฐิ ก็ยังไม่สามารถปฏิบัติให้เป็น“โยนิโสมนสิการ”ได้

พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๓ ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่ามีเนื้อความว่าดังนี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราจักแสดงสัมมาทิฏฐิของพระอริยะอันมีเหตุ(อุปนิสา)มีองค์ประกอบ(ปริกขาร)แก่เธอทั้งหลาย พวกเธอจงฟังสัมมาทิฏฐินั้น จงใส่ใจให้ดี เราจักกล่าวต่อไป

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็“สัมมาสมาธิ”ของพระอริยะอันมีเหตุ(อุปนิสา) มีองค์ประกอบ(ปริกขาร)คือสัมมาทิฏฐิ-สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ-สัมมาวายามะ-สัมมาสติ เป็นไฉน?

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ความที่จิตมีอารมณ์เป็นหนึ่ง(เอกัคคตา) ประกอบแล้วด้วยองค์ ๗ เหล่านี้แลเรียกว่า “สัมมาสมาธิ”ของพระอริยะอันมีเหตุบ้าง มีองค์ประกอบบ้างฯ

ชัดเจนนะว่า สมาธิที่เป็น“สัมมาสมาธิ”ของพระอริยะนั้น ต้องเกิดจากการปฏิบัติ

“มรรค ๗ องค์” นั่นคือ มี“มรรค ๗ องค์”เป็น “เหตุ”(อุปนิสา) เป็น“เครื่องมือ”(ปริกขาร) ไม่ใช่เกิดจากปฏิบัติ“หลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์” เป็นเหตุ(อุปนิสา) เป็นเครื่องมือ(ปริกขาร)

ชัดเจนยิ่งว่า“วิถีทาง”หรือ“มรรควิธี”(เหตุ=อุปนิสา)เป็น“เครื่องอุปการณ” หรือ“ของที่จำเป็นหนึ่งชุด”(องค์ประกอบ=ปริกขาร)ในการใช้ปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลเป็น“สมาธิ”ของศาสนาพุทธ นั่นคือการปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”

จึงจะเรียกว่า “มรรควิธี”ในการปฏิบัติ เพื่อให้เกิด“สมาธิ”ของพระอริยะเป็นสำคัญ เป็นวิถีทางทำสมาธิแท้ของพุทธ ที่เรียกได้ว่า “สัมมาสมาธิ”ถูกต้องที่สุด

พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันชัดยิ่ง ว่าในศาสนาอื่น“ไม่มีมรรคองค์ ๘” ดังนั้น ศาสนาอื่นในโลก จึงไม่มี“สัมมาสมาธิ”ที่เป็นอริยะ

มรรค ๘ จึงเป็น“วิธีปฏิบัติ”ของศาสนาพุทธที่เป็นแบบฉบับเฉพาะในศาสนาพุทธเท่านั้น พระสมณโคดมเป็นผู้ตรัสรู้เอง(สัมมาสัมพุทธ) ท่านเป็นเจ้าของธรรมนี้(ธรรมสามี)

ทรงย้ำอีกว่า “ทางนี้ทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่น” แผลจากบาลีที่ว่า “เอเสวะ มัคโค นัตถัญญเญ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๓๐)

ซึ่งการนั่งคุ้งบัลลังก์ตั้งกายตรงดำรงสติมั่น หรือหลับตาเข้าไปสู่ภวังค์ นั้น จิตมันไม่รู้ไม่เห็นอะไรในภายนอก ไม่มีการทำงานอาชีพ(อาชีวะ)ไม่มีกรรมกรงานต่างๆ ทุกอย่าง(กัมมันตะ) ไม่มีการพูด(วาจา) มันไม่สัมบูรณ์ ด้วยสัมผัสภายนอก-ภายใน ไซ้มี

จึงไม่มี“กาย”ที่ครบภายนอก-ภายใน
ท่านทรงย้ำว่าต้อง“สัมผัสวิโมกข์๘ ด้วย
กาย เป็นกายสักขี”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑)

ซึ่งวิโมกข์ ๘ ตั้งแต่ข้อที่ ๑ ก็ขัดแย้ง ๆ
แล้วว่า “เมื่อมีรูป(รูป) ก็ต้อง“เห็น”รูปทั้งหลาย
(รูปานิ ปัสสตี) ต้องครบบริบูรณ์เป็น“กายสักขี”
คือ มีความเป็น“กาย”(ธรรมะ ๒) ยืนยันเป็นพยาน
กันอยู่หลัดๆได้ๆ โทหนโท ในขณะที่ปฏิบัติ

ยิ่งวิโมกข์ ๘ ข้อที่ ๒ นี้ยิ่งขัดเกินขัด
เพราะต้อง“เห็น”ทั้งรูปภายใน และอรูปรภายใน
และเห็นทั้งรูปภายนอก”(อรรถตถัง อรูปัตถุญญี
พหิทธา รูปานิ ปัสสตี) ต้องครบถ้วนหมดเลย

แต่การปฏิบัติ“หลับตา”เข้าไปอยู่ใน
ภายในจิตเท่านั้น มันไม่มีความเป็น“กาย”
ก็เห็นก็รู้กันอยู่ชัดๆ ได้ๆ ใช่มั้ย?

ดังนั้น ไม่ว่าจะ“หลับตา”อยู่ในป่า เขา
ถ้ำ หรือ“หลับตา”อยู่ในเมือง กลางถนน
มีรถวิ่งกันให้ขวักไขว้ในกรุงก็ตาม มันก็
ล้วน“หลับตา”ไม่มี“สัมผัส ๖”อย่างครบครัน
กันทั้งนั้น ...ใช่มั้ย? นั่นแหละปฏิบัติ“ผิด”

ดังนั้น ในตอนที่พระพุทธเจ้าท่านยัง
จำนนตอนอยู่ในป่า เพราะหลง“ลึงลมอม
ข้าวพอง”ไปกับสังคมา เขา ออกไปปฏิบัติธรรม
ในป่า ตามค่านิยมยุคนั้น ถึง ๖ ปี เมื่อท่าน
บรรลุปะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว จึงทรง
รู้แจ้งสัมมาทิฏฐิ ขณะที่ยังไม่ได้ออกมาจาก
ป่า ก็ต้องอนุโลมพูดว่า แม้ใครจะ“อยู่ป่า
ก็ดี(๑) อยู่ถ้ำก็ดี(๒) อยู่ที่แจ้งก็ดี(๓) อยู่ที
ลอมฟางก็ดี(๔) คำว่า ก็ดี(๑) ก็ตาม(๒) ก็เถอะ

(๑) เป็นต้นนั้น หมายถึง จะอยู่ที่ไหนก็ตาม
ก็ต้องมี“สัมผัส ๖”ทั้งนั้น ไม่ว่าจะ
ปฏิบัติอยู่ในที่ใด ตรงไหน ก็ต้องมี“กาย”
หรือชัดๆ ต้องสัมผัส“ภายนอก”ด้วยเสมอ

แต่การปฏิบัติโดยหลงว่า ต้องเข้าป่า
หรือหลับตาปฏิบัติ นั้น หลงผิด นั่นไม่ใช่
“เอเสวะ มัคโค นัตถัญญู”ของพระพุทธเจ้า

“เอเสวะ มัคโค นัตถัญญู”ของท่านที่
ทรงยืนยันว่า มีทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่น
คือ การ“ลืมนตา”ปฏิบัติมีเวทนา ๖ มีผัสสะ ๖
มีอายตนะ ๖ มีวิญญาณ ๖ ปฏิบัติ“มรรค
๗ องค์” ผลก็จะสะสมตกผลึกไปตามลำดับ
เป็น“สัมมาสมาธิ” (ไม่ใช่หลับตาสะกดจิตเป็นสมาธิ)

จึงต้องมี“ธรรมะ ๒”คือ “กาย” หรือ“รูป
กับนาม” ผัสสะกัน แล้วเกิด“นาม ๕”ให้
ปฏิบัติ (เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ)

การจัดการทำใจอย่างสำคัญ(มนสิการ
ชั้นอภิสังขาร)จึงอยู่ที่“นามธรรม”ทั้งนั้น

แม้ผู้ที่เข้าใจว่า “กาย”นั้นหมายเอา
เฉพาะร่างภายนอก ที่ประกอบด้วยดินน้ำ
ไฟลมเท่านั้น แถมอากาศอีกก็ได้ ถ้าไม่มี
“นาม”ร่วมด้วย ขึ้นแยกกันเด็ดขาด หมาย
เอาแต่“มหาภูตรูป ๔” ก็“มิจฉาทิฏฐิ”แท้

ผู้เห็นว่า“กาย”นั้นขาด“นาม”ไปเสีย มี
แต่“รูป”ภายนอก ก็ไม่ตรงตามพระวจนะที่
ตรัส“วิธีปฏิบัติ”ในอริยสัจ ๔ หรือทางอัน
ประเสริฐ คือ “สัมมาอริยมรรคอันมีองค์ ๘”

การปฏิบัติ“มรรคอันมีองค์ ๘”ในทุก
วันนี้ก็น่าจะกล่าวได้ว่า“มิจฉาทิฏฐิ”กันหมด

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

สี่สั้น
สี่ชีวิต

ทีม สมอ.

คนจริง คนตรง คนกล้า โด่งดัง ด้วยดำ น่าสตั๊บ
สอดส่อง กองสุข ชุมทรัพย์ คั่นฉ่อง ส่องจับ วับบาว
นักเขียน นักคิด นักพูด นักแปล นักพูด เรื่องฉาว
นักดวล นักดำ หาดาว เรื่องราว สุลักษณ์ ศิวรักษ์

(พระจันทร์ / สันติอโศก ๓ มีนาคม ๒๕๕๙)

สุลักษณ์
ศิวรักษ์

Sulak
Sivaraksa

ส. ศิวรักษ์ เป็นนักคิดนักเขียนและนักวิชาการอิสระ ซึ่งเป็นที่รู้จักทั่วไปจนได้รับสมญานามว่า ปัญญาชนสยาม มีชื่อเสียงในการวิจารณ์อย่างไม่เกรงใจใคร ไม่เกรงอำนาจผู้ใด และที่สำคัญคือ เป็นนักต่อสู้เคลื่อนไหวเพื่อความเท่าเทียมกันในสังคม เกิดเมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๔๗๕ ที่กรุงเทพมหานคร ชื่อเล่นว่า แป๊ะหรือเหม่ เป็นบุตรคนเดียวของนายเฉลิม-นางสุพรรณ สมรสกับนางนิลฉวี มีบุตร ๓ คน เป็นชาย ๑ คนและหญิง ๒ คน

“ผมได้เปรียบเด็กส่วนใหญ่ เพราะเป็นลูกรักของพ่อ หรือจะพูดว่าพ่อทำให้ผมเสียคนก็ได้ พ่อไม่เคยเคี่ยวเข็ญผม ตามใจทุกอย่าง พ่อสอนว่าควรเป็นตัวของตัวเอง อยากรไหว้ใครก็ไหว้ ไม่อยากไหว้ใครก็ไม่ต้องไหว้ ใครให้ของแล้วต้องยกมือไหว้ ไม่อยากไหว้ก็ไม่ต้องไปรับของมัน เดี่ยวเดี๋ยวซื้อให้ ในแ่งหนึ่งท่านสอนให้ผมหัวแข็ง และผมก็แข็งข้อมาเรื่อย

ผมกับพ่อนอนด้วยกัน เราชอบนอนคุยกัน ผมก็ถามท่านถึงเรื่องโน้นเรื่องนี้ แล้วก็เถียงท่าน ผมรู้สึกที่ท่านเป็นเพื่อนคนแรก เป็นครูคนแรกของผม ที่ให้ทั้งกำลังใจและความเป็นตัวของตัวเอง

ผมไปบวชเณรอยู่ที่วัด ก็เหมือนอยู่บ้าน มีพระเลขาของเจ้าอาวาส นอนตื่นสายไม่เปิดโบนัสน์ ผมเล่นงานด่าท่านเลย ท่านเอาขันเชกหัวผม ผมปิดประกาศรอบวัด ว่าพระรูปนี้เป็นอลัชชี โกงเงินวัด ผมเสียคนแบบนี้

คุณสุกิจ นิมมานเหมินทร์ เวลานั้นเป็นราชบัณฑิตและรัฐมนตรีอุตสาหกรรม เขียนเล่นงานสมเด็จพระยาตำราญเดชาานุภาพ ผมก็เล่นงานคุณสุกิจ ได้แทนสมเด็จพระยาตำราญฯ ไอ้โฮ...บรรณาธิการคิดว่าผมเป็นนักปราชญ์ เขียรใหญ่เลย ตอนนั้นผมเรียนอยู่ ม.๖ เขาเขียนจดหมายให้ผมไปรับเงินค่าเรื่อง ผมนั่งกางเกงขาสั้นไป เขาตกใจ คือนิสัยผม

พร้อมจะตอบโต้ ใครก็ได้ที่ผมเห็นว่าไม่ถูกต้อง ไม่ว่าคนนั้นจะเล็กหรือใหญ่ ผมได้หมด คือผมโตมาแบบนี้

ถ้ามองปัจจุบันอาจว่าผมรักความยุติธรรมก็ได้ ทุกอย่างที่ทำลงไป เมื่อย้อนหลังกลับไปดูก็มีหลายอย่างเป็นประโยชน์ หลายอย่างก็เป็นโทษ เพราะผมพูดตรงไปตรงมา จะว่าผมสนใจเรื่องสังคมก็ไม่ใช่ แต่ผมสนใจที่จะเรียนรู้แสวงหาความจริง ผมสนใจอะไรผิดอะไรถูกมากกว่า ผมมาสนใจเรื่องของสังคมทีหลังมากเลย”

ส.ศิวรักษ์เข้าเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญ และบรรพชาเป็นสามเณร ณ วัดทองนพคุณ ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ สุลักษณ์ไปศึกษาต่อในประเทศอังกฤษ สำเร็จเป็นเนติบัณฑิต เมื่อปี ๒๕๐๔ เป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีพ.ศ.๒๕๐๖ ได้ริเริ่มจัดพิมพ์และเป็นบรรณาธิการวารสารสังคมศาสตร์ปริทัศน์ ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นสิ่งพิมพ์ที่มีอิทธิพลอย่างยิ่ง มีบทบาทในการกระตุ้นจิตสำนึกของนักเรียน นิสิต

ส.ศิวัรักษ์ ยังมีบทบาทนำสร้างสรรค์
ให้เกิดสังคมพลเรือนที่เข้มแข็ง
ที่จะต่อสู้กับระบบทุนนิยม
โดยมุ่งเสริมการพัฒนาสังคมให้เติบโต
และมีรากเหง้ามาจากวัฒนธรรมไทย
หรือวัฒนธรรมพื้นบ้าน
มุ่งเน้นมิติทางจิตวิญญาณ
และศาสนธรรมในวิถีชีวิตของมนุษย์

นักศึกษา จนสามารถเป็นแรงโค่นล้มรัฐบาลลงได้สำเร็จเมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๖

“ผมทำวารสารสังคมศาสตร์ปริทัศน์ เป็นหนังสือวิพากษ์วิจารณ์สังคมฉบับแรก ผมก็ตั้งขึ้นมา วันหนึ่งหม่อมเจ้าสิทธิพร กฤษดากร เสด็จมาหาผม ท่านพระชนม์ ๘๐ ชันษาแล้ว ท่านบอก “สุลักษณ์ หนังสือที่เธอทำดี สอนคนให้รู้จักคิด แล้วเธอรู้จักชาวนาไหม” ผมบอกรู้จัก กระทบหม่อมก็ซื้อข้าวกิน ข้าวก็มาจากชาวนา ก็หวังว่าราคาข้าวจะยุติธรรม ท่านบอก “ไม่ยุติธรรมเลย รัฐบาลกดราคาข้าว พวกเธอชนชั้นกลางจะได้ซื้อข้าวราคาถูกรักกิน ที่เธอทำหนังสือปัญญาชน มันเป็นของเล่น มันแค่เธอสำเร็จความใคร่ให้ตนเองในทางปัญญาเท่านั้น” ผมตกใจ จึงติดตามท่านไปรู้จักชาวนา ตรงนี้เป็นจุดเปลี่ยนสำคัญของผม ทำให้ผมได้รู้จักชีวิตของชาวนา ทำให้ความคิดเห็นของผมเปลี่ยน

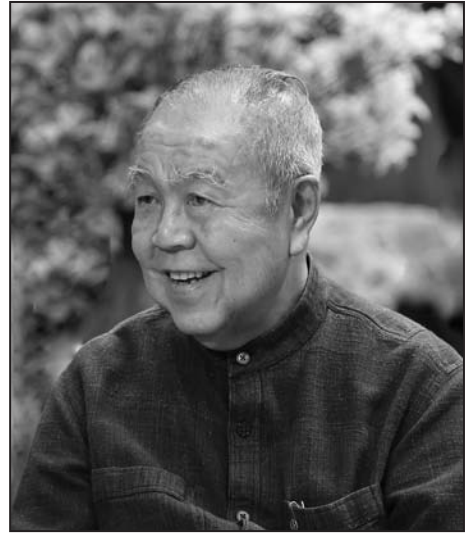
เราเคยคิดว่าชาวนาโง่ ไม่ใช่เลย ถ้าชาวนาของเราโง่ ชาวนาของเราถูกเอาเปรียบ บ้านนี้เมืองนี้จะไม่มีความคืบหน้า ชาวนาต้องมีศักดิ์ศรี ชาวนาต้องมีสิทธิ คนชั้นกลางต้องเรียนรู้จากคนชั้นล่าง เราต้องผนึกกำลังกัน สังคมจึงจะเปลี่ยน ถ้าคนชั้นกลางหมิ่นเหยียดคนชั้นล่าง ผมเศร้าใจมาก ชาวกรุงเทพฯหมิ่นเหยียดพวกบักหนาน บักเสี้ยว โธ...คุณลองไม่มีบักหนาน บักเสี้ยว

พวกคุณอยู่ได้ยังไง เวลาใครทำเย็นเตาไฟขาย ทำไถ่อย่าง สัมตำข้าวเหนียวขาย ถ้าไม่เห็นบุญคุณคนเหล่านี้ คนชั้นล่างเป็นรากของเรานี้เพราะเราไม่มีราก สังคมไทยจึงเป็นเช่นนี้”

ส.ศิวัรักษ์ ยังมีบทบาทนำในการมุ่งสร้างสรรค์ให้เกิดสังคมพลเรือนที่เข้มแข็ง ที่จะต่อสู้กับระบบทุนนิยมในสังคมไทย โดยมุ่งเสริมการพัฒนาสังคมให้เติบโตและมีรากเหง้ามาจากวัฒนธรรมไทย หรือวัฒนธรรมพื้นบ้าน มุ่งเน้นมิติทางจิตวิญญาณและศาสนธรรมในวิถีชีวิตของมนุษย์ บนพื้นฐานทางพระพุทธศาสนา ให้มีความอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างปราศจากอหังการมมังการ เชื่อมโยงประยุกต์ใช้ศาสนาเข้ากับการรับใช้สังคม โดยหลักอหิงสา มีผลงานผ่านข้อเขียนและการพูดจาปราศรัยทั้งภายในประเทศและนานาชาติอย่างไม่เกรงกลัวอำนาจใด ๆ

“ความกลัวเป็นทุกอย่าง แต่ถ้าเราฝึกฝนทำมันบ่อย ๆ ก็จะไม่กลัว อย่าไปพูดว่าไม่กลัว ทุกคนมีความกลัวเป็นเจ้าเรือน ผมก็กลัว แล้วแต่ว่าใครกลัวมากกว่าน้อย เวลาไม่เคยกลัวมาก เวลาเคยแล้วก็กลัวน้อยหน่อย ตอนผมเข้าคุกครั้งแรกก็กลัวจะตายทำ พอเข้าบ่อย ๆ ก็ชັกคู้น ชັกสบาย

แม้จะอายุอย่าง ๘๔ ปีแล้ว
แต่ ส.ศิวัรักษ์ ยังมีบทบาท
ในฐานะนักพูด นักเขียนและอาจารย์พิเศษ
มีบทบาทในสมาคมและมูลนิธิต่าง ๆ
นอกจากนี้ ยังได้ร่วมในองค์กรทางศาสนา
และองค์กรเอกชนที่มีบทบาทเพื่อการพัฒนา
ล้วนแต่เป็นงานเพื่อเปลี่ยนแปลงพัฒนาสังคมไทย
ให้ดีขึ้น

ผมได้เปรียบเพราะเป็นชนชั้นบน เข้าคุกก็
อยู่ห้องแอร์อย่างดี ผมได้ประกัน คนอื่นทำไม่
ได้ ผมว่าสังคมไทยเสียมากตรงนี้ ผมเกิดมา
ได้เปรียบ เพราะสังคมไทยเป็นสังคมศักดินา
กษัตริย์ไม่เท่าเทียม ผมจึงต่อสู้เพื่อสิ่งนี้ ผม
จะต่อสู้เรื่องโครงสร้างอันอยู่ดีธรรมนี้”

แม้แต่วงการศาสนาเมืองไทยในยุคคานานี้ที่
กำลังตกต่ำเสื่อมต่ำอย่างมาก ส.ศิวัรักษ์ ก็ได้ให้
แง่คิดไว้อย่างสำคัญ

“พระต้องมีความละเอียดเป็นเจ้าเรือน
มีเดนนี่ก็เรียกว่าเป็นอลัชชี แม้อาบัติเล็กน้อย
ก็ต้องปลง บางเรื่องปลงอาบัติไม่ได้ เช่น พระ
จับเงินจับทอง แต่พระสมัยนี้มีเงินทองกัน
มากมาย ว่าที่สังฆราชก็มีรถยนต์ไม่รู้กี่คันและ
ยังอยากเป็นสังฆราชอีก เลวถึงขนาดนี้แล้ว
เวลานี้ คนก็หันไปนับถือศาสนาใหม่กันหมด
แล้ว อยากไปเข้าเทสโก้โลตัสมากกว่าไปวัด เข้า
ร้านเซเว่นฯทุกแห่งหน ไม่ไปวัด และที่สำคัญ
คณะธรรมกายหนุนบริโภคนิยมเต็มตัว มีคนไป
วัดธรรมกายเยอะเลย เพราะคุณสามารถซื้อ
สวรรค์ซื้อนิพพานได้ นี่คือลักษณะทุนนิยม อันนี้
เป็นสังฆธรรมปฏิรูป ทำให้พุทธศาสนาเสื่อมเสีย
ทำให้สังฆธรรมของพระพุทธเจ้าเสื่อมเสีย ขณะ

เดียวกันคณะสงฆ์ส่วนใหญ่ ก็ไปกับวัดธรรมกาย
ด้วย รัฐบาลก็ไม่เอาโทษ ไม่ตัดสติใจให้เด็ดขาด
บ้านเมืองถึงวุ่นวายอยู่ทุกวันนี้”

แม้จะอายุอย่าง ๘๔ ปีแล้ว แต่ ส.ศิวัรักษ์ ยัง
มีบทบาทในฐานะนักพูด นักเขียนและอาจารย์
พิเศษ มีบทบาทในสมาคมและมูลนิธิต่าง ๆ
นอกจากนี้ เขายังได้ร่วมในองค์กรทางศาสนา
และองค์กรเอกชนที่มีบทบาทเพื่อการพัฒนา ล้วน
แต่เป็นงานเพื่อเปลี่ยนแปลงพัฒนาสังคมไทยให้
ดีขึ้นซึ่งก็เป็นงานที่ยากมากที่สุดงานหนึ่ง ถ้าไม่
เริ่มต้นเปลี่ยนแปลงที่ตนเองก่อนตามหลักของ
พระพุทธศาสนา

“การเปลี่ยนแปลงตัวเองไม่ใช่เรื่องเล็กๆ
เปลี่ยนตัวเรายากที่สุด แต่ถ้าเปลี่ยนแปลง
ตัวเองได้แล้ว เปลี่ยนความเกลียดให้เป็นความ
รัก เปลี่ยนความหลงให้เป็นความรู้รอบรู้
จริงเป็นพื้นฐาน พอเริ่มเปลี่ยนอันนี้ แล้วเรา
ก็หากัลยาณมิตร เพื่อนฝูงที่พร้อมจะเปลี่ยน
เริ่มจากสองคนและเพิ่มมากขึ้น ๆ คนเราก็
สามารถจะเปลี่ยนโลกได้ และสำคัญที่สุดต้อง
เปลี่ยนจากข้างในก่อน แล้วจึงเปลี่ยนข้าง
นอก พระพุทธเจ้าทรงเปลี่ยนพระองค์เองก่อน
เปลี่ยนจากคนที่เห็นแก่ตัวเป็นคนไม่เห็นแก่ตัว

คนไทย ๓ คน ที่ดำรงชีวิต
ในโลก ได้กระทำการกรรมกิริยา
หรืองานการต่าง ๆ
นับองค์รวมแล้วเป็นประโยชน์
มีคุณค่าจริงต่อสังคมอย่างยิ่ง
ตามสัจจะแห่งสัจจะ
ตามความจริงแห่งความจริง
ไม่มีใครสามารถปิดเบี่ยงสัจจะ
หรือแปลงแปรสัจจะ
ที่แต่ละคนทำจริงได้

เป็นพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มีชีวิตเป็นไปเพื่อ
เกื้อกูลผู้อื่นสถานเดียว

แต่ถ้าเรามุ่งหาความสุขใส่ตัวสถานเดียว
เราจะมีความสุขมาก ชีวิตผมเมื่อเปรียบเทียบกับ
กับคนที่เขาเดือดร้อน ผมดีกว่าเขาเยอะ เพราะ
ฉะนั้นถ้าผมได้รับใช้ ได้เกื้อกูล ได้ช่วยพวกเขา
ผมก็พร้อมจะช่วย ตลอดชีวิตผมถูกรังแกน้อย
มาก ไม่ใช่เราไปแสเพื่ออยากดัง แสไปเรื่อย แต่
ผมเห็นว่า ช่วยใครได้ก็ต้องช่วย ที่สำคัญคือเรา
ต้องพยายามทำ ไม่ใช่ทำเพื่อความยิ่งใหญ่ของ
เรา แต่เพราะเห็นว่าเป็นสิ่งที่ควรทำและเมื่อ
ทำเช่นนั้นแล้ว มีคนเห็นอยากทำตามผมมากขึ้น
สังคมไทยก็จะมีดวงตาเห็นธรรมมากขึ้น จะมีคน
กล้ามากขึ้น เมื่อมีคนกล้ามากขึ้น ความกลัวก็จะ
น้อยลง สังคมไทยก็จะเปิดกว้าง สะอาด สว่าง
สงบขึ้น ผมก็ถือว่าผมเป็นจุดเล็ก ๆ จุดหนึ่งที่จะ
ช่วยได้”

สมณะโพธิรักษ์มาประกาศ

เพราะ..เป็นเวลาที่ควรประกาศ

ขอถือโอกาส กล่าวถึง คนดีที่เป็นตรีมูรติของ
ไทย หมายความว่า ฉายาของคนผู้ที่มีกรรมเป็น
ประโยชน์มีคุณค่าต่อสังคม ซึ่งเป็นองค์ ๓

กล่าวคือ คนไทย ๓ คน ที่ได้ดำรงชีวิตอยู่ใน

โลก และได้กระทำการกรรมกิริยา หรืองานการต่าง ๆ
นับองค์รวมแล้วเป็นประโยชน์มีคุณค่าจริงต่อสังคม
อย่างยิ่ง ตามสัจจะแห่งสัจจะ หรือตามความจริง
แห่งความจริง ไม่มีใครสามารถปิดเบี่ยงสัจจะ หรือ
แปลงแปรสัจจะที่แต่ละคนทำจริงได้

อาตมาขอใช้คำว่า.. “บังอาจ” มาเปิดเผยใน
ยุคนี้ กาละนี้ในประเทศนี้ ว่าเมืองไทยมีตรีมูรติ
ลงตัว มีคนมีนามนี้ มีพฤติกรรมอย่างนี้ มีบทบาท
ลือลืออย่างนี้จริง เช่น ผู้มีฉายาว่าคิระ มีฉายาว่าราม
มีฉายาว่าพรหม เมืองไทยมีแล้ว เป็นคุณสมบัตินั้น
จริง และได้ประพฤติมาจริง ทั้งสามท่านนี้อายุเกิน
๘๐ มาแล้ว ได้มีพฤติกรรมในสังคม ยืนยันมาแล้ว
ว่าเป็นเช่นนั้น

แม้แต่ที่สูงสุดคุณลักษณะ คิวรัักษ์ นามสกุล ต้อง
มีฉายาบอก ต้องมีอะไรสื่อสื่อไว้ว่าเป็นคนนี้ อาตมา
รู้ อาตมาก็มายืนยันจริง ตามความจริงใจบอกให้รู้
ว่าประเทศไทย เมืองไทยคือชมพูทวีปแล้ว ก็ไม่ได้
พูดโดยเตาๆ โดยไม่มีเหตุปัจจัย โดยไม่มีหลักฐาน
เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ ไม่ใช่เรื่องเล็ก จะพูดพล่อยได้
อย่างไร อย่างนี้เป็นต้น อื่น ๆ อาตมาก็ค่อย ๆ พูด
ค่อย ๆ เปิด ค่อย ๆ บอกไป

สิ่งเหล่านี้อาตมาบอกให้ผู้ที่พยายามมีจิตใจ
จะช่วยสังคมประเทศชาติ ให้รู้ว่าประเทศไทย
เราคืออะไร ค่อยๆ ศึกษาไป ผิดถูกอาตมาจับ-

ตอนนี้ถึงวาระแล้ว
ก็ต้องบอกสังคม
ตรีมูรติ มีทั้งพระคิวะ
พระราม พระพรหม
เป็นพระผู้สร้าง เป็นเชื้อไข
ของพระเจ้าทั้งนั้นแหละ
มาสร้างประโยชน์ให้แก่สังคม
มาทำงานรับใช้สังคม

ผิดชอบแต่ผู้เดียว อาตมามั่นใจว่าอาตมาทำสิ่งที่ถูกต้องและสมควรจะทำ ไม่ใช่ว่าอาตมาทั้งรู้ อาตมารู้มานานแล้วแต่ยังไม่ถึงเวลาจะเปิดเผย อาตมาก็ไม่เปิดเผย ถึงเวลาเปิดเผยอาตมาก็เปิดเผยไป อย่างนี้เป็นต้น เพื่อที่จะให้รู้ตัวและช่วยกัน ถ้าเข้าใจและเห็นว่าดี มาช่วยกันส่งเสริมกัน อยู่มาทำลาย

อาตมาสงสารคุณสุลักษณ์ นานมาแล้วก็ไม่ได้พยายามที่จะแสดงออกหรือส่งเสริม ตอนนี้ถึงวาระแล้วก็ต้องบอกสังคม ตรีมูรติ มีทั้งพระคิวะ พระราม พระพรหม เป็นพระผู้สร้าง เป็นเชื้อไขของพระเจ้าทั้งนั้นแหละ มาสร้างประโยชน์ให้แก่สังคม มาทำงานรับใช้สังคม

คุณสุลักษณ์เสียสละ มีบุคลิกหรือมีสิ่งที่เป็นของตนเอง จะต้องมาทำหน้าที่ปราบปรามผู้ผิด ปราบปรามผู้ทำไม่ดี ทำไม่ถูกต้อง ไม่ว่าใครก็ปราบทั้งนั้น จึงไม่ค่อยมีคนชอบ แต่เนื่องจากเป็นผู้มีความรู้ มีหลักฐาน มีเหตุผลที่จะมาปราบจึงเอาตัวรอดได้ สมถัดสมส่วนกับผู้ที่ทำหน้าที่เป็นตรีมูรติ เป็นผู้เสียสละอย่างยิ่ง

แล้วคุณสุลักษณ์เป็นโพธิสัตว์หรือเปล่า?... เป็น! แต่คุณสุลักษณ์ไม่รู้ตัวหรือว่าคุณสุลักษณ์มาทำหน้าที่นั้น อาตมาเป็นคนจะต้องมาไข เป็นหน้าที่ของอาตมา เมื่อถึงเวลาถึงโอกาส อาตมา

ค่อยๆ ทำงานไปตามเวลา ตามวาระ

อาตมาทำด้วยความเข้าใจและเชื่อมั่นว่า อาตมาไม่ได้ทำผิด คนที่ควรยกย่องก็ต้องยกย่อง แม้แต่กาละที่ยกย่องไม่ได้ อาตมาก็ชะลอมมา พอกาละที่ควรเปิดเผย ควรจะทำ อาตมาก็ทำตามที่ใช้ลัทธิปริยัติธรรม ๗ หรือมหาปเทส ๔ ของอาตมา อย่างนี้เป็นต้น

เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ เพราะคนมีปัญญาที่พร้อมจะรับสิ่งนี้ จึงมีคนส่วนหนึ่งที่นิยมชมชอบคุณสุลักษณ์ ส่วนผู้ไม่ชอบก็ด่าสาตเสีย อาตมาจัดงานยกย่องเชิดชูชาติกาล ๘๔ ปีให้คุณสุลักษณ์ ก็มีคนว่าอาตมา ว่าแรงๆ ว่าหยาบๆ ด้วย ว่าจัดให้ทำไม่ต่าง ๆ นานา คือเขาไม่ชอบคุณสุลักษณ์ อาตมาก็เข้าใจ ไม่มีปัญหาอะไร ความเห็นแตกต่างกันได้

เรื่องชื่อบัญญัติภาษามีสถิติ มีความแน่นอนมั่นคง ถูกต้องลงตัว

พระพุทธเจ้าองค์นี้ชื่อนี้ เกิดที่เมืองนั้น เมืองนี้ ต้องลงตัวถูกต้องเลย ผู้ที่มีเหตุปัจจัยลึกลับซึ่งจะบอกได้ หรือพยากรณ์ได้เลยว่าคนนี้มีเหตุปัจจัยพอเพียงจะไปเกิดที่นี่ ชื่อนี้ ตระกูลนี้ เป็นอันนี้ เช่นเป็นพระพุทธเจ้า เป็นพระสาวกเบื้องซ้าย เบื้องขวาเป็นต้น ไม่ใช่ความบังเอิญ แต่เป็นเรื่องที่มีการสั่งสมบารมี สั่งสมเหตุปัจจัย แล้วเป็นของจริง ผู้

ใดที่ลั้งสมบารมี เสร็จแล้วได้บารมีนั้นๆมา แล้วก็ลงตัวกัน แม้จะเป็นสถานที่ เป็นเวลา เป็นชื่อ เป็นนาม เป็นโคตรเป็นตระกูลจะลงตัวหมด เป็นเรื่อง ที่เกินจะคิด แกล้งเอาไม่ได้ ทำเล่นเอาไม่ได้ ต้องเป็นเหตุปัจจัยที่แท้จริง ลงตัวจริง จึงจะเป็นไปได้

ทำไมอาตมารู้ว่าคนนี่ชื่อนี้คืออันนี้ อาตมา มีของอาตมาเอง ออย่าถามนะ อาตมาไม่บอก คุณหรือใคร อะไรควรบอกอาตมาถึงจะบอก อะไร ไม่ควรบอกก็ไม่บอกเพราะยังไม่ถึงเวลา อาตมาก็ใช้มหาปเทศ ใช้สัพปุริสธรรมของอาตมาทำงาน อย่างนี้เป็นต้น

อาตมาไม่สงสัยและก็ชัดเจนว่า พระพุทธเจ้า ต้องเกิด ๑๕ คำเดือน ๖ ตรัสรู้วันนั้น และ ปรีณิพานวันนั้น แม้จะมีผู้เห็นต่างเห็นแย้ง อาตมาก็ไม่ได้สงสัยอะไร เพราะอาตมารู้ว่าควรเชื่อ อะไร ควรเข้าใจอะไร และแน่ใจว่าอะไรถูกอะไร ผิดตามภูมิของอาตมา ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ มันเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ที่จะต้องลงตัวเป็นเช่นนั้น

พระพุทธเจ้าหรือพระมหาโพธิสัตว์ใหญ่อุบัติขึ้นมา ประสูติขึ้นมาในโลก แผ่นดินต้องไหว มันเป็นเรื่องต้องเป็น มันเป็นเรื่องต้องลงตัวเพราะดินน้ำไฟลม สมมุติต่างๆ นานา ชื่อเสียงเรียงนามคนนั้นคนนี้ ส่วนนั้นส่วนนี้ พอถึง ยิ่งสูงๆ ใหญ่ๆ ลึกๆ มันยิ่งยาก ยิ่งหายาก คนที่จะมีความน่าทึ่ง มีปาฏิหาริย์ แล้วมันต้องเป็น

“พลูหลวง” ทำนายทายทักดวงชะตา ส.ศิวรักษ์ ดูดวงเป็นแผนที่ชีวิต

(บางตอนจากหนังสือ ช่วงแห่งชีวิต ของ ส.ศิวรักษ์)

สุลักษณ์ ศิวรักษ์ เป็นคนหนุ่มที่ได้ชื่อว่าเป็น นักวิชาการที่มีจุดยืนของตนอย่างเหนียวแน่น เขาสนใจในปรัชญาและรักความเป็นธรรม ไม่เคยโอนอ่อนหรือละเว้นต่อสิ่งที่ได้เห็นว่าไม่ถูกต้อง เขาจะไม่เปิดโอกาสให้สิ่งเหล่านั้นลอยนวลอยู่ได้โดยไม่ถูกดำเนินคดี

ดาวพฤหัสบดีกลุ่มลัคนาเป็นลิ่งห์เกณฑ์ ช่วยทำให้เขามีความมุ่งมั่นอันแรงกล้าและรักความ

เป็นธรรมยิ่งชีวิต ลิ่งห์ที่เป็นเอกลักษณ์ของหนุ่ม นักคิดแห่งศตวรรษนี้ของไทย ก็คือดาวอังคารกับ พฤหัสติเข้าคู่กันกลุ่มลัคนา ทำให้เป็นผู้มีปฏิภาณ ตีเลิศ กล้าพูด กล้าทำ และบางครั้งก็มีโทสจริต ครอบงำ จนเป็นที่กล่าวขวัญกันว่า เขาเป็นคน ก้าวร้าว แต่การกล้าในลิ่งห์ที่ควรกล้า การดำเนิน ความไม่ดีของบุคคลและของสังคมจะต้องกระทำ โดยบุคคลที่มีได้ปฏิบัติตนเพื่อยังพลาให้เขาโจมตี ตอบแทนได้ บางครั้งการกระทำเยี่ยงนี้ก็ดูเหมือนว่าจะจำเป็นอย่างหนึ่งของสังคม มิฉะนั้นก็ไม่อาจ กระตุ้นความเฉยชาของผู้คนให้กระฉับกระเฉงขึ้น เปรียบเสมือนบุคคลในครอบครัว ถ้าไม่ลงไม้เรียว เลี้ยบ้าง ระเบียบของบ้านของตระกูลก็จะคลายตัว ลงไปและขาดความขลัง

สังคมที่มีความจำเป็นต้องการกระตุ้นกันแรง ๆ จึงน่าจะมีมีความจำเป็นต้องการบุคคลประเภทนี้ ไว้ลั้งแล้สังคมบ้างเหมือนกัน ดาวพฤหัสติที่กลุ่ม ลัคนานั้นเป็นดาวประจำประเทศไทย ทั้งยังกลุ่ม ลัคนาในราศีลิ่งห์ของประเทศไทย เขาจึงเป็นคน ของประชาชน เป็นคนคนหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญยิ่ง ของสังคมที่น่าเอาใจใส่และควรศึกษาเป็นพิเศษ

ลิ่งห์สำคัญอย่างหนึ่งในดวงชะตาของสุลักษณ์ ศิวรักษ์ นี้อาจมีผู้สงสัยว่าทำไมเขาซึ่งเป็นคน สมัยใหม่จึงชอบเข้าหาพระเจ้า และดูเหมือนว่า จะรู้อะไรเกี่ยวกับศาสนาอย่างลึกซึ้ง ซึ่งถ้าเราได้ พิจารณาดวงจันทร์ในดวงชะตาของเขาที่ราศีมีน เสวยฤกษ์ ๒๗ เรวัตเป็นสมโณฤกษ์ คือ จันทร์ เสวยฤกษ์พระ ก็ไม่ควรจะมีอะไรให้กังขา คนที่เกิด ฤกษ์นี้ถ้าไม่หมั่นหมั่นหรือไม่เข้ามาศึกษาหรือรู้ เห็นอะไรเกี่ยวกับกิจกรรมของสงฆ์อย่างแตกฉาน น่าจะเป็นเรื่องประหลาดเสียมากกว่า ก็เพราะว่า เขาเกิดมาภายใต้อิทธิพลของสมโณฤกษ์หรือฤกษ์ พระ ถ้าลิ่งห์เกิดจากหนังสือที่เขาเขียน ถ้าเป็นเรื่อง เกี่ยวกับศาสนาแล้ว เขาจะเขียนได้ดีเยี่ยม คงจะเป็นเพราะว่าเขาเป็นคนของศาสนา และนี่เป็น ข้อสำคัญที่ควรสังเกตในการพิจารณาดวงชะตา ของเขา

คบใครดีอย่างไร?

* คบคนที่เลว	เลวลง
คบคนเสมอกัน	ไม่เสื่อม
คบคนที่ดี	พลันเด่น
คบคนดีกว่า	ยิ่งดี.

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ เขตวันมหาวิหาร อารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตกรุงสาวัตถี ในแคว้นโกศล

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงธรรม

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มีบุคคล ๓ จำพวกนี้ ปรากฏในโลก คือ

๑. บุคคลที่น่าเกลียด

คนบางคนในโลก เป็นคนทุศีล(ทำชั่วผิดศีล) มีการกระทำเลวทราม ไม่สะอาด ความประพฤติ น่ารังเกียจ มีการงานลึกลับ(ปกปิด) ไม่ใช่สมณะ(ผู้สงบระงับกิเลส) แต่ปฏิญาณตน(สาบาน)ว่า เป็นสมณะ ไม่ใช่พรหมจารีบุคคล(บุคคลผู้ประพฤติธรรมขั้นสูง) แต่ปฏิญาณตนว่า เป็นพรหมจารีบุคคล ที่แท้ในภายใน ชุ่มด้วยราคะ(ความกำหนัดยินดี) เป็นเหมือนหยากเยื่อ(ขยะมูลฝอย)

บุคคลเห็นปานนี้ ควรเกลียด ไม่ควรร่วมอยู่ ไม่ควรคบหา ไม่ควรเข้าไปนั่งใกล้ เพราะแม้เราไม่ถึงกับถือเอาอย่างบุคคลเห็นปานนี้ก็จริง แต่กิตติศัพท์ที่ชั่วของบุคคลเห็นปานนี้ ก็จะทำให้ระบือไปว่า เราเป็นผู้มีคนชั่วเป็นมิตร เรามีคนชั่วเป็นสหาย เรามีคนชั่วเป็นเพื่อน เปรียบเสมือนงูที่จมอยู่ในคู(อุจจาระ) แม้งูจะไม่กัดก็จริง แต่ก็เปื้อนอะเปื้อนเหม็นไปด้วยคุณ

๒. บุคคลที่ควรวางเฉย

บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นคนมักโกรธ มากด้วยความแค้นใจ เมื่อถูกว่ากล่าวแม้เพียงเล็กน้อย ก็ขัดใจ โกรธเคือง พยาบาท ชิงเคียด แสดงอาการ

โกรธ แสดงอาการขัดเคือง แสดงอาการทุกข์ใจให้ปรากฏ

บุคคลเห็นปานนี้ ควรวางเฉย ไม่ควรร่วมอยู่ ไม่ควรคบหา ไม่ควรเข้าไปนั่งใกล้ เพราะเขาจะตำว่าเรา กล่าวโทษเรา ทำความพินาศให้เรา เปรียบเสมือนหลุมคู ถูกไม้หรือกระเบื้องกระทบเข้า ย่อมส่งกลิ่นเหม็นฟุ้งขึ้น

๓. คนที่ควรร่วมอยู่

บุคคลบางคนในโลกนี้ **เป็นคนมีศีล(ปฏิบัติไม่ทำชั่วทางกาย-วาจา-ใจ)** มีกัลยาณธรรม(ธรรมอันดีงาม ๕ ข้อ คือ ๑. เมตตา กรุณา ๒. ประกอบอาชีพในทางที่ถูก ๓. สำรวมในกาม ๔. ซื่อสัตย์ ๕. ระลึกรู้ตัวทั่วพร้อมไม่ประมาท)

บุคคลเห็นปานนี้ ควรร่วมอยู่ ควรคบหา ควรเข้าไปนั่งใกล้ เพราะแม้หากว่าเราไม่ถึงกับถือเอาอย่างบุคคลเห็นปานนี้ก็ตาม แต่ถึงกระนั้นชื่อเสียงที่ดีงามของบุคคลเห็นปานนี้ ก็จะทำให้ระบือไปว่า เราเป็นผู้มีคนดีเป็นมิตร เรามีคนดีเป็นสหาย เรามีคนดีเป็นเพื่อน

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย นี้แหละบุคคล ๓ จำพวกนี้ มีปรากฏในโลก

บุคคลคบคนเลว ย่อมเลวลง

หากคบคนที่เสมอกัน ย่อมไม่เสื่อมในกาลไหนๆ

ยิ่งคบคนที่สูงกว่า ย่อมพลันเด่นขึ้น

ฉะนั้น จึงควรคบคนที่สูงกว่าตน ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๐ “ชัคคฉสูตร” ข้อ ๔๖๖)

จะได้บุญใหญ่บุญมากจากธัมมชโยจะต้องใช้เงินซื้อเอา
ถูกหลอกกว่า ถ้า “ได้บุญ” ก็คือ ได้รวยยิ่งขึ้น ได้สวยยิ่งขึ้น ได้ดียิ่งขึ้น
ได้ทรูยิ่งขึ้น ได้สุขยิ่งขึ้น ซึ่งก็คือการได้สนใจในกิเลสให้มากขึ้นนั่นเอง

ความลับธัมมชโย โคตรดีหรือโคตรร้ายกันแน่?!

Chuti Jay... จุดต่าง(ของธรรมกาย)มีอยู่
อย่างเดียวนะครับ ... ขอให้อ่าน 3 รอบ เลยครับ
“ที่วัดพระธรรมกาย เขาฝึกคนให้เอาจริงกับการ
พัฒนาตัวเอง กับการทำความดี” ครับ หากคำสำคัญ
ในประโยคครับ บุญแจอยู่ตรงนั้น คำว่า “จริง”
ใจครับ คนที่นี้เขาเอาจริงกับความดีทุกอย่าง
ณ จุดนี้ละครับที่มันต่าง ทำทาน เขาก็ทำจริง
ก็เพราะเขาทำจริง ! เขาจึงสามารถสร้างวัด
ได้ใหญ่โตมโหฬารปานนั้นครับ...ปัญหาของ
วัดพระธรรมกาย คือ พวกเขาพัฒนาศักยภาพของ
ความเป็นมนุษย์ไปได้ไกลเกิน เกินธรรมดาสามัญ
ของมนุษย์พันธุ์ไทย ไปแล้วครับ

VS นพ.มโนชี้ว่า ขณะนี้เรื่องของพระธัมมชโย
นี้ไม่เหมือนคดียันตระ ไม่เหมือนคดีของพระนิกร
ไม่เหมือนคดีของเถรคำ ไม่เหมือนคดีที่ผ่านมา
ทั้งหมดเลย เพราะนี่คือมวลชนจัดตั้งขนาดใหญ่

ที่สุดของประเทศไทยที่เคยเห็นมา และมวลชนอันนี้
ได้กลืนทรัพยากรบุคคล เงิน เวลาของคนจำนวนมาก
เขาทำบุญกันหมดเนื้อหมดตัว จะบอกว่าทำบุญ
ด้วยความเต็มใจก็ตามเถอะ แต่นั่นเป็นการเบียดเบียน
วัดนี้ก็จะโตไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด แล้วก็จะมียุทธิ-
พลทางการเมืองอย่างมโหฬาร แล้วในขณะที่
เราเป็นห่วงกันครับว่าจะเกิดการกินรวบประเทศไทย!
(รายการตอบโจทย์ ไทยพีบีเอส ๒๒ ก.ค.๕๘)

ทำไมธรรมกายจึงโคตรดี?

โดย.....Chuti Jay

ก่อนเริ่ม แนะนำตัวซัดๆ ครับ ผมเป็นลูกศิษย์
วัดพระธรรมกายหรือเปล่า ? ตอบครับ ผมศิษย์
พระลัมมาลัมพุทธเจ้า เชื้อในกฎแห่งกรรมครับ !
เชื่อว่า ทำดี ได้ดี, ทำชั่ว ได้ชั่ว ! เข้าเรื่องครับ

๑. วัดพระธรรมกายสอนอะไร ? คำถามนี้จะตอบว่า ทำไมคนจึงมาวัดพระธรรมกายอย่างต่อเนื่อง และมากมายขึ้นเรื่อย ๆ หลัก ๆ เลยครับ ที่ผมจับประเด็นแบบค้นอดีตย้อนหลัง ๔๖ ปี

๑.๑ สอน ๓ เรื่องครับ ทานและอานิสงส์ของการให้ทาน ศิลและอานิสงส์ของการรักษาศิลปะสมาธิและอานิสงส์ของการเจริญสมาธิ

๑.๒ สอนตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอน คือ อนุปปทิกถา คือ การแสดงธรรมตามลำดับ เพื่อขัดเกลาอภัยภัยของผู้ฟังให้พร้อมรับธรรมะขั้นสูงขึ้นตามลำดับ มี ๕ ประการ ๑. ทานกถา กล่าวคือ ทาน หมายถึง ชี้แจงแสดงคุณเรื่องการให้ทานและอานิสงส์ของการให้ ๒. ศิลกถา กล่าวคือ ศิล หมายถึง อธิบายให้เข้าใจคุณเรื่องการรักษาศิลปะและอานิสงส์ของการรักษาศิลปะ ๓. ลัคคกถา กล่าวคือ สวรรค์ หมายถึง การสาธยายคุณเรื่องสวรรค์ซึ่งเป็นผลที่ได้รับจากการให้ทานรักษาศิลปะ เป็นต้น (ข้อ ๓ นี้ ... ผมขอตั้งประเด็นอย่างนี้นะครับว่า...สำหรับคนที่กันด่าว่า...วัดนี้เอาสวรรค์มาล่อ!!!...แล้วคุณ...จะว่าอย่างไรในกรณี อนุปปทิกถาครับ...พระสัมมาสัมพุทธเจ้า...ขอให้คิดให้ดี!!! ... ผมไม่เคยเข้าข้างใครครับ ... ผมว่าตามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า !!!) ๔. กามาทีนวกถา กล่าวถึงโทษแห่งกาม หมายถึง การพรรณนาโทษเรื่องของกามว่า แม้จะเป็นความสุขแต่ก็มีความทุกข์เจือปน ๕. เนกขัมมานิสังสกถา กล่าวถึงอานิสงส์แห่งการออกจากกาม หมายถึง การพรรณนาถึงการออกจากกามและอานิสงส์ว่าเป็นความปลอดภัยไปร่ง เพื่อหนีไฟให้เกิดฉันทะในการแสวงหาความสุขแท้จริง คือ ความสุขที่เกิดจากการปฏิบัติธรรมเจริญสมาธิภาวนา

ส่วนรายละเอียดการสอนนั้น เขาแจกกันละเอียดจริง ๆ ครับ ด้วยตาและด้วยใจที่ผมเฝ้าดูมา ... นับตั้งแต่เจ้าอาวาส รองเจ้าอาวาส ผู้ช่วยเจ้าอาวาส เจ้าหน้าที่ อาสาสมัคร สาธุชน จะให้ความสำคัญเรื่องความสะอาด ความมีระเบียบ และมีวินัยอย่างเข้มข้น สะอาดขนาดไหน? เอาว่า

สะอาดตั้งแต่โล้วมยันที่นอน หัวจรดเท้า เลื้อผ้าทุกอย่างต้องสะอาด เรียบร้อย และความประพฤติต้องมีวินัย ... ก็คนที่มันมีวินัย ที่ฝรั่ง ญี่ปุ่น เขามีกันละครับ มีคนไทยพันธุ์มีระเบียบวินัยที่วัดพระธรรมกาย !!! ... ก็ในเมื่อทรัพยากรแรก คือ มนุษย์ มันได้คุณภาพขนาดนั้นแล้ว ... ผมไม่สงสัยเลยว่าทำไมวัดพระธรรมกายจึงสามารถทำงานพระศาสนาในระดับประเทศ ระดับโลกได้ ระดับที่ชาวบ้านตะลึงอยู่เรื่อย ! แล้วคนทั้งประเทศไทยที่สบายสบายคือไทยแท้ ก็ไม่เข้าใจว่า ... ทำได้ยังไง ? ... แล้วเราก็ทำความเข้าใจ หรือเชื่อเอาง่ายๆ ตื่นๆ ว่า... ที่เห็นมากันเยอะๆ เนี่ยะจางันมา !!! ผมถึงไม่สงสัยอีกละครับว่าทำไมประเทศไทยไชโย จึงอยู่ในโลกที่ ๓ นิรันดร! พุดแบบนี้เหมือนด่าตัวเอง เปลา่ครับ! ผมพูดความจริงที่ผมเห็น ไม่ได้รู้สึกว่าเป็นคำด่า!

เรื่องของความสะอาด มีระเบียบ มีวินัย แผลให้เห็นชัด มันก็คือ ศิล นั่นแหละครับ ผมถามสั้นๆ ครับ ซึ่งแม่แต่แมวม มันก็ตอบได้ ถาม: คนมีศิลปะไหมครับ? ... คุณก็ตอบได้ครับ !

คราวนี้... แล้วไอ้เรื่องสอนผิด สอนเพี้ยน สอนบิดเบือน นั้นละ ข้อนี้ผมเห็นนักวิชาการ แต่ละคนออกมาแสดงความคิดเห็น กันด่า วิจารณ์กันชะมันปาก! ผมขอถามอย่างไม่เข้าข้างวัดพระธรรมกายนะครับ... เอาคำถามในฐานะชาวบ้าน! กันเลย - ที่บอกว่าธรรมกา ไม่มีหลักฐานในพระไตรปิฎก ไม่มีอยู่ในพระพุทธานุสาสนา ถาม : คุณไปอ่าน ไปค้น ไปศึกษามาดีแล้วหรือครับ ... ผม : ก็แล้วทำไมผมเห็นมีหนังสือ หลักฐานธรรมกายในพระไตรปิฎกเล่มเบ้อเร่อ ออกมาโชว์ในห้องสมุดได้ละครับ ไปหาอ่านเอาละครับ ...ผมไม่ได้ยินอะไรกับพระไตรปิฎกมากหรือครับ แค่เป็นพวกพอใจหาความจริงด้วยตัวเอง ผมเบ้อจะเชื่อพวกสื่อ พวกนักวิชาการ วิชากิน พวกอวดตัวข่มท่าน โอ้วว่ารู้มากรู้ดี เรียนจบนั่นจบนี้ สูงส่งเหลือเกินแต่ที่ตัวรู้มาผิดทั้งเพ! แล้วก็อาศัยฐานะวุฒิการ

ศึกษามาพาล่ามให้ชาวบ้านฟัง ... ระวังนะครับ วลีกรรม! ก็มีนรกรองรับของมันนะครับ (ผมว่าตามไตรภูมินะครับ ไม่ได้ว่าตามใครทั้งสิ้น)

- นิพพานเป็นอิตตาหรืออนัตตา !!! ผมถามจริงๆ เอะอะครับ คุณเคยไปหรือยัง? ... ผมมีวิธีแก้ง่ายๆ ครับสำหรับคนไทยทั่วประเทศ ... ที่กำลังบ้าบอเสียสติเสียกันเรื่องนี้ คือ เราต่างก็ยังไม่ไปใครไปนิพพาน ... เราก็มาพิสูจน์ด้วยกันใจครับ หุบปากซะ! แล้วก็ทำตามทีพระพุทธเจ้าท่านสอนไว้ ... อะไรวะครับ ก็ทำทาน รักษาศีล นั่งสมาธิ บำเพ็ญมรรคมีองค์๘... ปฏิบัติ!!! ครับ ไม่ใช่มานั่งเสียกัน ! ผมไม่เข้าข้างใครครับ ผมดูจากการกระทำ... คนที่เที่ยวด่าเขาเนี่ยะ ... มันเคยทำคุณประโยชน์อะไรให้ประชาชนชาวบ้าน สังคม ประเทศชาติบ้างไหมครับ? ครั้งหน้านะครับ เพื่อความยุติธรรม คุณเป็นคนมีวัฒนธรรม อารยธรรม มีเหตุผล ถ้าได้ยินคำว่าวัดพระธรรมกาย ... ถามหาผลงานของเขา ก่อนไหมครับ ดูก่อนว่าเขาสร้างความดีให้พี่น้องในชาติ ให้กับแผ่นดิน เทาไหวแล้ว ? พุดแบบนี้ก็บอกว่าผม Bias !!! ไม่ครับ ... คือ ผมแค่อยากบอกว่า ก่อนจะด่าใครๆ ตามที่เขาว่ามา... ถามเขาก่อน สัมภาษณ์เขาหน่อย ทำความรู้จักกับเขาด้วยตัวเองก่อนดีกว่าครับ ที่ว่านี้ ... ไม่ใช่ว่าสงสารวัดพระธรรมกายหรือคนธรรมกาย ครับ แต่ผมสมเพชคนที่หลับลูหลับลตาเชื่อสี่ เชื่อคนพาล เลยจะพานพากันไปตจนรกดะ ไม่ทันได้ดูตาพระตาคน

ว่าเรื่องการสอนกันต่อครับ อย่างที่ผมบอกละครับ มีแค่ ๒ ประเด็นใหญ่ๆ ข้างต้น ๒ หลักใหญ่นั้นถูกนำมาสอนผ่านรูปแบบการอบรมในโครงการต่างๆ ที่มีเป็นร้อยๆ โครงการครับ ทั้งโครงการบวชพระ, บวชเณร, บวชอุบาสก, บวชอุบาสิกา, โครงการอบรมครู, นักเรียน, นักศึกษา จะกี่โครงการ... ผมไปค้นไปหาไปอ่านไปดูมาหมดละครับ.... เนื้อหาสาระก็ไม่พ้น ๒ หลักนี้!!! แล้วมันต่างกับกระบวนการอบรมสั่งสอนคนของสถาบันอื่น ๆ ยังไง? จุดต่างมีอยู่

อย่างเดี๋ยวครับ ... ขอให้อ่าน ๓ รอบเลยครับ “ที่วัดพระธรรมกายเขาฝึกคนให้เอาจริงกับการพัฒนาตัวเอง กับการทำมาหากิน” ครับ หากคำสำคัญในประโยคครับ กุญแจอยู่ตรงนั้น คำว่า “จริง” ใจครับ คนที่นี้เขาเอาจริงกับความดีทุกอย่าง ณ จุดนี้ละครับที่มันต่าง และมันเป็นเรื่องราวยาวเป็นมหากาพย์ถึงวันนี้ และไม่รู้วันหน้า วันไหน จะเข้าใจกันได้ ระหว่างคนไทยสบายสบายอะไรก็ได้คือไทยแท้ กับคนไทยพันธุ์ที่มีระเบียบวินัยและจริงจังกับการทำดีแบบสาธุชนคนวัดพระธรรมกาย !! ผมนั่งดู นั่งชม ก็เปลี่ยจิตแทนครับ ทำทาน เขาก็ทำจริง ก็เพราะเขาทำจริง ! เขาจึงสามารถสร้างวัดได้ใหญ่โตมโหฬารปานนั้นครับ ผมไปพุดไปคุยกับหลายคน (คุยด้วยทั้งหมดไม่ไหวหรอกครับ มากันเป็นแสน!!!) ...

พวกเขาตั้งใจสร้างวัดเอาไว้ให้เป็นพุทธหลักฐาน ให้คนอีก ๑๐๐ ปี ๕๐๐ ปี ๑,๐๐๐ ปี ข้างหน้าได้มาศึกษาหลักธรรมะคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าครับ เขามองไกล High Premium ไปนุ่นแล้วครับ มันทำให้ผมคิดครับว่า ... ปัญหาของวัดพระธรรมกาย คือพวกเขาพัฒนาศักยภาพของความเป็นมนุษย์ไปได้ไกลเกิน เกินธรรมดาสามัญของมนุษย์พันธุ์ไทยไปแล้วครับ... และมันก็เป็นปัญหาตรงที่ว่า... พวกเขาไม่สามารถสื่อสารถ่ายทอดแนวความคิด วิธีแห่งการพัฒนาของพวกเขาให้สังคม Get ได้ครับ ... มันก็เหลือวิธีเดียวคือต้องเข้ามาดู มา

รู้มาศึกษาด้วยตัวเอง ซึ่งคนที่มาก็เข้าใจได้ ไม่ยากครับ เพราะระบบในวัดพระธรรมกายไม่มีอะไรซับซ้อนเลยครับ ทุกอย่างเป็นระบบ มีระเบียบ มีเหตุผลรองรับชัดเจนทุกอย่าง แต่คนส่วนใหญ่ละครับ ! ที่นั่งอ่านแค่หนังสือพิมพ์ ดูทีวีที่บ้าน !!!!... ฯลฯ

Chuti Jay07/03/59 https://www.youtube.com/watch?v=sKpGc_NUrac&feature=youtu.be

ทำไมธรรมกายจึงโคตรร้าย?

คุณ Chuti Jay ได้ยกประเด็นสำคัญที่ธรรมกายมีความต่างจากทั่ว ๆ ไปก็คือ “จริง!” คนธรรมกายปฏิบัติจริงและเอาจริงกว่าสำนักทั่วไป ก็แสดงว่ายอมเข้าถึงความจริง ได้ความจริงและมีความจริงกว่าที่อื่น ๆ เช่นกัน

ดังนั้น ใช้ความจริงประเด็นเดียวก็เพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าธรรมกายถูกหรือผิด เพราะถ้าจริงเสียแล้วอะไรๆ ก็ยอมดี ย่อมถูกต้องไปหมด แต่ถ้าเริ่มมาจากไม่จริงเสียแล้ว ต่อให้มีคนมากมายทั้งโลกเชื่อถือ เช่นเชื่อว่าโลกแบน จำนวนคนมากมายทั้งโลกเหล่านั้นก็จะเอามาอยู่เหนือความจริงแม้มีเพียงแคคนเดียวไม่ได้

สิ่งจริงสำคัญที่ต้องพิสูจน์ก็คือ ๑.คนสอน ๒.คำสอน

คนสอนขึ้นเป็นเบอร์ ๑ ของธรรมกายคือ

ธัมมชโยนั้นจริงแค่ไหน? โดยดูได้จาก..ผิดจริงไหม? และกล้าพิสูจน์ความจริงไหม?

น่าแปลกใจว่า สิ่งผิดของธัมมชโยที่พูดกันมันสนั่นเมือง (talk of the town) คุณ Chuti Jay กลับสั่งให้ทุกคนหุบปาก แต่ตัวเองกลับพรวดพราดออกมาแต่สิ่งดีเลิศประเสริฐศรีที่หลงเชื่อว่าธรรมกายมีตั้งมากมาย แต่กลับไม่ยอมพูดถึงข้อกังขาที่ผู้คนทั่วบ้านทั่วเมืองติดใจว่า ธัมมชโยได้ทำปาณาติกาหรือไม่? ซึ่งเป็นการกลบเกลื่อน หลบเลี่ยง ไม่ต่างจากหลวงพ่อดอง หลวงพี่ที่ทำปาณาติกาบกับสิกา มักจะยกคุณงามความดีของตัวเองขึ้นมาพรรณนากลบเกลื่อน ทั้ง ๆ ที่ควรจะตอบโจทย์ว่า ตัวเองได้ทำปาณาติกาจริงหรือไม่? แม้แต่สื่อของวัดธรรมกายเองที่พยายามทำออกมาชี้แจงสังคมก็ยังต้องแต่งเรื่องราวออกมาหลอกลวงลูกศิษย์ให้พากันเข้าใจว่า ปัญหาที่ดินนั้นเกิดจากญาติโยมเขาตั้งใจถวายหลวงพ่อดอง จึงต้องใส่ชื่อของหลวงพ่อดอง เขาไม่ได้ให้วัด ซึ่งเป็นคนละเรื่องคนละประเด็นที่อัยการ -ดีเอสไอ - และสำนักผู้ตรวจการแผ่นดิน ต่างเห็นตรงกันว่า ธัมมชโยเอาเงินวัดไปซื้อที่ดิน (ที่มีทองคำ) แล้วกลับมาใส่ชื่อของตัวเองเป็นผู้ครอบครอง มันเป็นการยกยกอภัยที่เห็น ๆ กันอยู่แล้ว ถ้ามีเจ้าอาวาสวัดไหนทำก็ยอมถูกจับปาณาติกาไปตั้งนานแล้ว แต่น่าสงสารลูกศิษย์วัดธรรมกายที่ไม่รู้ความจริงว่าหลวงพ่อดองทำผิดอะไร? ทั้ง ๆ ที่สังคมภายนอกเขารู้กันหมดแล้วว่าสมภารแอบกินแก้ววัด

ทั้งโกหกคำโตที่ศาลรัฐธรรมนูญได้บันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรคือ ธัมมชโยไม่รู้จักนายศุภชัยเป็นการส่วนตัว ทั้งๆ ที่ ๒ คนนี้ไม่ต่างอะไรกับคอบหอยกับลูกกระเดือก ที่ร่วมไม้ร่วมมือสนับสนุนกันตลอดมาอย่างยาวนาน

และเมื่อได้ไปโกหกคำโตที่ศาลจนปรากฏเป็นข่าวไปทั่วแล้ว จึงเกิดขบวนการฟ้องที่จะไปพบดีเอสไอ เพราะโกหกคำโตครั้งแรกยังคาบคอบอยู่ ถ้าไปครั้งที่ ๒ ก็จะไปฟ้องอีก ซึ่งถ้าคนเรามีความจริง ก็จะไม่กลัวกับการเผชิญ

ความจริง หรือกล้าไปยืนยันความจริง แต่ที่นี่
 เพราะไม่มีความจริงจึงไม่กล้าไปแสดงความจริง
 นี้แค่เรื่องง่าย ๆ อย่างการรู้จักนายศุภชัย ก็ยังกล้าโกหก
 ไม่มีความจริง แล้วเรื่องยาก ๆ ที่พิสูจน์ไม่ได้ เช่น
 รู้จักสติฟ จ็อบ ว่าตายแล้วไปอยู่ที่ไหน? หรือ
 สามารถถวายข้าวให้กับพระพุทธเจ้าได้แต่เพียง
 ผู้เดียว ทั้งที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ว่า การ
 ปรีณิพพานของท่านจะดับสูญสนิท ไม่มีใครจะ
 เห็นท่านได้อีก แล้วพระพุทธเจ้าจะกลับมาฉันข้าว
 อีกใหม่ได้อย่างไร? ยิ่งเป็นการโกหกคำโตแบบ
 go so big (ไปกันใหญ่ !)

มีคำโบราณกล่าวไว้ว่า “ต้อยที่ละ พระ
 อยู่ทีจริง” เมื่อพระไม่มีอะไรจริง และกล้า
 พูดโกหกทั้ง ๆ ที่รู้อยู่ พระพุทธเจ้าตรัสไว้
 ว่า คน ๆ นั้นยอมทำชั่วได้ทุกอย่าง ความ
 เป็นสมณะของเขาย่อมหมดไป เหมือนน้ำ
 ที่ไม่เหลือติดกันกะลาที่คว่ำไว้แล้ว เมื่อเริ่มต้น
 จากพระที่ไม่มีอะไรจริง (เป็นแค่คนโกหกที่ห่ม
 จีวรไว้เท่านั้น) ทั้งคำสอน (ปริยัติยอมอาพาธ) การ
 ปฏิบัติตามคำสอน(ปฏิบัติจึงอาพาธ) และผล
 ของคำสอน (ปฏิบัติยอมอาพาธ) ประชาชนชาว
 ธรรมกายจึง “อาการหนัก” ด้วยประการฉะนี้

พระที่ทำปาราชิกไปแล้วยอมมีสภาพตั้ง
 ผู้ปราชัยหรือผู้พ่ายแพ้ เป็นผู้แพ้แก่อำนาจโลก-
 โกรธ-หลง ที่มีอยู่ในตนอย่างสิ้นท่า เป็นดัง
 ตาลยอดดวนที่ไม่สามารถแตกยอดแตกใบขึ้น
 มาได้อีก ไม่สามารถที่จะทำให้ชีวิตของตนเจริญ
 ก้าวหน้าในธรรมวินัยได้อีกต่อไป (ห้ามสวรรค์
 ห้ามนิพพาน ไปนรกลูกเดียว) และเมื่อตัวเองอยู่
 ในนรก ก็ยอมสั่งสอนผู้อื่นให้ลงนรกตามไปด้วย
 กัน เช่น การทำทาน พระพุทธเจ้าสอนเพื่อให้
 ลดจิตโลภ ผู้ที่ไม่ทำ อาจไม่รู้ว่าจิตโลภคืออะไร
 อานิสงส์แห่งทานคือการลดกิเลส แต่ถ้าผู้
 ทำทาน ทำแล้วได้กิเลสโตขึ้น กิเลสโตขึ้นโลก
 มากขึ้น นั่นแหละคือตกนรก ทั้งนี้ทั้งนั้นก็
 เพราะอัมมชโยสอนว่าทำทานแล้วจะได้มั่งคั่ง
 ร่ำรวย ได้สุขสบายบนสวรรค์ชั้นฟ้ามีวิมาน

ใหญ่ไว้รอรับ คนที่ไปทำทานกับอัมมชโยจึงมีแต่มี
 กิเลสโลกมากขึ้นทั้งนั้น แล้วยังหลอกว่า ทำทานกับ
 หลวงพ่อแล้วจะได้เจริญก้าวหน้าในอาชีพ มันก็จริง
 ที่คนเหล่านั้นจะขยันพากเพียรก็ได้ผลต่อไป เขา
 ขยันก็ทำอาชีพก้าวหน้า เขาก็บอกว่าคุณยังได้มา
 มาก ๆ แล้วก็ทำทานมาก ๆ จะได้มาก ๆ ขึ้นไปอีก
 เหมือนคนเล่นหวย จะถูกคนออกหวยบอก
 ให้คอยซื้ออยู่ตลอดเวลา เขาจะให้มีหัวหน้า
 หน่วยโฆษณาเหมือนขายตรง เป็นวิธีการทุนนิยม
 เขาจึงขยายออกไปไม่สิ้นสุดง่าย ๆ มันจะแตกเป็น
 ปฏิกริยาลูกโซ่ทับทวี วิธีการเช่นนี้ ทุนนิยมถนัด
 คนจะเกิดกิเลส ตกเป็นเหยื่ออย่างนี้ตลอดไป

จงรวย ๆ ๆ เป็นคำพูดที่ใช้กรอกหูให้ญาติโยม
 เพิ่มความโลภโลภจิตใจของตนอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน
 การตั้งจิตไว้ผิดนี้เป็นความเสียหายยิ่งกว่าโจรฆ่า
 โจร (โจรกับโจร หรือไฟกับไฟ ไฟทำความพินาศ
 ให้แก่กัน ส่วนจิตที่ตั้งไว้ผิด ไฟทำให้เสียหายยิ่งกว่า
 นั้น-พุทธพจน์) ความพินาศนี้ดูได้จากนายศุภชัย
 ศิษย์เอกวัดธรรมกาย และสหกรณ์เครดิตยูเนียน
 คลองจั่น เพราะความที่อยากจะได้บุญมากบุญใหญ่
 แถมบุญใหญ่ยังได้รับการพยากรณ์ว่า ส่งผลให้
 วิญญาณพ่อของนายศุภชัยได้เปลี่ยนจากยักษ์เป็น
 เทพบุตรสุดหล่อได้อีกด้วย จึงทำให้นายศุภชัยไป

เอาเงินสหกรณ์มาทุ่มทำบุญจนสหกรณ์เจ๊ง แถมยังเปิดโครงการให้กัลยาณมิตรที่ทำบุญจนหมดตัวแล้วไปกู่หน้กับวัดมาสะสมบุญมากบุญใหญ่ได้อีก จึงเท่ากับธัมมชโยกับสาวกที่มำทำทานนี้ ร้ายยิ่งกว่าข้าศึกกับข้าศึกทำร้ายกัน หรือโจรทำร้ายโจรอีก ลงนรกลึกร้ายแรงกว่ามากนัก คำสอนของธัมมชโยนี้จึงทำลายศาสนาพุทธได้ร้ายแรงมาก

ส่วนเรื่องการรักษาศิลปะและอานิสงส์ของการรักษาศิลปะนั้น ก็คงต้องดูว่าทำให้กาย-วาจา-ใจ สะอาดได้หรือไม่? ไม่ใช่แค่ทำห้องส้วม ห้องน้ำให้สะอาด และระเบียบวินัยไม่ใช่ศิลปะ ศิลปะเป็นเรื่องของแต่ละคนที่มีอิสระเสรีภาพ ยืนยันว่าศิลปะไม่ใช่ระเบียบวินัยตายตัว ไม่เช่นนั้นตำรวจ ทหารก็มีศิลปะกันทั้งนั้น ผลของศิลปะไม่ใช่ระเบียบแต่เป็นผลที่จิตใจลดละหน่ายคลายจากสิ่งที่ดียึดติดตามศิลปะนั้นได้ แล้วจะเกิดความเจริญทางกาย-วาจา-ใจ เช่น เบื้องต้นเราไม่ทำร้ายใคร แม้เราจะถูกใครทำร้าย เราก็ไม่ไปทำร้ายตอบ เราไม่ไปฆ่าแกงเขาอย่างนั้นจริง ๆ นั่นคือความบรรลุ เพราะใจเป็นประธาน ใจเป็นผู้กำหนด ศิลปะไม่ใช่ระเบียบกฎบังคับ แต่ใจเราต่างหากที่สมบูรณ์แบบ มันไม่คิดฆ่าเขาได้จริง ๆ ศิลปะเป็นได้ถึงใจ (*อริยกันตศิลป์*) เป็นตถตาแล้ว มีศิลปะไม่ใช่รักษาแค่กายกับวาจา ศิลปะคือความบรรลุบริสุทธิ์สูงสุด เป็นปกติ อัตโนมัตติ ไม่มีอกุศลแม้เล็กน้อยในจิต (*วิสุทธิศิลป์*) นี่คือการลึกลับซึ่งของความมีศิลปะ คุณ Chuti Jay ลองดูว่าอานิสงส์ของศิลปะตามพระไตรปิฎก ธัมมชโยเคยเอามาสอนบ้างหรือไม่?

ศิลปะที่เป็นกุศล ย่อมถึงอรรถผลให้บริบูรณ์ไปตามลำดับ

๑. อวิปฏิสาร (ความไม่เดือดร้อนใจ)
๒. ปามุชชะ - ปราโมทย์ (มีความยินดี)
๓. ปีติ (ความอิ่มเอมใจ)
๔. ปัสลัทธิ (สงบระงับจากกิเลส)
๕. สุข (แบบไม่บำเรอตน คือ วุปลสมสุข)
๖. สมานิ (จิตมั่นคง)
๗. ยถากุตญาณทัสสนะ (ความรู้ยิ่งในความจริง)

๘. นิพพิทา (เบื่อหน่าย)
๙. วิราคะ (คลายกิเลส)
๑๐. วิมุตติญาณทัสสนะ (ปัญญารู้แจ้งเห็นจริงในนิพพาน)

จาก กิมัตถียสูตร พตฎ. เล่ม ๒๔

จะเห็นได้ว่าถ้าถือศีลได้ถูกต้องแล้วจะเกิดสมาธิ เกิดปัญญา และเกิดความหลุดพ้นได้ในที่สุด ซึ่งเป็นสภาพสมังคีธรรมที่มีความสัมพันธ์เชื่อมหนุนกัน ไม่ใช่ศิลปะอยู่ที่การไปขอสมทานจากพระแล้วเอามารักษาแค่กาย วาจา ส่วนสมาธิก็ไปนั่งหลับตาสะกดจิต แล้วผนวกกับการเอาโลกธรรม อามิสมาล่อ สะกดจิตให้เป็นทาสอึดตา โดยไม่รู้ว่าจะอึดตา ๓ คืออะไร?

ทั้ง ๑. โอรหาริกอึดตา (อึดตาที่เป็นวัตถุภายนอกใหญ่โตหรูหรา) ๒. มโนมยอึดตา (อึดตาที่จิตปั้นสวรรค์วิมานหรือรูปต่าง ๆ ขึ้นมาเองได้สำเร็จ) และเข้าไปฝังลึกใต้กันขี้ของจิตเป็น ๓. อรูป-อึดตา (อึดตาที่หารูปมิได้ เช่น สอนนิพพานผิดๆ) จนสร้างนิพพานเป็นอึดตา แม้ผู้รู้ทั่วถึงก็ไม่ฟัง เพราะสะกดจิตจนคนเป็นทาส เป็นบริวารที่ปล่อยไม่ไป ต่างกับพระพุทเจ้าที่สอนให้คนฉลาดไม่ตกเป็นทาสโลก ทาสอึดตา ของพระพุทเจ้านั้น พาถอน พาล้างทั้งโลกโลภีและอึดตา แต่ทำให้คนหลงติด หลงจมจนถอนตัวไม่ขึ้น หลอกบุญใหญ่ บุญมาก บุญยิ่งใหญ่เป็นมห้ปีฉฉะ (อยากใหญ่ อยากมาก) อนันตังไม่มีที่สิ้นสุด เป็นเรื่องน่ากลัวที่สุด

สรุป แล้วทั้งคนสอนและคำสอนต่างมีทิศทางเป็นไปเพื่อ โลก- โกรธ-หลง ในทิศทางเดียวกัน เดียวกัน แม้อาจไม่เห็นเรื่องโกรธมากแต่ถ้าเก็บกดเป็นระเบิดนิวเคลียร์ ลักวันหนึ่งก็จะเห็น อย่างที่หมอมโนเผยเบื้องหลังธัมมชโยว่า เวลาโกรธต้องหยิบของเอามาทุ่มเลยนะ นี่คือการเก็บกดนั่งสมาธิหลับตาสะกดจิต เก็บกดทั้งสิ้น

เมื่อทั้งคนสอนและคำสอนไม่ได้เข้าหาความ “จริง” ที่เป็นสัจธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผลของคำสอนที่เป็น “บุญ” ก็ดี หรือ สวรรค์ก็ดี จึงเป็นของแก้ตามไปด้วย ซึ่งใคร ๆ

ทุกวันนี้จึงมีคนค้า “บุญ” ขาย “บาป” ค้า “ภพ” ขาย “ชาติ”
คือเอาคำว่า “บุญ” มาล่อให้กิเลส “โลภบุญ”
ที่เป็นวิมานลอยลมยั้งๆ ขึ้นไปไม่มีสิ้นสุด

<http://1.bp.blogspot.com>

ก็รู้กันดีว่า จะได้บุญใหญ่บุญมากจากอัมมชโย จะต้องใช้เงินซื้อเอา แล้วถูกหลอกว่าถ้า “ได้บุญ” ก็คือได้รวยยิ่งขึ้น ได้สวยยิ่งขึ้น ได้ดียิ่งขึ้น ได้หุ่ยยิ่งขึ้น ได้สุขยิ่งขึ้น ซึ่งก็คือการได้สมใจในกิเลสให้มากขึ้นนั่นเอง

ทุกวันนี้จึงมีคนค้า “บุญ” ขาย “บาป” ค้า “ภพ” ขาย “ชาติ” คือเอาคำว่า “บุญ” มาล่อให้กิเลส “โลภบุญ” ที่เป็นวิมานลอยลมยั้งๆ ขึ้นไปไม่มีสิ้นสุด ส่วน “บุญ” จริง ๆ แท้ ๆ นั้น เป็นเครื่องมือของโลกุตระที่ใช้ “ฆ่า” หรือประหาร “กิเลส” เท่านั้น เมื่อใช้ “ฆ่า” กิเลสหมดแล้ว “บุญ” ก็ไม่ต้องใช้อีกแล้วตลอดไปตลอดกาล เป็นคนผู้ “สิ้นบุญสิ้นบาปแล้ว (บุญญาบาปปริกขิโณ)” เด็ดขาดแล้ว

เพราะ “บุญ” ได้เข้าทำการชำระกิเลสจากสันดานสะอาดหมดจดแล้ว (สันตานิ้ง ปุนาติ วิโสเธติ)

เมื่อบุญคือการชำระกิเลส แต่กลายเป็นการเพิ่มกิเลส บุญของคุณ Chuti Jay จึงกลายเป็นบุญเก้ เมื่อได้บุญเก้ สวรรค์ก็ยอมแก้ตามไปด้วย

เพราะจิตที่เป็นสวรรค์จริงจะต้องลดกิเลส แต่ถ้ากิเลสเพิ่มคือสวรรค์เก้ เป็นสุขขัลลิกะ (สุขหลอกที่เกิดจากการได้สมใจกิเลส) จึงเป็นสวรรค์หลอก และสุดท้ายสวรรค์ของคุณ Chuti Jay ก็ต้องไปจ่ายเงินให้อัมมชโยอยู่ดี จึงจะถึงซึ่งดุสิตบุรี

ต้องขอภัยที่ไม่ได้นำเอาการพรรณนาคุณของวัดธรรมกายลงได้หมดเพราะยังง ๑ คุณ Chuti Jay ก็ต้องว่าดีอยู่แล้ว แต่คงไม่ใช่ประเด็นสำคัญที่จะตัดสินกันได้ว่าถูกหรือผิด เหมือนพรรคการเมืองประชานิยมทั้งหลาย แม้จะได้เป็นรัฐบาล แม้จะมี ส.ส. มีสมาชิกมากมายอยู่ทั่วประเทศ แต่ศาลก็สั่งให้ยุบพรรคประชานิยมได้ หากทำผิดกฎหมายรัฐธรรมนูญ วัดธรรมกายก็ไม่ต่างอะไรกับ “ศาสนาประชานิยม” คำภาวนา “ซิดังเม โป้ง รวย! ๑๑” งมงายไร้เหตุผลยิ่งกว่าการเมืองประชานิยมเป็นไหน ๆ ต่อให้เผยแพร่ไปทั่วโลกจนถึงดาวอังคารก็ยอมไม่ต่างอะไรกับการเอาศาสนา **ประชานิยม** ที่งมงาย มอมเมา และหลอกหลวง ขยายออกไปอย่างไม่สิ้นสุดเท่านั้นเอง ☸

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

ต้องพาคนสนใจแก้ไขควบคุมตัวเอง
ให้หันมาถือเบญจศีลเบญจธรรมเป็นชีวิตจิตใจ ให้เกิดทริโอดตัปปะ
ปลูกฝังสำนึกดีในสายเลือดจิตวิญญาณให้จงได้
อะไร ๆ ถึงจะดีขึ้นยั่งยืน

ก่อนเดินทางหน้าประเทศไทย ต้องจัดให้แสงอรุณ ๗ ส่องเพชรพุทธ

ถือพุทธแท้ๆ โยแสงทานรอก!

วันนี้รัฐบาลกำลังวางแผนปฏิรูป ๒๐ ปี สร้าง
ทรัพยากรมนุษย์ด้วยตัวเอง ให้สามารถกลับไป
ทำงานคืนถิ่นฐานบ้านเฮา

เป้าหมายชั้กจะเข้าทำดี งานสร้างคนให้มีฝีมือ
เก่งเข้มแข็ง หนีไม่พ้นต้องปฏิรูปศาสนากับการ
ศึกษากันขนานใหญ่ทีเดียว

ลงไปในหมู่บ้าน ผู้นำชุมชนคือพระกับครู
ล้มคัมภีร์หลวงต้องโทษคนสองพวกนี้แหละสำคัญ

ยังนึกภาพครูรุ่นเก่าก่อนได้ไหม ครูหญิงเสื้อ
ขาว กระโปรงน้ำเงิน ไม่มีหอรอก แต่งแพชั่นแข่ง
สาวออฟฟิศ ชีเก้ง อยู่บ้านหรรุ กู้เงินผ่อน หนี้ท่วม

หัวเอาตัวไม่รอดถึง ๙๐%

อาชีพเรือจ้างเคยมักน้อย สมณะ ลันโดษ
เป็นคนจนตัวอย่าง หายเกลี้ยงสิ้นดี ชีวิตพอพิมพ์
แม่พิมพ์ชักหน้าไม่ถึงหลัง สอบตกคณิตศาสตร์
แทบหมด แล้วจะสอนเด็กให้เป็นผู้นำพอบ้าน
แม่เรือนอิท่าไหน เหลว...

อิณาทานัง ทุกขัง โลเก ความเป็นหนี้เป็นทุกข์
ในโลก

การเอารายได้ในอนาคตอันไม่แน่นอน มาจ่าย
ก่อนวันนี้ มันไม่เป็นไทแก่ตัวเองเพราะเสียสภาพ
คล่อง เกิดขัดข้องต้องเสียดูญ โดนทวงหนี้ จ่าย
ดอกหัวโต มันสนุกพะยะคะนักริ...

ผู้คนยากจนเพราะขายไร่นาสงลูกเรียน สมัย
ผู้เขียนห้าสิบปีก่อน เรียนปริญญาได้มาสองใบ
เสียค่าบำรุงมหาวิทยาลัยปีละ ๔๐๐ ค่าสอบวิชาละ
๔๐ บาท ทุกวันนี้แพงถึงไหน บู้

การศึกษาก้าวไกล ใคร ๆ รู้หนังสือดีทั้งนั้น
ที่ว่าไม่รู้จักเบญจศีล-เบญจธรรม ไม่เห็นทุกข์
ในอบายมุข จะเอาแต่สนุกผลาญพรา กู้เงิน
ประมาท ไม่กลัวเป็นหนี้ เทียบสงครามที่ยินดี
เสียสติให้เหล่ากินหัว จนเจ็บตัวพิการตายหลาย
ร้อยหลายพัน มันส์ซึบหายไร้วัดคิดแล้ว...

ปัญหาเกิดซ้ำซากจากอวิชชาตัณหา แคเหล้า
ตัวเดียวเอาไม่อยู่ ไม่รู้จะมโง่งกันทั้งเมืองไปถึงไหน
แล้วจะเอาอะไรมาขับเคลื่อนประเทศไทย จะหลง
เดินหน้าหาอเวจี อบายมุขหก ตกนรกไม่เสร็จ
ซักกะที

กระตุ้นตัณหาพาดจนยาก

ก่อนทำแผนปฏิรูป ๒๐ ปีข้างหน้า น่าจะ
เหลียวหลังสัก ๕๐ ปี ที่มีแผนพัฒนาเศรษฐกิจ
ตั้งแต่ ๒๕๐๔

เช่น ส่งเสริมการลงทุนจากต่างชาติ เร่ง
ส่งออก ถึงวันนี้ได้อะไร นอกจากขายทรัพยากร
แผ่นดินให้หมดไป กลายเป็นเหยื่อหน้าโง่

ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว อ่าวไทยเคยจับปลา
ปูหอย เป็นอาหารคนจนล้นเหลือ เมื่อแข่งทำเงิน
เมินเศรษฐกิจพอเพียง ข้าวของอุดมโดนพราผลาญ
เกลี้ยง ทั้งขยะทำพิษต่อ

ข้าวไทยเคยดีเด่นทั่วโลก เจอทุนนิยม
สามานย์ โศครโง่ง ปันราคาข้าวเปลือกป่วนตลาด
ข้าวภายใน หมายโง่งราคาข้าวตลาดโลก

สุดท้ายกลายเป็นฆ่าตัวตาย ข้าวไทยแพง
เท่าตัว แมวไหนจะซื้อ...

การขึ้นราคาด้วยเลศเล่ห์เจตนาโง่ง เลยทำให้
เกิดข้าวเฝ้า เป็นฝีมือยิ่งลักษณ์ละเลงงบจำนำข้าว
ตั้ง ๘.๗๘ แสนล้านบาท !

การใช้เงินจูงจุมูกคนทำงานเพื่อเงินเป็นใหญ่
งานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลสุข มันไม่จริง

เมื่อคนซีโลก เห็นแก่เงินลูกเดียว ก็ทำข้าวของ
ออกมาโดยไม่รับผิดชอบคุณภาพ จึงมักง่ายใช้
สารพิษ ยาฆ่าหญ้า จนดินเสีย น้ำเน่า อากาศเป็น
พิษ โลกร้อนดับแตก

ผลพวงสำคัญยิ่งกว่าทำลายข้าวของ คือ ค่า
แห่งการเอาเปรียบที่เรียกว่ากำไรสูงสุด กลับเป็น
เครื่องมือเบียดเบียน ล้วงตักกินไส้มนุษย์โดยแข่ง
กันขูดรีด

ทุกคนที่ต้องกินใช้ จ่ายแพงขึ้น ต้นทุนค่าครอง
ชีพเลยสูงขึ้น ไม่มีวันลดลงได้

ระดับราคาค่าครองชีพที่ยิ่งแพงขึ้น ยิ่งเป็นตัว
ชี้วัดผลล้มเหลวของทุนนิยมสามานย์

การแข่งขันทำข้าวของให้แพง จึงเป็นบาป
มหันต์โดยไม่รู้ตัว ไร้จิตสำนึกติดต่อเพื่อนมนุษย์

เศรษฐกิจ การผลิต การแจกจ่าย และการ
บริโภค จะให้เข้าหลักบุญนิยม ถึงต้องทำด้วย
เมตตา มากน้ำใจ กู้ให้ ยอมขาดทุนค่าแรง
ตัวเอง เพื่อขายถูกๆ แบ่งปันให้คนกินใช้

Our loss is our gain. ขาดทุนของเรา เป็น
กำไรของเรา ดังในหลวงสอนไว้ให้ทำแบบคนจน

คนจนใจถึง จึงรวยสะพัด

แบบคนจนดังในหลวงสอน ต้องพึ่งตัวเองได้
ก่อน ทำจนเหลือกินกินใช้ เพราะรู้จักพอเพียง
จึงกล้าจน กู้ให้ ไม่ต้องกักตุน สะสมให้เพื่อ เลย
ไม่มีวันรวยเงินเก็บเกิน มันเสียของเปล่าไม่เข้าท่า

สู้รวยสะพัดออกเท่าไร ยิ่งเป็นบุญเป็นคุณ
แก่มนุษยชาติ รวยแบบคนจนผู้ยิ่งใหญ่ ตามรอย
พระบรมศาสดา วิถีพระพุทธเจ้านั่นแหละ

จะไปแข่งรวยสะสมกอบโกยทำไม้นักหนา
แบบคนซีโลก ถมเท่าไรไม่รู้จักเต็ม คนเขาแข่ง
กันทั่วทั้งโลกอยู่แล้ว

แม้กระทั่ง การส่งเสริมท่องเที่ยวเพื่อดูเงิน
ต่างชาติ มาเป็นกำไรของประเทศ มันไม่ควรถือเป็น
เศรษฐกิจรายได้หลักเลย

เมืองท่องเที่ยว เช่น พัทยา ที่เต็มไปด้วย
อบายมุขเสื่อมทราม มันไม่ใช่เศรษฐกิจเจริญยั่งยืน

ไม่ควรเอาอย่าง

ทรัพยากร แรงงาน บริการที่ทุ่มโถมไปในเมืองท่องเที่ยว มอมเหล้าเพื่อนมนุษย์เช่นนั้น มันเสียหายมากกว่ามาก หากเอาไปลงทุนภาคเกษตร ทำอาหารเป็นครัวโลก จะเป็นบุญเกิดคุณประโยชน์ยิ่งใหญ่ นำภาคภูมิใจได้แท้ ๆ

หรืออย่างท่องเที่ยวภายในประเทศเอง มันผลาญพรั้าเศรษฐกิจโดยไม่รู้ตัว จะมองแต่เม็ดเงินสะพัดถ่ายเทกระเป๋านักเที่ยว มันตื่นเขินควรดูลึก การกินสูบตีเมสเฟวมันส์เพื่อกิน มันพาจน ตรงข้ามแบบเศรษฐกิจพอเพียง ที่ให้ประหยัดกินใช้ ชยันทำสร้างสรรข้าวของจำเป็นให้เต็มที่

ยิ่งกีฬา ยิ่งต้องน้อย ๆ น้อย มั่นของเด็ก ๆ เป็นประเด็นบ้านทั้งโลกา จนยากจะคุยกันรู้เรื่อง แค่เที่ยวดูการละเล่น เกมเอาชนะคะคานอวดเบ่ง อันเป็นอนุศล ยังนับเป็นอบายมุขสำคัญเชียว

ฉะนั้น มหาภัยกีฬาเพิ่มกิเลส แล้วจะวิเศษตรงไหนหนอ ลู้หันมาแข่งขันทำข้าวถั่วจากกล้วยหญ้าเผือกมันสารพัดไร้สารพิษ ให้คนกินถูก ๆ จะเป็นสาระวิเศษทันตาเห็น ดีกว่าเสียเวลาเสียแรงหมดไปกับเรื่องเล่น ๆ ของเด็ก ๆ ไม่รู้จักเท่า

ผิดเป็นครู ตื่นรู้โลกุตระ

กว่า ๘๔ ปีมาแล้วที่เราลงตามกันฝรั่ง ทั้งการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม โดยทิ้งขว้างวัฒนธรรมวิถีพุทธเอื้ออารีมีน้ำใจ เคยเป็นอยู่สมถะประหยัด กลับเอาเงินเป็นตัวตั้งหายใจเข้าออก

เริ่มจากนักการเมืองขาดแคลนธรรมะ ฉวยโอกาสใช้อำนาจคดโกง ทำการเมืองเป็นเรื่องน้ำเน่าน่าสะอิดสะเอียน เป็นคำเสียไปเลย

เมื่อบ้านเมืองต่ำทรุดสุดกันเหว ด้วยฝีมือโคตรโกงทักษิณ พร้อมยังลักษณะหุ่นเชิด กระทั่งประเทศแตกหัก ไทยฆ่าไทย ประชาชนฝ่ายสันตือหิงสายอมอดทนกล้าเสียสละต่อสู้จนเป็นปรากฏการณ์เห็นประจักษ์

ในที่สุด เคราะห์ดีผู้มีปัญญา ทนเป็นไทยเฉยไม่ไหว ได้เวลาสุกงอม คลช.สามารถยึดอำนาจแสน

ง่ายตายดั่งปาฏิหาริย์ ชนิดไม่เคยมีที่ไหนทำได้ บ้านเมืองกลับสงบสุขได้อีกครั้งหนึ่ง

การเมืองน้ำเน่าที่ผลัดกันโกง พรรคไหน ๆ ต่างหวังตั้งรัฐบาล จะได้ช่องว่างงบประมาณเต็มที่ ซินเป็นฝ่ายค้านจะอดอยากปากแห้ง วาทะเด็ดนักเลงการเมืองเก่าเคยเปิดอกไว้

นักการเมืองอาชีพพวกนำเบือล่าหลัง ค่อยค่อยลาโลกบ้างหมดฤทธิ์อายุชัยก็โอโหสิ อยาไปให้ความสำคัญवादฝืน พวกเขาจะหันมาทำหน้าที่การเมืองหน้าใหม่ รังแต่จะเป็นตัวถ่วงมากกว่า ในขณะที่การเมืองภาคประชาชน ตื่นรู้สำนึกดีขึ้นอย่างมากตามลำดับ

เทียนแห่งธรรมนำเบิกฟ้า

นับเป็นผลสำเร็จของขบวนการสันตือหิงสา เริ่มจุดประกายจากปรากฏการณ์เมืองไทยรายลับดาห์ โดยสนธิ ลิ้มทองกุล ต่อด้วยพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จนมาถึงขบวนการปฏิรูป โดย กปปส. ซึ่งสามารถระดมมหาประชาชนนับล้านพร้อมใจกันต่อต้านรัฐบาลยิ่งลักษณ์

นั่นคือ จุดพลิกผันสำคัญของการเมืองไทยเพียงให้ คลช.มาต่อ ยอด ใช้กำลังภายในเป่าคาถาเดียว ผมขอยึดอำนาจ! ลื่นเสียงก็ลื่นสังทหารกล้าสุดเจ๋ง... จบช่าว!

ทำไปทำไม ประชาธิปไตยไทยได้ตั้งหลัก นับหนึ่งใหม่ เพื่อก้าวไกลในแบบฉบับมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ผู้ทรงประกาศพระปฐมบรมราชโองการ เราจักครองแผ่นดินโดยธรรม ก้าวสำคัญอันเปลิ้นผ่านมาถึงวันนี้ได้ เรียบร้อยดงามที่สุด ซึ่งไม่มีที่ไหนในโลกสามารถทำได้เท่า แม้ในอนาคต มุมมองพ่อครู

จึงขอถือโอกาสถอดบทเรียนยิ่งใหญ่ครั้งนี้ มีจุดตั้งต้นก่อหวอดจากชนส่วนน้อย ตั้งแต่ นายสนธิ ลิ้มทองกุล นับเป็นกัลยาณมิตร ผู้บุกเบิกริเริ่มคิด อาจหาญกล้าสำคัญนั้นเทียว

ต้องจัดให้ฐานะทำหน้าที่สื่อผู้กล้าโดดออกมาต่อสู้ ชนกับทักษิณ นายกรัฐมนตรีเผด็จการรัฐสภา

ขณะนั้น โดยมีจุดยืนเด็ดเดี่ยว ถือธรรมนำหน้า เป็นเทียนแห่งธรรมอันนำขึ้นชมยี่งัก

เท่ากับทำทาสยลสังคมาให้จับตาคอยพิสูจนความจริงในการต่อสู้ด้วยสันตือหิงสา ปราศจากอาวุธ เพียงใช้มือถือไม้ค้ออกสือ เครื่องมือล้าคัญเท่านั้นเอง

ความบริสุทธิ์ใจ ของคุณสนธิ เป็นที่ประจักษ์ชัดเชือถือได้สูง เพราะไม่หวั่นเกรงเสียผลประโยชน์ธุรกิจ ตายเป็นตาย เจ็งเป็นเจ็ง เป็นต้น

ขนาดโดนเอ็ม ๑๖ ลอบยิง ๑๘ นัด หรือเท่าไรในรถคุณสนธิ ซึ่งซุกตัวหลบอยู่ในมุมแคบ ๆ คุณสนธิยังรอดตายมาโดยปาฏิหาริย์ เรียกว่าด้วยบารมีธรรมแท้ ๆ

กาลเวลาคงจะพิสูจนกรรมอันเป็นธรรมไปเรื่อย ๆ ตรงกับโคลงสุดล้าคัญอันอันพ่อครูให้ไว้ว่า

ความบริสุทธิ์เท่านั้น จะชนะทุกสิ่งทั้งโลกในที่สุด

เมื่อคุณสนธิไม่ยอมเป็นไทยเฉย มีอัยคัยทนต์ไม่ได้เพราะกรุณา กล้าออกมาทำหน้าที่กัลยาณมิตรพร้อมถือธรรมเป็นศีลลัมปทา ทั้งมาเองด้วยใจเต็มร้อยไม่มีใครจ้าง คือครบเครื่องฉันทลัมปทา

นอกจากนี้ ยังพึ่งตัวเองอัตตลัมปทา ใช้พลพรรคทรัพยากรของตนเอง ออกโรงนำหน้าก่อนเพื่อนเลย

นับว่าคุณสนธิมีความครบพร้อมอยู่ในตัวเสร็จเด็ดขาดชัดเจนโดดเด่น ด้วยวิสัยทัศน์หุดาสว่างกว้างไกล มีสติปัญญาอ่านทะลุแม่้นเป้า เข้าหลักทิลลัมปทา

ตามมาด้วยความไม่ประมาท ใช้ความรอบคอบสุขุมลุ่มลึก ใจเย็นไม่ทำบุ่มบาม

ลัมปทาอีกหนึ่งซึ่งไม่ขาดแคลน คือ แม่้นประเด็น การทำใจในใจโดยแยบคาย เจาะลึกแยบยลถึงต้นตอจุดกำเนิดด้วยโยนิโสมนสิการ

สรุปบทวิเคราะห์ข้างต้น ให้เห็นผลพวงเบือ่งก่อนปฏิวัติ ๒๒ พฤษภาคม ๕๗ กว่าชบวนการเมืองภาคประชาชนสามารถทำหน้าทีพลเมืองได้สุดฤทธิ์ ถึงยุคนายสุเทพ เทือกสุบรรณ นำ กปปส.

ประวัติศาสตร์ พิงจาริกนามสนธิ ล้อมทองกุล ผู้โตดอกมาต่อสู้อยู่โดยลำพังอย่างสง่างาม ขอแสดงความคารวะในฐานะปูชนียบุคคลการเมืองไทยด้วยความชื่นชมยี่งัก

มรรคาพุทธสุดล้าเลิศ

ด้วยอาณิสล้งของธรรมะจัดสรร น้ำไหลไปหาน้ำ น้ำมน้ไหลไปหาน้ำมน้ จากปรากฏการณ์สนธิหนึ่งเดียว จึงขยายเป็นพันมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ได้มวลชนเวียนมาจากทั่วประเทศ

กองทัพธรรมก็ได้เข้าร่วมเต็มตัว ซึ่งมีอีกหลายกลุ่ม ร่วมด้วยช่วยกัน เมื่อชุมนุมยึดเยือ จำเป็นต้องปักหลักพักค่างกลางถนน คนร้อยพ่อพันแม่ มารวมกลุ่มกันอยู่หลับนอนด้วยกัน แบ่งปันข้าวของกินใช้เหมือนพี่น้องครอบครัวใหญ่

ที่ชุมนุมพันธมิตร เลยเหมือนหมู่บ้านเล็ก ๆ มากน้ำใจ ได้วัฒนธรรมพื้นบ้านคืนมา ต่างมีหัวใจถือศีลถึงธรรม ทำหน้าที่มิตรดีสหายดี ลังคมาล้งแวดล้อมดี อันเป็นทั้งหมดทั้งล้งของพรหมจรรย์

แสงอรุณ ๗ ในแต่ละท่นพร้งพร้อม จะแตกต่างก็สมครสมานกันดี เหมือนน้ำกับน้ำนม เกิดหมุมวลชวนระลึถึงกันดังญาติธรรม ลัมพันธ์สนธิชิตเชือด้วยเมตตา ทางกายวาจาใจ อาคัยกินอยู่ด้วยของกลางสงฆ์ กงสี หรือสาธารณโภคีนั้นเอง

อีกทั้งยังมีศีลสามัญญตา ทิฏฐิสามัญญตา พร้อมมูลด้วย สาราณียธรรม ๖ ครบเครื่อง

เรื่องชุมนุมต่อสู้โดยสันตือหิงสา ถึงทำได้ย้งและเข้มแข็งยี่งัก เข้าเป้าตามเจตนารมณกองทัพธรรมหมายเสริมหนุนสวัสดิภาพพลาธิการดั่งกล่าวเพื่อชีวิตรวมกลุ่มหมุมเป็นอยู่ผาสุกเป็นล้าคัญก่อนอื่นใด

เฉพะอย่งยี่งัก งานต่อสู้การเมืองเรื่องละเยียดอ่อนแหลมคม จำต้องรู้ประมาณ สัปปุริสธรรม ๗ ในเหตุผล ตน ประมาณ กาล บุคคล จนถึงประชุมชน

จำเป็นอยู่เอง ที่ต้องปฏิบัติธรรมในสนามรบเลียงอันตราย โดยหลักมรรคองคค์ ๓ นำหน้า คือ

สัมมาทิฐิเป็นแม่ทัพ ขนาบคู่ด้วยสัมมาสติ สัมมา
วายามะ

มรรคองค์ ๓ นี้ จะคอยกำกับมรรค ๔ ในชีวิต
กิจกรรมประจำวัน คิด พูด ทำ และดำเนินชีวิตขณะ
ตื่นยืนเดินนั่งนอนทุกกาลเทศะ

สิริรวมเป็นมรรคองค์ ๗ นี้แหละสัมมาสมาธิ
วิधिพุทธโลกุตระ เพื่อสละโลภกิเลส ลดละกิน
สุบตีมเสพ หมายถึงลดปล่อยละตัวตนโลก-
ธรรมแปด เป็นต้น

สรุปมรรคปฏิบัติทั้งหมดดังกล่าว คือ สมาธิ
ลี้มตาสละตัณหาสกัดกิเลส พาจนให้เป็นก็สบาย

สมาธิพุทธจึงถือปฏิบัติตั้งแต่ตื่นจนหลับ

คนละคั่งแควกับสมาธิหลับหูหลับตา พาเพ่ง
กลืนสะกดจิตสร้างนิมิตปั้นมโนภาพดวงแก้วเช่น
ธรรมกาย ลัทธินอกพุทธอุทรวิปริตจากธรรม
วินัย หลอกล่อหลงเมาบุญ สุวรรค์วิมานรวยหู
ชาติหน้า ขณะที่พระรอยล้นหูเริดพันตาก่อน

ตกลงธรรมกายกับสันตโตโคก ต่างเป็นคู่แข่ง
โหนพุทธแท้พุทธเทียม หากธรรมกายปฏิบัติถูกตรง
อโคกเราก็ผิด อย่างที่เคยโดนข้อหาทำธรรมวินัยให้
วิปริต มหาเถรสมาคมรวมหัวกันถล่มจมดิน ถึงวันนี้
สันตโตโคกก็พิสูจน์ตัวเองตรงตามธรรมวินัยบัญญัติ
ในพระไตรปิฎกฉบับเดียวกันนั่นแหละ

ดังนั้น ปฏิบัติทางวิधिพุทธ ใช้หนีโลกหนี
ปัญหา แต่พาหนีโลก ช่วยแก้ปัญหาโดย
ไม่มองข้ามตัณหา ในขณะที่บำเพ็ญประโยชน์
ตนลดละกิเลสส่วนตัว ก็สามารถทำหน้าที่
กัลยาณมิตรจิตอาสาบำเพ็ญประโยชน์สังคม
พร้อมกันไปได้เลย

กองทัพธรรมเข้าไปมีส่วนร่วมทำการเมืองวิधि
พุทธโลกุตระให้ประจักษ์ว่า ธรรมะนำหน้าการเมือง
ระดับชาติ จะดีขึ้นเช่นไรบ้างหรือเปล่า....

จึงหวังว่าบ้านเมืองจะแก้ปัญหาเศรษฐกิจ
สังคมเรื่องร้อยแปด มันหนีไม่พ้นต้นสนใจต้นเหตุ
ตัวกิเลสตัณหา อันพาเห็นแก่ตัวมัวปั่นป่วนไม่เสร็จ
ซักกะที

ยิ่งมัวพะวงหลงแก้แต่ระเบียบกฎหมาย หมายถึง

ว่าคนจะทำตามกฎอยู่ในหลัก แก้กั้น ๆ พรรคนั้น
มันพายเรือในอ่าง แก้กั้นมาเท่าไรแล้ว...

มันต้องพาคนสนใจแก้ไขควบคุมตัวเองให้หัน
มาถือเบญจศีลเบญจธรรมเป็นชีวิตจิตใจ ให้เกิดทริ
โอดตปปะ ปลุกฝังสำนึกดีในสายเลือดจิตวิญญาณ
ให้จงได้เท่านั้นแหละ อะไร ๆ ถึงจะดีขึ้นยังยืน

เป็นอันว่าน่าจะเข้าถึงมรรคปฏิบัติ ๗ องค์
รวมลงตรงองค์สมาธิทั้ง ๔

ต้องปรับเปลี่ยนตัวเองให้เป็นกัลยาณมิตร
(คนละชั้นเชิง ไม่ใช่แบบธรรมกายนะจ๊ะ) พร้อม
ทำหน้าที่พลเมืองมีมนุษยสัมพันธ์ เกิดแสงอรุณ ๑
เริ่มแรกนาร่อง

ขณะเดียวกัน ก็ต้องครบเครื่องสัมปทา ใน
ศีล ฉันทะ สัมมาทิฐิ ไม่มีประมาณ ไม่ขาดโยนิโส
มณสิการ ทั้งหมดล้วนสอดร้อยองค์รวมสมังคี
ธรรม ไม่ใช่แยกส่วนเข้ารกเข้าพงดังที่หลงทางกัน
ส่วนใหญ่

เฉพาะอย่างยิ่ง มรรคองค์ ๘ เป็นทางสาย
เดียวคล้ายเกลียวเชือก ไม่สะเปะสะปะตามใจแป๊ะ
ชอบ ไม่มีไปหลายทาง นิโรธถึงมาก่อนมรรค เมื่อ
หลุดพ้นอะไรแล้วค่อยยืนยันอยู่ในตัวว่า มาถูกทาง
ลงตัววิเศษตรงเส้นนี้

เพราะขาดผู้รู้ชี้ทางสว่างแสงอรุณทั้ง ๗ นี้เอง
มิน่าเล่า ถึงหลงเอามรรคปฏิบัติทางข้างปลายมาเป็น
จุดตั้งต้น เลยพลาดผลผิดมรรค รู้ตัวโง่ได้เท่าไร
ค่อยถึงบางอ้อฉลาดขึ้นบ้างเท่านั้นหรือเปล่าเอ๋ย...

ยิ่งถือพุทธสุดเคียดเกล้า แต่ไม่รู้จะเอา
ประโยชน์ปลดปล่อยซ้ำตัวเองสักที เท่ากับทำ
เสียของแสนวิเศษ เสียชาติเกิดเปล่า ๆ มันเสีย
หายน้อย ๆ ชะเมื่อไหร่...

เฉพาะอย่างยิ่ง ก่อนหน้าจะไปอาสาช่วย
การเมืองให้หายยุ่ง ชาวชุมชนบุญนิยมต่างพึงตน
จนพอให้คนอื่นพึ่งได้บ้าง

เราเป็นตัวอย่างแบบคนจนมหัศจรรย์ ผู้กล้า
ขาดทุนให้เป็นที่ใครคนอื่น ตามในหลวงสอน เป็น
คนจนหมดปัญหาเศรษฐกิจสังคม มีแต่ปัญญาน่า
สนบ้าง ๆ ไหมเอ๋ย.๓

ต่อให้รัฐธรรมนูญเป็นประชาธิปไตย ๑๐๐๐%

ก็แก้ปัญหาเหล่านี้ไม่ได้ถ้าไม่สร้างคนดีมีคุณธรรมขึ้นมา

แผ่นดินไหวตาย ๕๒ ศพ

แต่เที่ยวสงกรานต์ตายกันกว่า ๔๐๐ นะครับเฮา นาย...

๑. เมาช่วงสงกรานต์ไทยตายมากกว่าแผ่นดินไหวที่ญี่ปุ่น ๑๐ เท่าตัว

ต้องออกมาแสดงสิทธิ์ใหม่ตีฟ้ามีดิน
เพื่อนักการเมืองโกงกินทำอะไรไม่ได้

๒. ยังไง ๆ นักการเมืองก็ยังคงกระหายอำนาจทำบ้านเมืองให้พินาศกันต่อไป

๓. ตำรวจทั้งอดีตและปัจจุบันก็ยังไม่น่าไว้วางใจอย่างไม่เปลี่ยนแปลง

๔. พระก็ยังไม่แสวงหาความร่ำรวยด้วยการหลอกลวงประชาชนอยู่เหมือนเดิม!

บนเส้นทางนักศึกษា ๒๐ “ทำไมจึงอยากอยู่วัด”

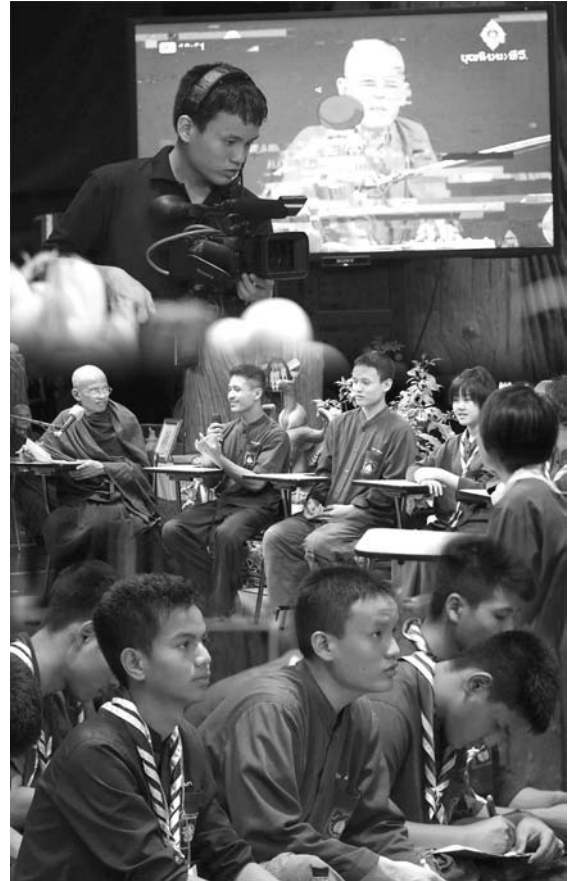
ถ้าใจเราเบาบางจากกิเลสมากเท่าไร
ก็จะยิ่งทำประโยชน์ต่อผู้อื่น
ได้มากขึ้นเท่านั้น

ว่ากันว่าช่วงการทำงานวิจัยของนักศึกษาปริญญาโทเป็นช่วงเวลาที่นำปวดหัวที่สุด เห็นจะจริงตามคำกล่าวนั้นเพราะฉันก็ได้มาอยู่ในช่วงเวลานี้แล้ว หลังจากที่จำเรียนเก็บหน่วยกิตวิชาต่าง ๆ ในคลาสเรียนไป ๑๓ วิชา หน่วยกิตสุดท้ายก็คือวิชาวิจัยที่ต้องผ่านไปให้ได้

แต่ก่อนที่จะได้จับงานวิจัยอย่างจริงจัง ๆ จัง ๆ ฉันมีโอกาสร่วมจัดค่ายให้น้อง ๆ ชั้น ม.๖ ก่อนที่จะจบการศึกษาจากโรงเรียนสัมมาสิกขา ค่ายนี้มีชื่อว่า “หยุดเอาแต่ใจ ขอสักค่ายได้ไหม?” และต่อด้วยค่ายยุวชนอโศกสัมพันธ (ยอส.) ที่จัดขึ้นที่หมู่บ้านชุมชนราชธานีอโศก จ.อุบลราชธานี

ถือว่าเป็นโชคดีที่ฉันสามารถไปช่วยจัดค่ายได้ตลอดระยะเวลา ๑๐ กว่าวัน เนื่องจากไม่มีวิชาที่จะต้องเข้าคลาสเรียนอีกแล้ว แต่ก็ต้องรับผิดชอบงานค้นคว้าอิสระ หรืองานวิจัยของตัวเองให้เสร็จทันภายในกำหนดด้วยเช่นกัน

จัดค่ายครั้งนี้ ฉันได้รับมอบหมายให้ทำงานในทีมสันตนาการโลกุตระ ซึ่งไม่ถนัดเลย แต่เมื่อเราสวมวิญญาณของลูกหลานพระโพธิสัตว์ที่พร้อมจะละทิ้งตัวตนอัตตาที่มาแอบแฝงในจิตวิญญาณออกไป เราก็สามารถทำงานได้ทุกอย่างที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น แม้ไม่เก่งก็ขอแค่มิใจที่พร้อมจะเรียนรู้ มีวิญญาณที่พร้อมจะเสียสละ เราก็สามารถทำทั้งประโยชน์ตน และประโยชน์ท่านไปพร้อมกันได้ในเวลาเดียวกัน

ฉันได้เรียนรู้จากชีวิตที่ได้ฝึกฝนในการอยู่กับหมู่กลุ่มชาวอโศกมากมาย และหนึ่งในนั้นคือการปฏิบัติธรรมด้วยการทำงาน ฉันค้นพบว่า **ถ้าใจเราเบาบางจากกิเลสได้มากเท่าไร ก็จะทำประโยชน์ต่อผู้อื่นได้มากขึ้นเท่านั้น** ฉันจึงมีความสุขทุกครั้งที่ได้ทำงานบุญ ได้มาช่วยงานศาสนาของพระโพธิสัตว์ เพราะการได้มาทำงานฟรีแบบนี้แหละที่ทำให้ได้ค้นพบความสุขแท้ และพบคุณค่าที่เกินพรรณนา

ในช่วงค่าย “หยุดเอาแต่ใจ ขอสักค่ายได้ไหม” ฉันได้รับหน้าที่เป็นพิธีกรสัมภาษณ์ช่วง “เปิดใจ

ก่อนจบ” ของน้อง ๆ ชั้น ม.๖ และได้อ่านข้อเขียนของน้องม่อน หรือนายเมธัส หลักเขต ลัทธิมาลิกขาราชธานีโอศก (สส.ธ.) ที่มีความตั้งใจจะอยู่วัดต่อ แต่ทางพี่สาวไม่เห็นด้วย น้องม่อนจึงได้เขียนความในใจว่าทำไมจึงอยากอยู่ที่วัดเพื่อเป็นเหตุผลให้แก่พี่สาว ซึ่งอยากจะนำมาแบ่งปันให้ทุกท่านได้อ่านกัน.....

“ทำไมจึงอยากอยู่ที่วัด”

๑. เพราะโอศกเป็นสถานที่ที่ดีมาก มีสังคมดีกว่าโลกภายนอก การที่เราอยู่ในสังคมที่ดี เราก็จะถูกขัดเกลาให้เป็นคนดีได้

๒. เพราะสามารถพึ่งพากันได้แบบพี่แบบน้อง ไม่ว่าเราจะเจ็บป่วยลำบาก มีเรื่องทุกข์ใจก็มีที่ปรึกษาทั้งกายและใจ แม้จะต่างสายเลือดแต่ก็เหมือนกับญาติพี่น้องเนื้อเดียวกัน

๓. เพราะสามารถปฏิบัติธรรมได้พร้อมกับทำงานเพื่อสังคม การทำงานที่ไม่มีเงินเดือนเป็นการให้เราลดความเห็นแก่ตัว รู้จักการเสียสละโดยไม่หวังผลตอบแทน

๔. เพราะได้ทำงานกับคนทำงานฟรี การทำงานฟรีเป็นการทำงานด้วยใจ คือต้องมาทำด้วยใจ ไม่ว่าจะเพราะใจรักหรือทำเพราะต้องการขัดใจ มาทำงานที่ไม่ชอบ แม้ทำไปก็ยังไม่ชอบจะทำให้เกิดอารมณ์ แล้วอารมณ์นั้นก็จะส่งผลต่อคนรอบข้าง เป็นผัสสะหรือสิ่งที่มากระทบทำให้เราฝึกลบรับความจริง ว่าเขายังไม่ชอบ ย่อมมีอารมณ์ไม่พอใจเป็นธรรมดา ถ้าเราไม่ยอมรับแล้วเกิดอารมณ์ไม่พอใจคนที่ไม่พอใจงานเราก็แยะลง แต่ถ้ายอมรับทำใจได้ปล่อยวางได้ดีขึ้น

๕. พอได้หลีกเลี่ยงอบายมุข กระแสนิยมในทางที่ไม่ดี ในโอศกไม่มีอบายมุขอย่างนั้น แม้ว่าจะทำไปเพื่อเข้าสังคม แต่มันก็ยังไม่ดี ยังไงสิ่งไม่ดีก็คือสิ่งไม่ดี แทนที่จะไปข้างนอกเพื่อตนกับสังคมรอบข้างที่ตามกระแสไป แลมันยังต้องระวังไม่ให้ตัวเองตามไปด้วย ลู้มาลดดีกว่า สิ่งที่เราตั้งใจอยากเสพอยู่ที่มาอยู่ในที่ที่ไม่มี พอไม่มีแต่เรายังอยาก เราก็ทุกข์ เราก็มาพิจารณาต่อว่าทำยังไงจะ

ดับทุกข์นี้ ถ้าง่าย ๆ ก็แค่หยุดอยาก แต่ถ้าเราได้ตามอยาก ก็หายทุกข์เหมือนกันแต่ถ้ามันไม่มีตามที่ยากอีกก็ทุกข์อีก เราก็มาทำใจไม่ไปอยากดีกว่า เพราะไม่มีก็จะดีไม่ทุกข์แม้ว่ามีก็จะเฉย ๆ

๖. เพราะได้ทำงานพัฒนาฝีมือตนเอง การทำงานฟรีนั้นมีคนน้อย เพราะมันไม่ได้เงินเพราะคนน้อย คนที่ทำอยู่ก็ต้องทำแทบทุกอย่าง เป็นเกือบทุกอย่าง ฝึกแก้ปัญหา ฝึกทำงานให้ขยันมากขึ้น ฝึกรับผิดชอบให้มากขึ้น

๗. เพราะได้ตัดปัญหากังวลใจไม่ว่าจะเรื่องการอยู่การกิน การทำงาน การเรียน การเจ็บไข้-ได้ป่วย การตาย ที่มีทุกอย่างที่หาไม่ได้จากที่อื่น อยู่ฟรีกินฟรี งานก็มีให้ทำ การเรียนก็มีวิทยาลัยป่วยก็มีโรงพยาบาล ตายก็มีที่เผา สมณะเผาให้ฟรีด้วย ฟรีทุกอย่าง!

๘. เพราะไม่ได้สร้างห่วงเพิ่ม ในสังคมนี้ทำเพื่อส่วนรวมส่วนกลาง ไม่ได้ทำเพื่อส่วนตัว และทำงานในนี้ก็ไม่มีความคิดเรื่องแฟน หรืออยากว่าแต่คิด แค่ว่าเวลาจะเอาไปคิดก็ยังไม่ทำ ทำให้เราอยู่เป็นโสดไม่มีภาระเพิ่ม (แต่ก็ไม่แน่ อาจยังไม่ถึงเวลาก็ได้)

๙. เพราะได้รับใช้พระโพธิสัตว์ ม่อนเชื่อว่าพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์เป็นพระโพธิสัตว์ เป็นพระอรหันต์ แค่ว่าเราได้ทำงานรับใช้และบูชาด้วยการปฏิบัติตัดกิเลสตนเองก็ได้บุญและกุศลแล้ว

๑๐. เพราะอยากหนุ่ม ไม่อยากเด็ก แล้วไม่อยากแก่ ถ้าคิดตามปกติข้างนอกเด็กก็ต้องพึ่งพาผู้ใหญ่ คนแก่ก็ต้องพึ่งพาผู้ใหญ่ เด็กจะเอาแต่ใจมากกว่าผู้ใหญ่ คนแก่ก็จะเอาแต่ใจมากกว่าผู้ใหญ่ (ทั้งหมดหมายถึงสภาวะจิต) ดังนั้นม่อนเห็นตัวอย่างในนี้ ความเป็นผู้ใหญ่ก็คือคนที่ไม่เอาแต่ใจ รับผิดชอบมากกว่าเด็ก หรือคนแก่แม้จะอายุมากหรือร่างกายเป็นคนแก่จริง ๆ แต่ใจไม่แก่.....

ฉันได้อ่านเหตุผลของน้องม่อนแล้ว ก็รู้สึกประทับใจและขออนุโมทนาที่ม่อนตั้งใจจะอยู่เรียนรู้อะไรและขัดเกลาตนเองในแวดวองของชาวโอศกต่อไป แม้จะเรียนจบชั้น ม.๖ ของโรงเรียนลัทธิมาลิกขาราชธานีโอศกแล้วก็ตาม... ๓

เมื่อคนในวงการศาสนา
เริ่มทำมาหากิน
หาเงินหาทอง
โดยอาศัยศรัทธาของชาวบ้าน
นั่นแหละหายนะเริ่มอุบัติ

<http://www.dmc.tv>

ความหมายแห่งพุทธพาณิชย์

<http://news.mthai.com>

เมื่อคนในวงการศาสนาเริ่มทำมาหากิน หาเงินหาทองโดยอาศัยศรัทธาของชาวบ้าน

นั่นแหละหายนะเริ่มอุบัติ

ศรัทธาเสื่อมไม่เสื่อมขนาดไหน ญาติโยมใส่บาตรป้อน พระต้องยะถาลัพพิกันเดียนั้น ไม่รอกลับวัดก่อน

โห...อะไรจะขนาดนั้น !

วันนี้ลองมีคนตายสักคน ถ้าไม่มีเงินก็อย่าหวังจะมีคนทำพิธีกรรมให้

เงินนะ...มีมั้ย?

ที่เกาหลิ วัดพุทธ ถ้าเข้าไปกราบไหว้ก็ต้องเสียเงินค่าไหว้ !

เกาหลินั้น อดีตเคยเป็นเมืองพุทธมาก่อน หลายสิบปีที่ผ่านมาชาวพุทธเข้ารีตเป็นคริสเตียน

วันนี้เกือบหมดประเทศแล้ว !

เหลือแต่โบราณวัตถุที่เป็นพุทธศิลป์มากมาย

ประเทศไทย อย่าประมาทเลย ตัวอย่างก็มีให้เห็นทนโท่ !

บุคลากรทางศาสนาของเราก็สู้เขาไม่ได้ ค่านิยมของเรามองศาสนาเป็นแหล่งสังคมสงเคราะห์ โปรดลัทธิไปทั่ว

แต่ของคริสต์เขาดูแลตั้งแต่เด็ก ใครมีแววเขาเลี้ยงไว้ ส่งเสริมให้การศึกษา ให้มีความรู้

เมื่อบวชแล้วจะได้ส่งงาน นำเสื่อมใส

มวยคนละชั้นใช้ไหมครับ?

อย่างไรก็ตาม ถ้าถามคนไทย ศัตรูพระมีอะไร

คำตอบก็คือ **สตรีกับสงฆ์**

พระดี ๆ มักมีสตรีมาเกี่ยวข้อง ท่านเองต้องระวังตัว คุยกับญาติโยมที่เป็นผู้หญิง ต้องมีปัจจัยสมณะ หรือชายผู้รู้เตียงสาอยู่ด้วยก็มีโอกาสปลอดภัย

พระมีเงินส่วนตัวไม่ได้ การจับจ่ายใช้สอยเป็นเรื่องของฆราวาส มีมูลนิธิดูแล

ถามว่ามีใครทำได้ คำตอบก็คือ มีหลาย ๆ แห่งเขาทำได้ ไม่มี !

พุทธพาณิชย์หรือการหาเงินของพระ ณ ปี พ.ศ.๒๕๕๙ พัฒนาไปมากและคล่องตัว

จากการจัดการละเล่นอบายมุขเข้าวัดก็มาเพิ่ม

พลังด้านอื่น ๆ ให้เข้มข้นขึ้น

วิธีที่ ๑ สร้างสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ของศาสนาไหนไม่ต้องใส่ใจ

วิธีนี้ดูเหมือนใจกว้าง แต่กล่องบริจาคเห็นเต็มไปหมด

วิธีที่ ๒ สร้างพระ สร้างพระพุทธรูปองค์ใหญ่ เข้าไว้

ใครเห็นก็ตะลึง ทัวร์ผ่านก็ต้องแวะ

วิธีที่ ๓ ให้ฆราวาสเหมาจ่ายงานกลุณงานผ้าป่า

ต้องได้ก็แลกก็ล้านก็ว่าไป ส่วนเกิน คนมารับเหมาเอาไปเลย

ทางวัดรับเต็ม ๆ ตามที่ตกลง

วิธีที่ ๔ กุ๊ยมเงินล่วงหน้ามาใช้มาจ่าย ทำสัญญาถูกกฎหมายไม่ได้ ก็แอบทำลับ ๆ

สหกรณ์ออมทรัพย์ที่ซึ่กัน ก็ปล่อยมาเลย

ส่วนการใช้หนี้ขอตายตาบหน้า และไม่ว่าวัด เพราะบางวัดญาติโยมบริจาคทุกเดือนเป็นประจำอยู่แล้ว

ส่งแต่ดอกเบี๋ยไปเรื่อยๆ สมาชิกสหกรณ์เขาไม่ว่าหรอก

กรณีเช่นนี้จะต้องเป็นโครงการก่อสร้างขนาดใหญ่และรีบเร่ง ก็อาจจะเป็นเหตุผล

แต่บางทีการได้เงินง่าย ๆ ก็ทำให้อยากได้เงินก่อนมาเร็ว ๆ ก็เป็นได้

มีเงินก้อนในมือ ทำอะไรสะดวกสะดวก

มีคนกระซิบบอกว่า

“เจ้าอาวาสเยอะแยะที่ปาราชิกเรื่องผู้หญิง !”

“เจ้าอาวาสมีเงินส่วนตัวเป็นล้าน !”

ถือเป็นถ้อยคำที่ดูหมิ่นชาวพุทธอย่างรุนแรง

แต่ “ปรโตโฆสะ” ต้องใจกว้างฟังไว้ แล้วหาทางแก้ไข นี่แหละถึงจะเรียกว่า ปกป้องพุทธศาสนา

บุคลากรทางศาสนา ต้องมีการตรวจสอบ มีการสอดส่องดูแล

เราจะปล่อยวางให้ “ชั่วข้างซี ดีข้างสงฆ์” แบบเดิม ๆ ไม่ได้อีกต่อไป

เพราะศาสนาพุทธเป็นของทุกคน ๒

**คนจะมีธรรมะ
ได้อย่างไร?**
• สมณะโพธิรักษ์ •

● ต่อจากฉบับที่ ๓๐๙

ผู้ปฏิบัติที่รู้จักู้แจ้งรู้จริง“อาการ”(สังคะ-
นิมิต-อุเทศ)แท้ที่เป็น“กิเลส”ในใจของตนเอง
และเมื่อปฏิบัติกำจัดกิเลสตนได้ ก็ตามเห็น
“กิเลส”ของตนลดละจางคลายลง ด้วยญาณ
ของตน(วิราคานุปัตติ) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส
ไว้ใน“อานาปานสติสูตร” เพราะปฏิบัติ“อานา-
ปานสติ”อย่างลืมหืมตาเห็น ๆ”(ปัสสตี)ในปัจจุบัน
ขณะนั้นทีเดียว จนกิเลส“ดับ”(นิโรธสิ้นซากหมด
เศษธุลีเกลี้ยงสนิท ก็“ตามเห็นนิโรธ”(นิโรธานุปัตติ)
นั้นด้วยธาตุรู้(ญาณ)ของตนอยู่ จึงเป็นแบบ
พุทธ ที่มีเจโตวิมุตติ-ปัญญาวิมุตติเห็น ๆ รู้ ๆ

นี่คือ โลกุตตรธรรม ๙ ซึ่งพระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ว่า เกิดจากการปฏิบัติ“โพธิปักขิย
ธรรม ๓๗” รวมกับ“โลกุตตรธรรม ๙”ก็เป็น
“โลกุตตรธรรม ๔๖” (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

ทฤษฎีการปฏิบัติโพธิปักขิยธรรม ๓๗
ที่สัมมาทิฐิ จึงจะเกิด“จรณสมบัติ-วิชา
สมบัติ”ในควมมี“ศีลเป็นอริยะ-สํารวมอินทรีย์
เป็นอริยะ-สติสัมปชัญญะเป็นอริยะ-สันโดษ
เป็นอริยะ” และเป็นฌาน-เป็นสมาธิลืมหืมตา

ซึ่งการปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”
จะต้องมี“ธรรมะ ๒”หรือมี“กาย”คือ มี“องค์
ประกอบของรูปกับนาม”ให้เราปฏิบัติเสมอ

ทุกวันนี้การปฏิบัติทำ“สมาธิ”ที่เชื่อกัน

ว่าจะเกิดบรรลุเป็นอริยะได้นั้นก็ต้องหลับตา
ทิ้งภายนอกให้สนิท ไม่มีภายนอกเลย สอนกัน
ถึงขั้นว่า อย่าให้มีความรู้สึกใด ๆ จากภายนอก
เด็ดขาด แม้แต่ภายในใจก็ห้ามคิด ไม่ให้คิด
พิจารณาใด ๆ จึงจะชื่อว่า“ทำสมาธิ”

นั่น..ผิดถนัดแล้ว ศึกษาใหม่ให้ตี ๆ เกิด
การปฏิบัติแบบนั้นไม่มีความเป็น“กาย”
ในการปฏิบัติ การปฏิบัติธรรมให้เกิดสมาธิ
แบบพุทธ ที่เป็น“สัมมาสมาธิ”จริงนั้น ต้อง
มี“กาย”เสมอ มีแต่“จิต”ที่ขาด“กาย”นั้นไม่ได้

ต้องมี“ธรรมะ ๒”ตลอดการปฏิบัติธรรม
แม้ใน“อานาปานสติสูตร”นั้นก็พิจารณา
กันให้ชัดเถอะ พระพุทธองค์ก็ทรงย้านักย้า
หนาวว่า ขนาดนั่งหลับตาสะกดจิตตนเองเข้า
ไปอยู่ข้างในใจกันแล้วปานนั้น ก็อย่าให้“สติ”
ขาดหายไปจากความรับรู้“ธาตุภายนอก”เป็น
อันขาด แม้หลับตาปิดหูก็ยังมีเหลือ“ลมหายใจ”

เพราะ“ลมหายใจ”นี้เป็น“ธาตุลม”ที่อยู่
ภายนอกที่เหลือสุดท้ายแล้วของ“มหาภูต ๔”

ความเป็น“กาย”จึงต้องมีตลอด ในการ
ปฏิบัติธรรมของพุทธ แม้ที่สุดปฏิบัติไปถึง
จุดบรรลุภาวะ“นิโรธ”หรือ“วิมุตติ”แท้ ๆ ก็ยังมี
ความเป็น“กาย”คือ“ธรรมะ ๒”รูป-นาม,กาย
นอก-ภายใน ยืนยันคุณสมบัติของ“กาย”อยู่

ส่วน“ความดับ”ก็ให้ดับเฉพาะที่เป็น
“วจีสังขาร”อันซ้อนอยู่“กายในกาย” และดับ
“จิตสังขาร”อันซ้อนอยู่“กายในกาย”ให้ได้

จริง ๆ นั้นก็“ดับ”เฉพาะ“อกุศลจิต”จาก

“ภายในกาย”ของเรานั้นเอง ถ้า“ดับอกุศลจิต”ใดใน“กาย”เราได้ ก็นั่นแหละคือ“นิโรธ”หรือ“นิพพาน”เฉพาะ“อกุศลจิต”ตัวนี้ของเรา

เช่น เราปฏิบัติ“ข้อ ๑”ของ“ศีล ๕”กิเลสตัวที่ยังมีการดำริจะฆ่าสัตว์ เราได้“ดับ”มันได้แล้วแม้ในขณะที่มีสัมผัสสัตว์นั้น ๆ เราก็ไม่มีกิเลสที่จริง แม้สัตว์นั้นจะยั่วชวนเราจะทำร้ายเรา กิเลสที่เราจะดำริฆ่ามันไม่เกิดในใจเราจริง ๆ

หรือ“ศีลข้อ ๒”กิเลสตัวที่ยังมีการดำริจะเอาของที่ไม่ใช่ของเราด้วยทุจริต เราได้“ดับ”มันได้แล้วแม้ในขณะที่มีสัมผัสของนั้น ๆ เราก็ไม่มีกิเลสที่จริง แม้ของนั้นจะยั่วชวนเรา กิเลสที่เราจะดำริจะเอามันมาเป็นของเราไม่เกิดในใจเราจริง ๆ

หรือ“ศีลข้อ ๓” กิเลสตัวที่ยังมีการดำริจะเกิดกาม เราได้“ดับ”มันได้แล้วแม้ในขณะที่มีสัมผัสเหตุแห่งกามนั้น ๆ เราก็ไม่มีกิเลสที่จริง แม้“เหตุแห่งกาม”นั้นจะยั่วชวนเรา กิเลสที่จะเกิดกามมันไม่เกิดในใจเราจริง ๆ

หรือ“ศีลข้อ ๔” กิเลสตัวที่ยังมีการดำริจะโกหก เราได้“ดับ”มันได้แล้วแม้ในขณะที่มีสัมผัสเหตุแห่งการโกหกนั้น ๆ เราก็ไม่มีกิเลสที่จริง แม้“เหตุแห่งการโกหก”นั้นจะยั่วชวนเรา กิเลสที่จะดำริโกหกขึ้นมามันไม่เกิดในใจเราจริง ๆ

หรือ“ศีลข้อ ๕” กิเลสตัวที่ยังมีการดำริจะเกิดอยากในของที่เราเคยติด-เคยเสพ

มันมานั้น เราได้“ดับ”มันได้แล้วแม้ในขณะที่มีสัมผัสเหตุแห่งสิ่งที่เคยติด-เคยเสพนั่น ๆ เราก็ไม่มีกิเลสที่จริง แม้“เหตุแห่งสิ่งที่เคยติด-เคยเสพนั่น ๆ”นั้นจะยั่วชวนเรา กิเลสที่จะเกิดอยากมันไม่เกิดในใจเราจริง ๆ

หากผู้ปฏิบัติใด สัมผัสภายนอกอยู่ในปัจจุบัน กิเลสก็ไม่เกิด ตาม“ศีล ๕”นี้เป็นต้น และมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิตในจิต”ของตน ว่า จิตตนมี“กายสังขาร”สงบระงับได้จริง

ฉะนั้นแลคือ การทำ“นิโรธ”กับส่วนที่เป็น“กายสังขาร”ที่สัมผัส“ภายนอก” ชื่อว่าเราเป็นผู้“มีศีลอันเป็นอาริยะ-มีการสำรวมอินทรีย์อันเป็นอาริยะ-มีสติสัมปชัญญะอันเป็นอาริยะ-มีสันโดษอันเป็นอาริยะ”(พตปฎ. เล่ม ๙ ข้อ ๑๒๕)

จิตเป็น“ฉมาน”เป็น“วิมุติ”ไปตามฐานานุฐานะ ถ้าพ้น“กิเลสกามภพ”แล้วก็พ้นโสดาบันหรือสกิทาคามีขึ้นไปแล้ว

ผู้ใดที่จะปฏิบัติ“กายสังขารให้ระงับ”(ปัสสัสมภยง กายสังขาร) ก็ต้องวิจัย“ธรรม ๒”ขององค์ประชุมรูปกับนาม ที่เป็น“กาย” หรือเป็น“เวทนา” หรือเป็น“จิต” หรือเป็น“ธรรม”นี้เอง ลืมตาวิจัยสว่าง ๆ ในขณะที่มีตาหุจุมูก ลึนกายใจทำหน้าที่สัมผัสภายนอกอยู่ ขณะตื่น ๆ เต็มที่นี้เอง ไม่ใช่ปิดหูหลับตาเข้าไปวิจัยอยู่แต่ในภายในของ“จิตในจิต”เท่านั้น

ซึ่งเป็นการวิจัยเข้าไปใน“ธรรม ๒”(เทวธัมมา)ของ“ภายในกาย”ก็ดี “เวทนาในเวทนา”ก็ดี

“จิตในจิต”ก็ดี “ธรรมในธรรม”ก็ดี ซึ่งมี“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”เป็นฐานหรือเป็นที่ตั้งของทุกบทปฏิบัติธรรมในพุทธศาสนา(คือกรรมฐาน) และจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ทุกขอริยสัจ” หรือ “ความรู้สึกที่ทุกข์จริง ๆ” ก็ต้องหยั่งลงไป(สมโสมรณา)ที่ “เวทนา” เพราะเป็นอารมณ์ หรือเป็นความรู้สึกแท้ ๆ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ที่ว่า “ธรรมทั้ง ๒ เหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนาโดยส่วน ๒”(เทว ธัมมา ทวเณ เวทนาย เอกสมโสมรณา ภวันติ)

นั่นคือ “ธรรมทั้ง ๒ เหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนาโดยส่วน ๒”ก็เท่ากับผู้ปฏิบัตินั้นสามารถ“รวมเป็นอันเดียวกัน”ได้ นี้แหละคือ“เอกัคคตา” จิตทำให้เวทนาในเวทนา กลายเป็น“เวทนาเดียว”ได้ ก็เป็น“นิโรธ”(เอกสมโสมรณา ภวันติ)

ถ้า“นิโรธ”ที่ว่านี้ผู้ปฏิบัติทำได้อย่าง“ตั้งมั่นแล้ว”(สมาหิตัง) นั่นคือ เราสมาทาน“ศีล ๕”เราก็ปฏิบัติธรรมได้ผลถึงขั้น“นิโรธอริยสัจ”

ความหมายง่ายขึ้น ชัด ๆ ก็คือ “เวทนา” นั่นแหละ ที่เราศึกษาจาก“เวทนาในเวทนา หรือธรรมะ ๒”นี้เอง เราจะต้องทำให้“เวทนา ๒” เช่น ความรู้สึกสุขบ้าง-ทุกข์บ้าง หรือ เดี่ยวสุข-เดี่ยวทุกข์ เราจะต้องทำให้มันเหลือ “ธรรมะเดียวหรือเวทนาอย่างเดียว”คือ ทำให้มีแค่ไม่สุขไม่ทุกข์(อุเบกขา)อย่างเดียวตลอด

กาลให้ได้ นั่นคือ สำเร็จ“ฌาน ๔”ที่เป็นสมาธิ “ธรรมะ ๒”คือ “กาย”ได้แก่ รูปกับนาม และ“กาย”นี่จะเป็น“ฐาน”(ที่ตั้ง)ยืนยันชี้ป่งถึง“สัจจะ”ว่ารู้เห็นจริงอยู่ มีของจริงอยู่ เช่น ท่านตรัสว่า แม้อาสวะบางอย่างดับไปได้ มี “กายสักขี”ก็ตาม ก็จะต้องสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑ กับเล่ม ๑๓ ข้อ ๒๓๐-๒๓๑)คือ..ต้องสัมผัสเห็นอยู่-รู้อยู่ทั้งภายในทั้งภายนอก ต้องมีภาวะนอก-ในเสมอ การปฏิบัติธรรมของพุทธนั้นจึงต้องมี“ธรรมวิจัย(สัมโพชฌงค์)”ตลอด จากธรรมะทั้งหลายมากมาย แล้ววิจัยที่ละ ๒ จึงจะได้เปรียบเทียบกันชัดยิ่งตรงยิ่ง นั่นคือต้องมี“โพชฌงค์ ๗” เป็นองค์ประกอบในการปฏิบัติ อยู่ด้วยเสมอ ไม่ขาดกัน

คือ มี“สติ”๑ เป็นตัวรู้ทำงานตลอดแล้ว ก็มี“ธรรมวิจัย”๒ ด้วย“วิริยะ”๓จริง ๆ จึงจะครบ“สามเส้า”ขององค์แห่งความรู้(โพชฌงค์ ๓) จึงจะเริ่ม“โพธิ”(ปัญญาที่เป็นเครื่องตรัสรู้ของพุทธ)ก็ ต้องจากความเป็น“กาย”(ธรรมะ ๒)สัมผัสเกิดจิต ซึ่งก็คือ “การจัดการเรื่องรูปกับนาม”(กายสังขาร)ที่หมายถึง“จิตสังขาร”นี้ อย่างหนึ่ง และหมายถึง“วจีสังขาร”นั้นก็อีกอย่างหนึ่ง ให้เกิด“ปัญญา”กระทั่งรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง สัมบูรณ์ได้ เป็นการทำ“เอกสมโสมรณา ภวันติ”คือ ให้“สำเร็จลงเป็นหนึ่ง”ในธรรมะ ๒”ใน“กาย” ดังนั้น การปฏิบัติธรรมของพุทธ ถ้า

แม้ไม่มีแม้แค่“ธรรม ๒” ไม่มี“องค์ประกอบ
ของภายนอกกับภายใน”(ไม่มี“กาย”ให้ปฏิบัติ) ก็
ปฏิบัติให้ถึง“ปรมาตถธรรม” ไม่ได้ เพราะ
“ปรมาตถธรรม”ต้องมีพร้อมทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม”
ครบพร้อมปฏิบัติ จึงจะบรรลุไปตามลำดับ
“ต้น-กลาง-ปลาย”อย่างเป็นทางการ

หากขาด“กาย”ที่สัมผัสกันอยู่เป็น
ปัจจุบัน ไม่มี“ปัจจุบัน”ที่เป็น“ความจริง”ยืนยัน
กัน“สมมุติสัจจะ”เลย ก็ไม่สามารถปฏิบัติให้
เข้าถึง“ปรมาตถสัจจะ”จนสูงสุดสัมบูรณ์ได้

ถ้าหากใครมัวหลงไปศึกษาอยู่แต่กับ
ปรากฏการณ์ที่เกิดใน“อดีต”ที่ผ่านไปแล้วก็ดี
ใน“อนาคต”ที่ยังมาไม่ถึงก็ดี จาก“การหลับตา
ทำสมาธิ” ก็จะได้แต่“ระลึกเอา-กำหนดขึ้น
เป็นรูปภาพ(หรืออรูปภาพ)ภายในจิต(ไม่มีกามภพที่
นับว่าเป็นความจริงหลุดๆยืนยัน ร่วมรู้กันได้สามัญทั่วไป)

เพราะมีแต่“การกำหนดขึ้นในใจ”(สัญญา
ที่รู้แต่แต่ในมยอตตตา-อรูปอตตตา)ที่ตนเองกำหนดขึ้น
เท่านั้น จึงถือว่าไม่มี“ภาวะจริง”(ปาดุสัจจะ)เกิด
จริงครบถ้วนทั้งภายนอก-ทั้งภายใน ทั้งเรา-ทั้ง
สังคม มันก็ยังขาด“ความจริง”(สัจธรรม)ที่บริบูรณ์
เราก็ไม่ได้เรียนรู้ให้“รู้แจ้ง”ได้ครบถ้วน
จึงไม่สามารถจะ“รู้จริง”บริบูรณ์ได้แน่ๆ

เราจะเรียนรู้เรื่อง“ทุกข์”หรือสุขก็ตาม
ที่เป็น“ความจริง”ขั้น“อริยสัจ” คือ “สัจจะ”ที่
เป็นอริยะะ หรือความจริงของคนที่เจริญ
ประเสริฐจริง พระพุทธเจ้าจึงทรงยืนยันให้

ศึกษาเล่าเรียนด้วย“ภาวะที่ปรากฏอยู่ใน
ปัจจุบัน” โดยมี“ผัสสะ”ก็จะเกิด“เวทนา”แล้ว
ให้ศึกษาอ่าน“อาการ”จริง ๆ ของเวทนาที่
เกิด“ปัจจุบัน”นั้นมีภาวะ“ตั้งอยู่”(ความดำรงอยู่)
จริง สัมผัสกันอยู่ได้ต่าง ๆ หลัด ๆ โทหนโท จะได้
เรียน“ความรู้รู้สึกสุข-ความรู้รู้สึกทุกข์-ความรู้รู้สึก
ที่ไม่สุขไม่ทุกข์(อุเบกขา)”จากปรากฏการณ์จริง
ใน“ความรู้รู้สึก”(เวทนา)ของตนซึ่งมีอยู่จริงขณะนี้

“ความจริง”หรือ“สัจจะ”ที่เป็น“อริยสัจ”
(ความจริงที่ประเสริฐแท้) เรียนรู้ได้ที่“ความรู้รู้สึก”
ภาษาบาลีว่า“เวทนา” นี้แหละเป็น“ฐาน”แห่ง
ความจริง(เป็นสัจจะกรรมฐาน)เป็น“กรรมฐาน”สำคัญ
ยิ่งในการปฏิบัติของพุทธ ชาติผัสสะชาติเวทนามีได้

ถ้าเว้นจาก“ผัสสะ”แล้ว หากเกิดความเห็น
ความรู้ได้ ผู้ใดจะเอาไปกล่าวคำแสดง“ทิฏฐิ”
ต่าง ๆ ก็กล่าวได้เป็นไปตาม“ทิฏฐิ ๖๒ ประการ”
ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“พรหมชาลสูตร”
(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ สูตรแรก)นี้เท่านั้น

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “เขาเหล่านั้นวัน
ผัสสะแล้วจะรู้สึกได้(ปฏิสังเวทิสุนตี) นั่นไม่เป็น
ฐานะที่จะมีได้”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๗๗-๘๙)

ผู้มี“ผัสสะเป็นปัจจัย”จึงจะมี“ฐาน”ของ
ความเป็น“โลก” และเป็น“อตตตา”ให้เรา“รู้จัก”
โลก “รู้จัก”อตตตา จึงจะได้เรียนรู้“รู้แจ้งความเป็น
โลก เป็นอตตตา” แล้วจึงจะได้“รู้โลก-รู้อตตตา”
ที่แท้จริง(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๖๔-๗๖)

ดังนั้น ผู้ไม่มี“ผัสสะเป็นปัจจัย” จึงมีแต่

คนที่เป็น“ผู้ไม่รู้”(อชานตัง) “ผู้ไม่เห็น”(อปลสตัง) เป็นความแ่สหา เป็นความดีนรณของผู้มีตัณหา เท่านั้น [อ่านพระพุทพจนดูดี ๆ จะรู้ยังเห็นจริงกันชัด ๆ]

แ่จ่มแ่จ้งชัดเจนนั้ใหมว่า ผู้ไม่มีผัสสะเป็นปัจจัย อยู่ในปัจจุบันนั้น เช่น ปฏิบัติหลับตานั้น ตาหูจมูกลิ้นกายไม่มีผัสสะ จึงไม่มี “กรรมฐาน” จึงไม่มี “ฐานแห่งการปฏิบัติ” ที่ จะสามารถแ่แ่แ่รู้จัก “ความจริง” กันเลย ก็ จะจมไปอยู่แต่กับ “ทิวฎฐิ ๖๒” ตามที่พระพุทพเจ้า ตรัสไว้ในพรหมชาลสูตรนั้นเอง

พยายามทำความเข้าใจตามคำสอนของ พระพุทพเจ้ากั้ให้แ่มน ๆ ตรง ๆ เกิด

เพราะหลับตาทำสมาธิ ก็จะได้เรียนรู้แต่ ในภพภายในที่เป็นอดีต ๑๘ และอนาคต ๔๔ แ่แต่ปัจจุบันพระพุทพเจ้ากั้นับรวมเข้าไว้ อยู่ในอนาคต ๔๔ ด้วยซ้ำ

อดีตหรืออนาคตนั้นมันไม่มีอยู่ให้เห็น ต้อง “ปัจจุบัน” จึงเป็นภาวะ “ความจริง” ที่ จะใช้ศึกษาเรียนรู้ได้จริงกว่า “อดีต-อนาคต” เพราะเป็นภาวะที่มัน “มี” ให้เรา “สัมผัส” อยู่ โทนโท่ไต้ง ๆ เตี้ยวนั้ขณะนั้หลุด ๆ เห็นอยู่รู้ อยู่ จึงไม่มี “ความจริง” ไต่จริงกว่านี้อีกแล้ว

จะศึกษา “ความจริง” จึงอยู่ที่ “ปัจจุบัน” เท่านั้น และเท่านั้นแหละ ก็ “จบ” อยู่ที่ตรงนี้

พระพุทพเจ้าจ้งตรัสยืนยันว่า “โลก” และ “อิตตา” นั้นมีใน “ทิวฎฐิ ๖๒” นี้เท่านั้น จะ กำหนด-จะมีความเห็น-จะปรารภขัณฑ์ส่วน

อดีตก็ดี แ่จะกำหนด-จะมีความเห็น-จะ ปรารภขัณฑ์ส่วนอนาคตก็ดี เพื่่อู้จักู้แ่จ้งรู้จริง “ความจริง” ได้ ก็จะต้องมี “ผัสสะเป็นปัจจัย ในปัจจุบันจ้งจะจริง” (พตปฎ. เล่ม ๙ ข้อ ๗๗-๘๙)

ถ้า “เว้นผัสสะแล้ว จะรู้สึกได้ (เวทนา) นั้น ไม่เป็นฐานะที่จะเป็นได้” (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๗๗-๘๙) ด้วยประการฉะนี้

ศาสนาพุทพพระพุทพเจ้าจ้งไม่ปฏิบัติ โดยไป “หลับตา” ทำสมาธิ เป็นทางเอก เพราะ นั้นมันมีแต่ส่วน “อดีต” หรือส่วน “อนาคต” เท่านั้นที่จะมีมาให้พิสุจน์กัน ก็ไม่ได้ความจริง

การ “ตื่น” ลืมตาสัมผัสผัสทุกประการใน ภาวะปกติมี “สติ” เห็นแ่จ้งทุกอย่างครบครัน บริบูรณ์จ้งเป็นวิธีที่ดีสุดกว่าที่สุดใด ๆ

การปฏิบัติ “มรรค ๗ องค์” (ไม่ใช่ ๘ องค์ นะ) ทำให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และ “สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตติ” ครอบบริบูรณ์สัมบูรณ์ (มหา จัตรีสกสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๘๑) จึงเป็น “สูตร” สัมบูรณ์ใหญ่ยิ่งที่สุดแห่งที่สุด ด้วยประการฉะนี้ ศึกษากันดี ๆ เกิด

แ่ “อดีต” ก็ไม่ใช่ “ความจริง” เท่าปัจจุบัน ที่พิสุจน์ยืนยันกันได้แท้ ๆ “อนาคต” ก็ไม่ใช่ “ความจริง” เท่าปัจจุบันที่พิสุจน์ยืนยันกันได้แท้ ๆ เห็นชัดเจนนั้แล้ว ไ้มั้ย?

ดังนั้น จ้งต้องพิสุจน์ด้วยสิ่งที่ปรากฏ ใน “ปัจจุบัน” ที่สัมผัสกันอยู่ โทนโท่หลุด ๆ ไต้ง ๆ แ่จ่มชัดเจนนั้ ยืนยันกันได้แท้ ๆ ว่า “จริง”

เช่น เราจะปฏิบัติโดยไม่หลับตา มีตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย, ใจ “สัมผัส” รูป, เสียง, กลิ่น, รส, โผฏฐัพพารมณ์, ธรรมารมณ์ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในส่วนที่เป็น “ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง” ของเรา ในขณะปัจจุบันนี้ที่สัมผัสอยู่บัดนี้แหละ? เมื่อเราไม่ “ยึดถือ” ว่า “ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง” นั้นเป็นเรา “ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง” นั้นเป็นของเรา

“ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง” ส่วนที่ “ไม่ใช่ ‘กาย’ ของเราแล้ว” นั้น แม้จะสัมผัสถึงขั้น “ตัดหรือหั่น” ออกไปจากร่างของเรา เราก็ “ไม่รู้สึกละอะไรแล้ว” เราจะ “รู้สึกเฉย ๆ-ว่าง ๆ-กลาง ๆ” (อุเบกขา, อทุกขมสุข) เพราะ “ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง” ส่วนที่ “ไม่ใช่ ‘กาย’ ของเรานั้น มันไม่ใช่ ‘ของเรา’ แล้ว

เมื่อมันไม่ใช่ “กาย” ของเรา เราก็ “รู้สึกเฉย ๆ-ว่าง ๆ-กลาง ๆ” (อุเบกขา, อทุกขมสุข) แม้ใครจะมาตัด “ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง” ส่วนที่ “ไม่ใช่ ‘กาย’ ของเราออกไป เราก็ “นิโรธ” อยู่ หรือเราก็มี “นิพพาน” (ไม่รู้สึกละ ไม่รู้สึกทุกข์) อยู่ เพราะเราไม่มี “อุปาทาน” ไม่มี “ความยึดมั่นถือมั่น” ว่า “ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง” ส่วนที่มันไม่ใช่ “กาย” นั้น เป็นเรา เป็นของเรา

เราก็จะได้ศึกษา “ความจริง” (สัจธรรม) ของ “อุปาทาน” ได้ง่าย ๆ ชัด ๆ จาก “กาย” จาก “จิต” ของตน ก็จะอ่าน “อาการ” จาก “ความจริง” ที่เกิดจากสัมผัสจริงขณะ “ปัจจุบัน” นี้ได้แท้ ๆ

เพราะว่า “ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง” นี้ มี “อาการจริง-ภาวะจริง” ที่จะค้นหา “เหตุ” แห่ง

ทุกข์ หรือ “เหตุ” แห่งสุขกันได้ดียิ่ง

โดยเฉพาะจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ไปถึงขั้น “อุปาทาน” ว่า เราเองนั้นยังมี “อุปาทาน” ใน “ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง” ว่า เป็นเรา เป็นของเรา

“อาการ” ที่มีอยู่ใน “ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง” ใน “ปัจจุบัน” นี้จึงคือ “มูลกรรมฐาน” ที่จะศึกษาให้เห็น “เหตุแห่งทุกข์” หรือแท้ ๆ ก็คือ “เหตุแห่งสุข” ฉะนั้นแล ชื่อว่า “มูลกรรมฐาน” จริง (พระไตรปิฎก เล่ม ๘ ข้อ ๕๑-๘๙) ที่สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “กาย” กับ “จิต” หรือ “รูป” กับ “นาม” ได้อย่างสะดวกมาก และมีผลมาก

เพราะมี “รูป” มี “นาม” หรือมี “กาย” ให้เราปฏิบัติเรียนรู้อัน “ปัญญา” เครื่องตรัสรู้ จะมี “กรรมฐาน” ใช้พิจารณาได้ดีมาก สะดวกมาก ชัดเจนง่าย เพราะมี “กาย” มี “จิต” มีรูป-มีนาม

“รูป” ก็คือ “สิ่งที่ถูกรู้” (รูป=object) กับ “นาม” ก็คือ “ธาตุรู้ในตัวผู้รู้ที่เป็นประธาน” (นาม=subject) “อาการ” ที่เกิดขึ้นของ “ธรรม ๒” (คือ “รูป” กับ “นาม” นี้เอง “สัมผัส” กันขึ้นมา เพราะมัน “มี” กันอยู่แหละ? เห็น ๆ อยู่ในปัจจุบันนี้

ไม่ว่าภาวะใดก็ตาม ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กายภายใน (ประสาททำงาน) ๕ ทวารนั้น แต่ละทวาร เมื่อเกิดการกระทบกันกับ “รูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัสจากภายนอก” (นี่คือ “รูป” ทั้ง ๕) ขึ้นมา “รูปกับนาม” (ธรรมะ ๒) ทำงานกระทบกัน จึงมี “ธาตุรู้” (วิญญาณ) เกิดเป็น “จิตนิยาม”

“นาม” (ธาตุรู้) ทำงานรับรู้ขึ้นมาหรือรู้สึก

ขึ้นมา ซึ่งเรียกว่า “วิญญาณ” ก็คือ “องค์รวม” (กาย) หรือ “องค์ประกอบ” (กาย) ของ “ตากับรูป แล้วเกิดวิญญาณ” หรือ “หูกับเสียงแล้วเกิดวิญญาณ จมูกกับกลิ่นแล้วเกิดวิญญาณ ฯลฯ” เป็นต้น ๓ ภาวะฉะนี้แหละเรียกว่า “สัมผัส ๓” ที่นักปฏิบัติธรรมของพุทธจะต้องเรียนรู้ จาก “ธรรม ๒” ที่สัมผัสกันแล้วเกิด “ภาวะที่ ๓” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑) เกิด “นาม” (วิญญาณ) ให้ปฏิบัติบรรลุลุครบ “ความจริง” ที่จริงในตน ชั้น “ปรมาตถธรรม”

คำว่า “รูป” (สภาวะที่ถูกรู้ = object) คำว่า “นาม” (ธาตุรู้ที่เป็นประธาน = subject) คำว่า “กาย” (จิต, มโน, วิญญาณที่เกิดเพราะมีธรรมะ ๒ สัมผัสกัน)

เรียนรู้กำหนดหมายกันให้ชัด ๆ

และเมื่อเราเรียนรู้ “อาการ” ที่ปรุงแต่งกัน อยู่ของ “รูปกาย” กับ “นามกาย” ในความเป็น ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง ให้ถึงนัยสำคัญของมัน แล้ว เราก็สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ได้ ว่า

ผมก็ดี ขนก็ดี เล็บก็ดี ฟันก็ดี หนังก็ดี เฉพาะส่วนตรงที่เราไม่ร่วมรับรู้สึกลงกับ มันแล้ว นั้นแหละคือ ส่วนที่พ้นออกมาจากความรู้สึกของ “จิต-มโน-วิญญาณ” ของเราแล้ว ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, ผิวหนังส่วนนี้ก็ไม่ใช่ “กาย” ของเราแล้ว กำหนดตามให้ดี ๆ นะ

ทั้ง ๆ ที่มันก็ยังอยู่กับตัวของเรา ยังเป็น อวัยวะของเราอยู่ ยังมีความเป็นชีวะอยู่ มัน ยังมี “ชีวิตินทรีย์” (พลังงานของควมมีชีวิต) แต่

เราไม่มีความรู้สึกร่วมไปกับมันอีกแล้ว แม้ ความเป็น “อุตุธาตุ-พีชธาตุ” นั้นจะติดอยู่กับ ตัวเรานี่แหละ ในผมส่วนที่ “พ้น” ไปนั้น ขน ส่วนที่พ้นไปนั้น เล็บส่วนที่พ้นไปนั้น ฟันส่วน ที่พ้นไปนั้น ผิวหนังส่วนที่พ้นไปนั้น เราเจ้าของ มันแท้ ๆ ก็ไม่ได้เจ็บไม่ได้ปวด ไม่รู้สึกสุขทุกข์ กับส่วนนั้นแล้ว แม้จะตัดออกไปก็ไม่เจ็บ ไม่รู้ สึก เพราะส่วนนี้มันไม่ใช่ “กาย” ของเราแล้ว

และที่สำคัญที่สุดคือ ถ้าเรา “ไม่ยึดมั่น ถือมั่น” (หมตอุปาทาน) ว่า ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, ผิวหนัง ส่วนที่ไม่ใช่ “กาย” ของเราแล้วนั้นว่าเป็น “ตัว ตน” ของเราแล้วจริง เราก็จะมี “นิโรธ”

นี่คือ “เวทนา” ของเราพ้นจากความ สุขความทุกข์ พ้นความเจ็บความปวดไปแล้ว เพราะ “ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, ผิวหนัง” ส่วนที่เรา ไม่เจ็บแล้วนี้มันไม่ใช่ “กาย” เราแล้ว มันไม่ใช่ “ตัวตน” (อัตตา) ของเราแล้ว

“กายสังขาร” ของเราก็ “ดับ” ไปแล้ว ตาม ธรรมชาติจาก “อาการ ๓๒” ของเรา เมื่อเรา “ไม่ยึดมั่นถือมั่น” ว่า มันเป็นตัวเรา (อัตตา) มัน เป็นของเราจริง (อตตนิยา) เราก็มี “นิโรธอาริย สัจ” กับ “ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, ผิวหนัง” ส่วนที่เรา ไม่เจ็บแล้วนี้มันไม่ใช่ “กาย” เราแล้ว

เราก็จะสามารถเข้าใจ “ความเป็นนิโรธ อาริยสัจ” ได้ดี ได้ง่าย ได้อย่างสัมมาทิฏฐิ ยิ่งกว่า คนที่ไปหลับตาทำสมาธิ แล้วนึกว่าตนได้นิโรธ ซึ่ง “นิโรธอาริยสัจ” นี้ มันลึกซึ้ง (คัมภีร์)

เห็นตามได้ยาก(ทุททสา) รู้ตามได้ยาก(ทฺรณฺพโฆธา)
สันตา(สงบแบบปรมาัง สุขัง) สุขุมยิ่งนัก(ปณฺธิตา) รู้ไม่
ได้ด้วยตรรกะ(อตฺถกาวจฺรา) ละเอียดขั้นนิพพาน
(นิปุณฺนา) รู้ได้เฉพาะบัณฑิต(บัณฑิต เวทนียา)

เพราะ“ธรรมของพระพุทธเจ้า”นี้ เป็น
“โลกุตระธรรม” เป็น“อารยธรรม”

ดังนั้น “นิโรธ”ของพระพุทธเจ้าจึงเป็น
“ความดับ”ที่ไม่ใช่สามัญแบบทั่วไปแน่นอน
แต่เป็นแบบวิสามัญทีเดียว

“นิโรธวิสามัญ”ก็คือ “ดับ”เฉพาะ“อกุศล
ธรรม”นั้น ๆ เท่านั้น ไม่ใช่“ดับจิต”ไปทั้งจิต
อย่างพาซื่อ ตื้น ๆ ง่าย ๆ

เช่น นิโรธสามัญเขา“ดับ”ความรับรู้ไป
หมดทั้งจิต “ดับ”ไม่รู้อะไรยิ่งกว่าคนนอนหลับ

แต่“นิโรธวิสามัญ”ของพระพุทธเจ้านั้น
ผู้มี“นิโรธ”ยังมีความรับรู้ต่าง ๆ เหมือนคนปกติ
คือ รู้ความจริงต่าง ๆ อยู่เป็นปกติตามจริงที่
ทวาร ๖ สัมผัสรับรู้อยู่ “ดับ”ก็เพียงแค่“ความ
รู้สึกทุกข์-ความรู้สึกสุข”เท่านั้นที่“ดับ” ที่ไม่มี
ที่หายไปจากจิต เป็นอารมณ์“อุเบกขา”

นี่คือ “นิโรธหรือวิมุตติ”แบบพุทธแท้ ๆ
เป็นต้นว่า ผู้ปฏิบัติ“มุลกรรมฐาน ๕”
ได้แก่ ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง นี้จะเป็นตัวอย่าง
ที่ง่ายและชัดเจนมาก

กล่าวคือ ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง ส่วน
ที่“นิโรธ”คือ “สังขาร”ของ ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง
ถ้าส่วนใดที่“ดับ”ไปจากความเป็น“ตัวเรา”แล้ว

ส่วนนั้นเราก็พ้นทุกข์พ้นสุขกับมันแล้ว

แต่หากใจเรา“หวง”หรือใจเรายึดว่า“ผม,
ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง”นั้น ยังเป็น“ตัวตนของเรา”
ยังเป็น“ของเรา”อยู่ ของข้าใครอย่าแตะ! ถ้า
ใครมาแตะ หรือมาตัดเอาไป เราก็รู้สึกอย่าง
นั้นอย่างนี้ ถึงขั้นรู้สึกไม่ชอบใจ เจ็บใจ ปวดใจ
ก็เป็นไปได้สารพัด ทั้ง ๆ ที่ส่วนที่เป็นผม,ขน,
เล็บ,ฟัน,ผิวหนังส่วนนั้นจะตัดออกไปจริง ๆ
มันก็ไม่รู้สึก“เจ็บ” เพราะส่วนนั้นมันไม่ใช่
“กาย”ของเราแล้วจริง ๆ ทว่าเรากลับรู้สึก
“เจ็บใจ”ไม่ชอบใจก็ยังสามารถเป็นได้เพราะ“อวิชชา”
ของเราแท้ ๆ

“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง”นี้ จึงเป็น“มุล
กรรมฐาน ๕”ที่เราจะใช้ศึกษาเรียนรู้ความ
เป็น“กาย” ความเป็น“จิต” และศึกษาความ
เป็น“นิโรธ”ได้อย่างน่าศึกษาเป็นที่สุด

ซึ่ง“มุลกรรมฐาน ๕” ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,
หนัง”นี้ พระอุปัชฌาย์จะบอก“กรรมฐาน”นี้ให้
แก่ลูกศิษย์ไปปฏิบัติทุกคน

เพราะผู้ปฏิบัติจะถึงขั้นสามารถคลาย
ความยึดมั่นถือมั่นใน“ตัวตน” ถึงขั้นบรรลุ
“นิโรธอารยสัจ”กันได้ทีเดียว

ซึ่งเป็น“นิโรธอารยสัจ”หรือเป็น“วิมุตติ”
แบบพุทธที่สัมมาทิฏฐิ

แต่“นิโรธหรือวิมุตติ”ที่ไม่ใช่แบบพุทธ
หรือเป็น“วิมุตติ”มิฉฉาทิฏฐินั้นจะ“ดับความรู้”
(ดับเวทนา-สัญญา-สังขาร)ไปทั้งหมด จิตไม่รับรู้อะไร

ถ้าหากเขาขึ้นยังมี“ความรู้”อยู่ เขาจะยังไม่ถือว่าเป็น“นิโรธ” ความเป็น“นิโรธ”ที่มีจิตปฏิสนธิไปจากพุทธแท้จริง มีปฏิสนธิกันปานนั้น ซึ่งไม่ใช่“ดับเหตุ”ไปอย่างสิ้นเกลี้ยงกันจริง ๆ นี่ก็คือ ความผิดเพี้ยนไปจากพุทธศาสนากันอย่างน่าสงสารในพุทธทุกวันนี้

ดังนั้น การเรียนรู้“มูลกรรมฐาน ๕”ของชาวพุทธทุกวันนี้ จึงผิดเพี้ยนไปอย่างลึกซึ้ง

ที่ลึกซึ้งซับซ้อนนั้น ก็คือ ถ้าเรายังมี“ความยึด” ยึดผมก็ดี ขนก็ดี เล็บก็ดี ฟันก็ดี หนังกดี ที่มันขาดจากความเป็น“กาย”ของเราแล้วนี้ ถ้าไม่มี“กิเลส”กับมันแล้ว หากตัดมันออกไปก็ไม่เจ็บแล้ว ที่สำคัญคือมันไม่ใช่“กาย”ของเราแล้ว มันไม่มี“จิต-มโน-วิญญาณ”ร่วมอยู่ด้วยแล้ว มันจึงไม่ใช่“กาย”

แต่คนที่ยัง“อวิชชา”นี่สิ! “ใจ”ของคนผู้ใดที่ยังยึดถือว่า ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,ผิวหนังที่ไม่ใช่“กาย”ของเราแล้วนั้นว่า เป็น“กาย”ของเราอยู่ ตรงที่ยังไม่สัมผัสปฏิสนธิ เรายังมี“ส่วนยึดเป็นเรา”(ทั้ง ๆ ที่มันพ้นความเป็นกายของเราไปแล้ว)

นี่แหละคือ ความยังหลงผิดอยู่ของคนผู้มีจิตปฏิสนธิ หรือผู้อวิชชา

หาก“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,ผิวหนัง”ส่วนที่ไม่ใช่“กาย”ของเราแล้วนั้น ขาดออกไปจากตัวเรา หรือถูกตัดถูกพรากออกไป เราก็จะเจ็บทุกข์ หรือจะสุข จะชอบหรือจะชัง จะรู้สึกไปต่าง ๆ ได้ ตามที่ตนมี“ความยึดมั่นถือมั่น”

“ความยึดมั่นถือมั่น”จะนี่เอง อุปาทานแท้ “อาการทุกข์-สุข”หรือ“ชอบ-ชัง”นี้แหละคือ“ทุกข์อาริยสัง” ที่มันเป็น“อุปาทาน”ตัวจริง ซึ่งตนเองจะสร้าง“ความรู้สึก”(เวทนา)เอง จึงสุขสุดก็ได้ เกิดทุกข์จนเอาเราตายก็ได้ จะเกิดทุกข์ที่เป็น“อาการ”เจ็บที่ใจ ปวดที่ใจได้ อย่างมีอาการ“จริง”ในผู้นั้นจริง ๆ

เห็นมั้ยว่า เจ้า“อาการ”นี้แล ตัวการแท้ แต่ที่แท้มันเป็น“เท็จ”(อภิปะ)ก็ปานฉะนี้ แม้จะ“เท็จ”ปานใด ๆ มันก็เกิด“อาการ”ขึ้นมาโกหกตนเองได้ นี่คือ “ความโง่”ที่เรียกว่า “อวิชชา” มันโง่สนิท-โง่ไม่เสร็จจริง ๆ

“อาการเท็จ”นี้ใหม่ ๆ เกิดต้น ๆ มันก็จะยังไม่ยั่งยืน ยังไม่แข็งแรงตั้งมั่น มันจะค่อย ๆ สั่นสม“ความเท็จ”ไปเรื่อย ๆ กระทบมากขึ้น ๆ ตกผลึก ควบแน่นได้ที่ มันก็ทำให้คนผู้หลงยึด“อาการ”นั้น เห็น“เท็จ”ที่ตกผลึก ควบแน่นจนแยกไม่ออกนี่“เป็นความจริง”(สมมุติสัจจะ)ไปจนได้ ด้วยประการฉะนี้

“ความเท็จ”..กลายเป็น“ความจริง”ใน “ความไม่เที่ยงแท้แน่นอนของจิตใจคน”(สมมุติสัจจะ) เป็นได้ถึงปานนี้กันจริง ๆ

มันมี“อาการ”อย่างนั้นจริง ๆ ทั้ง ๆ ที่ภาวะชั้นเจ็บชั้นปวดของ“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,ผิวหนัง”ส่วนที่ไม่ใช่“กาย”แล้วนั้น แม้จะได้รับการสัมผัสกระทบแรงปานใด แม้แต่จะตัดจะหั่นออกไป มันก็ไม่มีเจ็บไม่ปวดแล้ว

“ความเจ็บปวด”ที่ก็แค่ลมๆแล้งๆนี่มันไม่“จริง”เลย แต่“อวิชชา”(โง่สนิท)มันไม่ได้จริงๆ
จะนี่แหละคือ “อนัตตา”แท้ๆ คือ มันไม่ใช่“ตัวตน”ของเรา แต่คนที่“อวิชชา”จริงก็มี“อุปาทาน”ขึ้นมาจนได้ ว่ามันคือ“ตัวตน”ของเรา แล้วก็“เจ็บใจ”บ้าง “ชอบใจ”บ้าง “ไม่ชอบใจ”บ้าง เพราะความยึดมั่นถือมั่นว่าผม,ชน,เล็บ,ฟัน,ผิวหนังนี่แหละ เป็น“เรา” แล้วก็เกิด“อารมณ์เท็จ”นั้นขึ้นได้ “โง่จริงๆ”มั๊ยคน?
“โรค”ที่เกิดทางใจชนิดนี้ แพทย์ที่เป็นวิทยาศาสตร์ก็รู้จักดี เรียกมันว่า psychosis หากผู้ใด“ไม่สัมมาทิฏฐิ”ในความเป็น“ทิฏฐิ”เองก็ดี “กาย”ก็ดี “สมาธิ”ก็ดี “อัตตา”ก็ดี “บุญ”ก็ดี ตามที่อาตมาได้สาธยายมานี้ กระทั่งถึง“นิพพาน”ก็ดี “นิโรธ”ก็ดี
คนๆนี้ก็เป็นผู้ไม่บรรลุนิโรธธรรม” ยังเป็นคนมี“ความยึดมั่นถือมั่น”(อุปาทาน)ว่าผม,ชน,เล็บ,ฟัน,ผิวหนัง นั้น เป็นเรา(อัตตา) เป็นของเรา(อัตตนิยา) จริงๆจังๆได้อยู่แน่แท้
“ทฤษฎี”หรือ“ทิฏฐิ”ของพระพุทธเจ้า หากผู้ศึกษาใดเรียนรู้ให้“สัมมาทิฏฐิ”แล้ว ปฏิบัติให้เกิดผลในตนจริง ก็จักรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
จะรู้ความเป็นจริงตามความเป็นจริงนั้น ว่า สิ่งที่สัมผัสอยู่นั้นคืออะไร ตามที่มันเป็น มันมีความจริงอยู่จริง เราก็ยังมีเวทนานั้นอยู่ ซึ่งต้องมีความรู้ร่วมรับรู้ด้วย กล่าวคือ มีการรู้ตามความจริงนั้นอยู่ ว่าแท้จริงมันมีความรู้สึก

รู้“ความจริง”แท้ๆร่วมอยู่ แต่เราไม่มี“ความเท็จ”นั้นแล้ว จึงไม่ผลึกไม่ดูด ไม่ชอบไม่ชัง จะรู้สึกว่ามันก็รู้สึกเฉยๆกลางๆว่างๆ จึงไม่มี“อาการจะผลึกหรือจะดูด”ภาวะนั้นๆเลย
ภาวะนี้คือ ความเป็น“พีชนิยาม”
ซึ่งต่างจาก“ความรู้สึกกลางๆว่างๆเฉยๆ”(เนกขัมมสติอุเบกขาเวทนา)ชนิดที่มี“วิชชา”ในความเป็น“จิตนิยาม” เพราะจะมี“ปัญญาหรือญาณพิเศษ”กว่าพีชนิยาม มีพลังงานรู้ดี-รู้ชั่ว รู้สุข-รู้ทุกข์ โดยเฉพาะสุขแท้-สุขเท็จ รู้ทุกข์แท้ (ทุกข์อารยธัม) -รู้ทุกข์แฝง รู้พลังงานรู้ควร-รู้ไม่ควร ทำภาวะที่ควรทำอยู่อย่างยิงไม่ทำเพราะมีสิ่งอื่นเป็นเหตุผลล่อหลอกหรือกดดันให้ทำหรือบังคับให้ทำ ชักนำไปให้ทำ(สังขาริกัง) จึงจะไม่มีอคติ จึงเป็น“ความเป็นกลาง”ที่มีประโยชน์ มีคุณค่าสูงต่อสังคมต่อโลกอย่างแท้จริง
“ความรู้สึกกลางๆ”(อุเบกขา)ชนิดนี้แหละคือ “ความอิสระ”ที่เป็นไทแก่ตัวจากอำนาจโลก-อำนาจอัตตาไปตามลำดับที่ตนสามารถปฏิบัติหลุดพ้นได้จนกระทั่งอยู่เหนือ“โลก”(อุตตระ)และเหนือ“อัตตา”(อุตตระ)ที่ตนปฏิบัติได้ไปแต่ละระดับ กระทั่งที่สุดจบความเป็น“โลก” และจบความเป็น“อัตตา”ได้แท้เด็ดขาด
“ความรู้สึกกลางๆ”(อุเบกขา)ชนิดนี้จึงเป็น“ความสงบ”ที่ไม่มี“อำนาจโลกและอำนาจอัตตา”มาเป็น“นาย”เราได้อีกแล้วเด็ดขาด
“ความรู้สึกกลางๆ”(อุเบกขา)ชนิดนี้

http://extension.dld.go.th/th1/images/stories/news/2556/2556_07_30/30_07_56_01.JPG

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัศน์ เรียบเรียง

ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
เพื่อความเท่าเทียมกัน (ITC For All Club)

๖๑ พรรษา เจ้าฟ้านักพัฒนา ตามหลักปรัชญา ของเศรษฐกิจพอเพียง

บทนำ

พุทธศักราช ๒๕๕๙ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา เจ้าฟ้ามหาจักรีสิรินธร รัฐสีมาคุณากรปิยชาติ สยามบรมราชกุมารี ทรงเจริญพระชนมพรรษา ๖๑ พรรษา ๒ เมษายน ๒๕๕๙ โดยสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงเป็นสมเด็จพระเจ้าลูกเธอพระองค์ที่ ๓ ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชสมภพเมื่อวันที่ ๒ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๙๘ ณ พระที่นั่งอัมพรสถาน พระราชวังดุสิต ได้รับพระราชทานพระนามว่า **สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าสิรินธรเทพรัตนสุดา กิติวัฒนาดุลโสภาคย์**

ด้วยเหตุที่ทรงบำเพ็ญพระราชกิจจานุกิจนานับประการอันเป็นประโยชน์แก่แผ่นดินและราษฎร พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม ให้สถาปนาพระราชอิสริยยศ

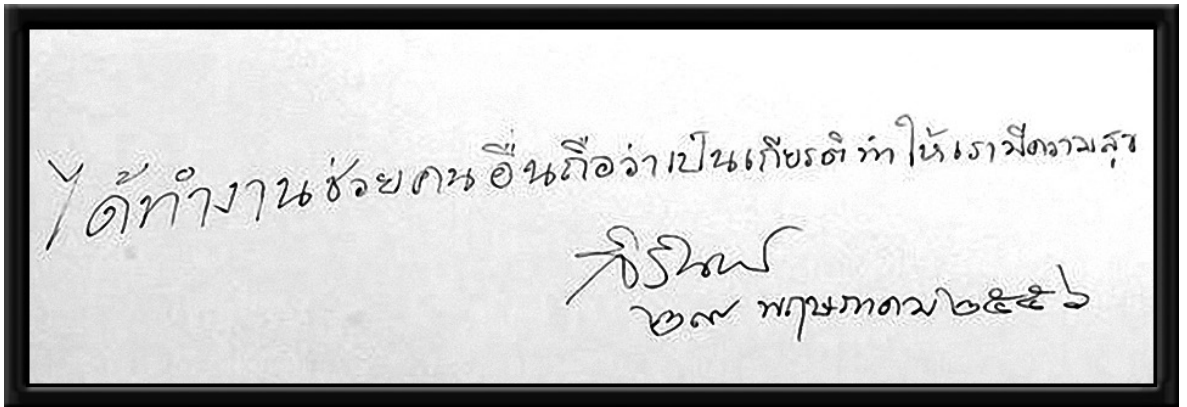
และพระราชอิสริยยศศักดิ์ เป็น สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา เจ้าฟ้ามหาจักรีสิรินธร รัฐสีมาคุณากรปิยชาติ สยามบรมราชกุมารี ในการพระราชพิธีเฉลิมพระชนมพรรษา ๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๒๐ และจาก พระวริยะอุตสาหะในการทรงศึกษาหาความรู้และบำเพ็ญพระราชกิจนานัปการ พระเกียรติคุณ เป็นที่ ประจักษ์ชัดแจ้ง ทั้งในราชอาณาจักร และนานาชาติ จึงทรงรับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ แห่ง ราชอาณาจักรไทย และทรงรับการทูลเกล้า ฯ ถวายเครื่องราชอิสริยาภรณ์ต่างประเทศ

นอกเหนือจากพระราชภารกิจในหน้าที่ราชการ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจด้านต่าง ๆ ครอบคลุมงานสำคัญ ๆ อันเป็นประโยชน์หลักของบ้านเมือง เกือบ ทุกด้าน และทรงได้รับความไว้วางพระราชหฤทัย ให้ทรงปฏิบัติ พระราชกรณียกิจที่ทรงสืบสาน ต่อจาก พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ ตามที่ทรงพระกรุณาโปรด เกล้า ฯ มอบหมาย โดยเฉพาะการทรงงาน ด้านการบริหารองค์การ และมูลนิธิ เพื่อสาธารณกุศล ทรง ดำรงตำแหน่งประธานกรรมการมูลนิธิชัยพัฒนา ประธานมูลนิธิรางวัลสมเด็จพระเจ้าฟ้ามหิดล อุปนายิกา ผู้อำนวยการสภาภาษาชาติไทย รวมทั้งการเสด็จพระราชดำเนินแทนพระองค์ และการปฏิบัติพระราช- กรณียกิจแทนพระองค์ ในโอกาสต่าง ๆ

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ฯ สยามบรมราชกุมารีทรงจัดตั้งโครงการต่าง ๆ เพื่อพัฒนาคุณภาพ ชีวิตเด็กและเยาวชนผู้ยากไร้ในชนบท โดยเฉพาะการส่งเสริมสุขภาพอนามัย และแก้ไขปัญหาภาวะ ทุพโภชนาการ ทรงเห็นว่าเด็กจะเรียนหนังสือไม่ได้ ถ้าท้องหิว หรือเจ็บป่วย จึงทรงริเริ่มโครงการเกษตร เพื่ออาหารกลางวัน ในโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน ตั้งแต่พุทธศักราช ๒๕๒๓ ทรงเห็นความสำคัญ ของการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงพระราชทานพระราชทรัพย์ให้ก่อสร้างโรงเรียนในถิ่นทุรกันดาร ศูนย์การ เรียนชุมชนสำหรับชาวไทยภูเขา ห้องเรียนเคลื่อนที่ ทั้งพระราชทานพระราชทรัพย์เป็นค่าตอบแทน ครูผู้สอน และทรงจัดหาอุปกรณ์การเรียนการสอนพระราชทาน เพื่อให้เยาวชนมีโอกาสได้รับการ ศึกษาที่เหมาะสม จะได้มีความสามารถในการพึ่งตนเอง และเป็นที่พึ่งของครอบครัวได้ในอนาคต ทรง ติดตามการดำเนินงาน โครงการตามพระราชดำริอย่างใกล้ชิด และเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมราษฎรใน โครงการ ด้วยพระองค์เองเสมอ

จากการที่มีประชาชนและหน่วยงานต่าง ๆ ได้ทูลเกล้า ฯ ถวายเงินเพื่อโดยเสด็จพระราชกุศล หรือ สมทบทุนดำเนินงานโครงการพัฒนาต่าง ๆ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้นำเงินที่มีผู้ทูลเกล้า ฯ ถวาย ดังกล่าวมาจัดตั้งเป็นกองทุน ทุนการกุศลสมเด็จพระเทพ ฯ เพื่อให้การสงเคราะห์ช่วยเหลือประชาชน ผู้ทุกข์ยากเดือดร้อน หรือเพื่อการสาธารณประโยชน์อื่น ๆ

พระราชจริยาวัตรที่ประชาชนทั่วไปได้เห็นประจักษ์ คือ พระเมตตาและความเอาพระทัยใส่ในชีวิต ความเป็นอยู่ของประชาชน สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ฯ สยามบรมราชกุมารี มีพระราชปณิธานที่จะ ช่วยเหลือผู้ที่ทุกข์ยาก เดือดร้อนโดยไม่เลือกชั้นวรรณะ เผ่าพันธุ์ เชื้อชาติ ศาสนา พสกนิกรต่างยกย่อง และชื่นชมในพระบารมี ดังนั้น เพื่อเป็นการเทิดพระเกียรติที่ทรงมีคุณูปการต่อชาติบ้านเมืองในด้านต่าง ๆ มาโดยตลอด จึงมีบุคคล หน่วยงาน สมาคม และองค์กรต่าง ๆ ทั้งในราชอาณาจักรและในต่างประเทศ ขอพระราชทานอัญเชิญพระนามาภิไธย และขอพระราชทานนาม ไปเป็นชื่อพันธุ์พืช และสัตว์ที่ค้นพบใหม่ ในโลก รวมทั้งสถานที่ และสิ่งต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก เพื่อเป็นการเฉลิมพระเกียรติและเป็นสิริมงคลสืบไป นอกจากนี้ ยังได้ทรงพระกรุณารับสมาคม สถาบัน และองค์กรต่าง ๆ ที่จัดตั้งขึ้นตามแนวพระราชดำริ หรือ ที่มีวัตถุประสงค์ดำเนินการในเรื่องต่าง ๆ ที่ทรงให้การสนับสนุน ซึ่งล้วนเป็นไปเพื่อช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส ผู้ขาดแคลน หรือเพื่อการสาธารณประโยชน์ไว้ในพระราชูปถัมภ์

<https://pbs.twimg.com/media/BLctsVvCAAER83.jpg>

ประสบการณ์ตามเสด็จ ฯ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ฯ สยามบรมราชกุมารี ได้ทรงน้อมนำแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ ที่ทรงให้ความสำคัญและตรัสเสมอว่า “คน” เป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการพัฒนา” มาประยุกต์ใช้ในวิธีการดำเนินงานโครงการพัฒนาต่าง ๆ ที่ทรงริเริ่มขึ้น ทั้งนี้ พระองค์ท่านได้ยึดหลักการดำเนินงาน ซึ่งได้ทรงเรียนรู้จากประสบการณ์ตามเสด็จ ฯ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ ดังนี้

๑. การพึ่งพาตนเอง โดยเน้นให้ทุกคนได้ช่วยเหลือตนเองก่อนเป็นอันดับแรก เช่น การให้เมล็ดพันธุ์พืชผัก พันธุ์สัตว์ เพื่อผลิตอาหารไว้บริโภคเอง แทนที่จะให้อาหารโดยตรง สามารถช่วยเหลือตัวเองต่อไป เป็นต้น

๒. การมีส่วนร่วม เน้นให้ผู้ที่ได้รับประโยชน์จากการทำโครงการได้มีส่วนในการช่วยคิด ช่วยทำ อาทิ การที่ผู้ปกครองและเด็กต้องร่วมกันวางแผนและทำการผลิตทางการเกษตร จัดเวรในการประกอบอาหารกลางวัน ซึ่งมีผลทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องมีความรู้สึกเป็นเจ้าของได้เรียนรู้และเข้าใจในกิจกรรมที่ทำอยู่

๓. การพัฒนาแบบองค์รวมโดยผ่านกระบวนการเรียนรู้ โดยเน้นการพัฒนาในทุก ๆ ด้านไปพร้อม ๆ กัน นอกจากนี้ กลุ่มเป้าหมายจะต้องได้รับความรู้จากกิจกรรมที่ทำ และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการดำรงชีวิตต่อไป อาทิ โครงการเกษตรเพื่ออาหารกลางวัน มีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ปัญหาการขาดแคลนอาหาร มีการดำเนินกิจกรรมให้ความรู้ด้านเกษตรกรรมและกลุ่มเป้าหมายได้ปฏิบัติจริง ทั้งการปลูกและประกอบอาหาร

๔. การพัฒนาระบบประสานงานความร่วมมือจากทุกส่วน ในการช่วยเหลือจากภาครัฐและเอกชน ทั้งในและต่างประเทศ มีการจัดทำแผนงานหลักของโครงการทุก ๆ ระยะ ๕ ปี เพื่อให้ทุกส่วนที่เกี่ยวข้องได้ใช้เป็นแนวทางทำงานต่าง ๆ มีความก้าวหน้าอย่างมีประสิทธิภาพ

๕. การพัฒนาผู้ปฏิบัติงานให้มีความรู้และประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน โดยมีการอบรม การประชุม สัมมนา การศึกษาดูงาน เพื่อให้ความรู้และเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างผู้ปฏิบัติงาน โครงการเป็นประจำ รวมทั้งมีการประเมินและรายงานผลการดำเนินงานเป็นระยะ เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานทราบถึงความก้าวหน้าของโครงการ และสามารถนำไปปรับปรุงการดำเนินงานได้

๖. การยึดหลักการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและสอดคล้องกับวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น กิจกรรมการพัฒนาต่างๆ จะต้องคำนึงถึงผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และนำภูมิปัญญาและวัฒนธรรมท้องถิ่นมาประยุกต์ใช้

การทรงงานตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงดำเนินรอยตามเบื้องพระยุคลบาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ในการทรงงานพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยเฉพาะในเรื่องประหยัด เรียบง่าย ได้ประโยชน์สูงสุด ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชจริยวัตรที่พอเพียง ประหยัด และมีธำรงโดยได้ทรง แนะนำแนวทางปฏิบัติตนให้ประชาชนตระหนักถึงความสำคัญของการประหยัดว่าเป็นพื้นฐานและหลักประกัน สำคัญในการสร้างความสมบูรณ์และมั่นคงให้กับผู้ประหยัดและครอบครัวด้วยดี แนวพระราชดำริ ดังนี้

● **สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีทรงสอนพระราชโอรส พระราชธิดาให้ดำเนินชีวิตและบริโภคด้วยปัญญา** โดยทรงใช้ชีวิตเรียบง่ายอย่างสามัญชน มีธำรงอดออม ใฝ่หาความรู้ มีความรับผิดชอบต่อสังคม แบ่งปัน และช่วยเหลือผู้อื่น

● **พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชจริยวัตรที่พอเพียง ประหยัดและมีธำรงมาตั้งแต่ทรงพระเยาว์** ดังจะเห็นได้จากการศึกษาพระราชประวัติและพระราชจริยวัตร พบว่า เมื่อครั้งยังทรงพระเยาว์ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเก็บออมเงินที่เหลือจากค่าขนม เพื่อนำไปซื้อของเล่น ตามพระราชประสงค์ หรือไม่ทรงซื้อของเล่นที่มีราคาสูงกว่าทรัพย์ที่มี รวมทั้งทรงมีพระราชจริยวัตรที่พอเพียง อาทิ ทรงจักรยานไปโรงเรียนแทนการเสด็จพระราชดำเนินโดยรถยนต์พระที่นั่ง

เมื่อทรงเป็นพระมหากษัตริย์ก็ยังทรงประหยัดในเรื่องส่วนพระองค์ อาทิ หลอดยาสีพระทนต์ ทรงใช้อย่างคุ้มค่า หรือฉลองพระองค์แต่ละองค์ทรงใช้อยู่เป็นเวลานาน และในยามปฏิบัติพระราชภารกิจ ทรงใช้ดินสอไม้ราคาไม่แพง มียางลบ ดินสอตรงปลายดินสอเพื่อลบคำที่เขียนผิด ออกได้ง่าย ไม่เปลืองกระดาษเหมือนใช้ปากกา และจะทรงเหลาดินสอด้วยพระองค์เอง เหน็บไว้ที่กระเป๋าฉลองพระองค์เดือนละหนึ่งแท่ง ใช้จนกุดสั้น ทรงถ่ายรูปจนสุดม้วนฟิล์ม และทรงเลือกใช้นานาพาหนะที่ไม่ใช่ เชื้อเพลิงจากฟอสซิล ยามน้ำมันมีราคาสูง ตลอดจนทรงชี้แนะให้ยึดแนวคิดปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเป็นกรอบในการดำเนิน โครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริต่าง ๆ

ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล เลขาธิการมูลนิธิชัยพัฒนา ได้กล่าวถึงพระราชดำริและพระราชจริยวัตรในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวตลอดระยะเวลาที่ทรงครองราชย์มากกว่า ๖๗ ปี ว่าทรงเป็นต้นแบบแห่งความพอเพียง ดำเนินชีวิตอย่างประหยัด เรียบง่ายว่า

“...กองงานในพระองค์ โดยท่านผู้หญิงบุตรี วีระไวทยะ บอกว่าปีหนึ่งพระองค์ทรงเบิกดินสอ ๑๒ แท่ง เดือนละแท่ง ใช้จนกระทั่งกุด ใครอยากไปทิ้งของท่านนะจะกลัวเลยโดยทรงประหยัดทุกอย่าง เป็นต้นแบบทุกอย่าง ทุกอย่างนี้มีค่าสำหรับพระองค์หมด ทุกบาททุกสตางค์จะใช้อย่างระมัดระวัง จะสั่งให้เราปฏิบัติงานด้วยความรอบคอบ...”

และ “...หากนำพระบรมฉายาลักษณ์เก่าๆ มาเปรียบเทียบกันในระยะเวลาย่างกันสิบปี ยี่สิบปี จะสังเกตเห็นได้ว่า ฉลองพระองค์และสนับเพลาหลายองค์ก็ยังทรงใช้อยู่ ดังเช่น ฉลองพระบาทใบ (รองเท้าผ้าใบ) ก็ยังทรงใช้แบบเดิม ราคาไม่กี่ร้อยบาท หรือเวลาเสวยเครื่องเสวย ก็เรียบง่าย ธรรมดา ไม่ทรงใส่พระราชหฤทัยว่า บนโต๊ะเสวยมีอะไรบ้าง ไม่ทรงเคยปรุงหรือแต่งเติมอะไร ทรงเหมือนพระ ละซึ่งสิ่งต่าง ๆ แล้ว เสวยของที่เรียบง่าย และด้วยวิธีแห่งพระชนม์ชีพแล้ว ก็ถือว่า ทรงดำเนินชีวิตแบบเรียบง่าย เวลามีปัญหาอะไรก็ทรงค้นพบวิธีการที่เรียบง่ายเสมอในการหาทางออก ทรงใช้ความเรียบง่ายหรือศิลปะชั้นสูงของสติปัญญาในการแก้ไข...”

● **พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงแนะนำแนวทางปฏิบัติตนให้ประชาชนตระหนักถึงความ**

สำคัญของการประหยัด ว่าเป็นพื้นฐานและหลักประกันความสำคัญในการสร้างความสมบูรณ์และความมั่นคงให้กับผู้ประหยัดและครอบครัว เพื่อเตรียมความพร้อมรับมือกับผลที่อาจเกิดขึ้นจากสภาวะที่ประเทศไทยต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ดังพระราชดำรัสพระราชทานแก่ปวงชนชาวไทย เนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ พ.ศ. ๒๕๐๓ เมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๒ ความตอนหนึ่งว่า

“...การใช้จ่ายโดยประหยัดนั้น จะเป็นหลักประกันความสมบูรณ์พูนสุขของผู้ประหยัดเองและครอบครัว ช่วยป้องกันความขาดแคลนในวันข้างหน้า การประหยัดดังกล่าวนี้ จะมีผลดีไม่เฉพาะแก่ผู้ประหยัดเท่านั้น แต่ยังเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติด้วย...”

● พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงเตือนสติให้ประชาชนชาวไทยตระหนักถึงความสำคัญของการประหยัดว่าเป็นพื้นฐานความประพฤติที่สำคัญต่อการดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ดังพระบรมราโชวาทพระราชทานในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าฯ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ ความตอนหนึ่งว่า

“..การประหยัด เป็นสิ่งที่พึงประสงค์อย่างยิ่งในทุกแห่งและในทุกกาลทุกเมื่อ...ขอให้คำนึงถึงผลที่เกิดขึ้นจากการประหยัดนี้ให้มาก... การประหยัดนี้ ควบคู่ไปกับหลักการพออยู่ พอกิน พอใช้ จึงใช้ได้ทุกยุคทุกสมัย และเป็นไปตามแนวทางปฏิบัติตนตามเศรษฐกิจพอเพียงโดยแท้...”

● การพัฒนาและช่วยเหลือราษฎร ทรงใช้หลักในการแก้ปัญหาด้วยความเรียบง่ายและประหยัดได้ประโยชน์สูงสุด ราษฎรสามารถทำได้เอง ทว่าสุดได้ในท้องถิ่น และประยุกต์ใช้สิ่งที่มีอยู่ในภูมิภาคนั้น ๆ มาแก้ไขปัญห โดยไม่ต้องลงทุนสูง และใช้เทคโนโลยีที่ไม่ยุ่งยากนัก ทรงเน้นเรื่องความคุ้มค่าและคุ้มทุน แต่ไม่ใช่เป็นการขาดทุนหรือกำไร ดังเช่นที่หลักวิชาการสมัยใหม่ยึดถือ

● การดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงนี้มีได้หมายความว่า จะต้องใช้ชีวิตอย่างขี้นเหนียวหรือตระหนี่ หรือปิดประเทศ และปฏิเสธกระแสโลกาภิวัตน์ หากแต่เป็นการใช้ชีวิตอย่างเข้าใจและเข้าใจถึงตนเอง รู้ศักยภาพและความสามารถของตนเอง ตลอดจนเข้าใจบริบทและ สถานการณ์ในประเทศ สามารถพัฒนาประเทศและเชื่อมโยงกับตลาดหรือสถานการณ์ภายนอกได้เป็นอย่างดี ดังพระราชดำรัสในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้ทรงชี้แจงไว้ใน การประชุมนานาชาติระดับรัฐมนตรี เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๗ ความตอนหนึ่งว่า

“...แนวคิดเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงเป็นการแก้ปัญหาทั้งในเมืองใหญ่และในชนบทคำว่าเศรษฐกิจพอเพียงมิได้หมายความว่า จะต้องใช้ชีวิตอย่างขัดสนและตระหนี่ และไม่ได้หมายความว่า จะต้องปฏิเสธกระแสโลกาภิวัตน์ ระบบเศรษฐกิจสมัยใหม่ แต่สามารถเชื่อมโยงกับตลาดภายนอกได้โดยการจัดตั้งเป็นสหกรณ์ ซึ่งทำให้เป็นกลุ่มที่มีอำนาจต่อรองมากขึ้น เนื่องจากระบบการซื้อขายจะเป็นกลุ่ม ซึ่งหมายถึงว่ามีค่าใช้จ่ายน้อยลงและใช้ประโยชน์มากขึ้น โดยคำนึงว่า จะต้องมีการควบคุมงบประมาณรายจ่ายในระดับหมู่บ้านและชุมชนอย่างเป็นระบบและพอเพียง ซึ่งหมายถึงว่า จะต้องมีความสมดุล ระหว่างการอนุรักษ์และการพัฒนา...”

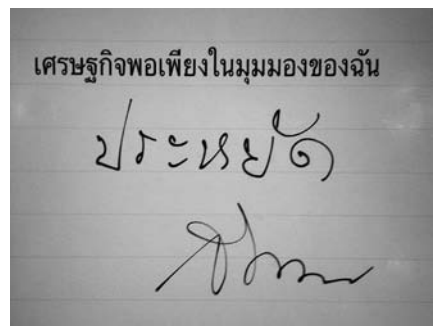
● หากพิจารณาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง การประหยัดนั้นคือการใช้จ่าย อย่างพอประมาณ มีเหตุผล และมีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี และเป็นการดำเนินชีวิตตามทางสายกลาง ไม่สุดโต่งไปด้านหนึ่ง คือ ขี้นเหนียว หรือสุดโต่งไปอีกข้างหนึ่ง คือฟุ่มเฟือยคนที่ดำเนินชีวิตอย่าง ประหยัด และพอประมาณจะเป็นคนเรียบง่าย สมถะ และมีสันโดษในการดำเนินชีวิต คือ ไม่สร้างเงื่อนไขชีวิตที่ขาดเหตุผล หรือนำไปสู่ความฟุ้งเฟ้อ จนทำให้เป็นหนี้สิน ดังนั้น ท่ามกลาง สภาพสังคมไทยในปัจจุบัน หากประชาชน

ชาวไทยพร้อมใจกันดำเนินชีวิตอย่างฉลาดรู้ตามแนว พระราชดำริ คือ ศึกษาและทำความเข้าใจแนวพระราชดำริและมีไหวพริบที่จะนำมาใช้ ให้เกิดประโยชน์ รู้จักใช้อะไรก็ตามอย่างประหยัด ไม่ซีเหินยว ก็จะทำให้ประเทศไทยมีเงินออมมาก และมีทุนที่เพียงพอสำหรับลงทุนโครงการใหญ่ที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะได้มากโดยไม่ต้องไปกู้ยืม ใครจนเกินตัว หรือเป็นหนี้เป็นสินมากขึ้น ตรงกันข้าม หากประชาชนชาวไทยรู้จักดำเนินชีวิต อย่างประหยัดทั้งในชีวิตประจำวันและในการทำงาน ประกอบธุรกิจที่จะทำให้เกิดประโยชน์ต่อตัวเองและสังคม ตลอดจนประหยัดในการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและยั่งยืนนำไปสู่วิถีชีวิตที่พอเพียงในที่สุด

● **พื้นฐานสำคัญเบื้องต้น** แห่งแนวทางการปฏิบัติตนตาม แนวปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง คือ **ผู้ประหยัดใช้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงต้องยึดความประหยัด** ตัดทอนค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นและความฟุ่มเฟือยลง ใช้จ่ายในสิ่งที่จำเป็น แต่ก็ไม่ใช่ตระหนี่ถี่เหนียวไม่ยอมใช้เงินเลย ส่วนการใช้จ่ายจะมากน้อย เพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับอัตภาพของแต่ละบุคคลจากรายได้ที่สุจริตและไม่คดโกง หรือเบียดเบียนให้ คนอื่นได้รับความเดือดร้อน ด้วยเหตุนี้ ความประหยัดจึงต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของความพอเพียง คือ การตระหนักรู้ถึงคุณค่าของเงิน ฉลาดใช้ ฉลาดออม และฉลาดทำบุญตามอัตภาพ

โดยเฉพาะระดับครอบครัวนั้น ประการสำคัญอันดับแรกนั้น **ต้องพัฒนาสมาชิกในครอบครัว ให้ปลอดจากหนี้สินและมีฐานะดีขึ้นอย่างน้อยในระดับพอกินพอใช้ก่อน แล้วจึงพัฒนาต่อเนื่อง ให้เป็นครอบครัวที่อยู่ดีกินดี** เป็นครอบครัวที่พึงประสงค์ในการนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ไปใช้ให้บังเกิดผลต่อไป โดยต้องเริ่มต้นจาก การรู้จักจัดการแผนการเงินของตนเองและครอบครัว ประหยัด อดออม ทำอะไรด้วยความอะลุ่มอล่วย มีเหตุมีผล ไม่ใช้จ่ายในสิ่งที่ไม่จำเป็น จนกลายเป็นความฟุ่มเฟือยจนเกินอัตภาพที่เป็นอยู่ แต่ให้ปลูกฝังนิสัยความประหยัด สร้างวินัยรักการออมและมีทักษะในการจัดการทางการเงินได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะการปลูกฝังในวัยเด็กให้รู้จักคุณค่าของเงิน ใช้จ่ายอย่างมีวินัย รู้จักทำบัญชีรายรับรายจ่ายเป็นประจำ เพื่อให้รู้ถึงสถานะการเงินของตน จะได้ใช้จ่ายตามอัตภาพและฐานะของตน และครอบครัว และเมื่อสะสมเงินออมไว้ใช้ในยามจำเป็นได้ อย่างพอเพียงแล้ว ให้แบ่งเงินส่วนหนึ่งไปทำทานในโอกาสต่าง ๆ เพื่อปลูกฝังความมีน้ำใจและเห็นอกเห็นใจ ผู้อื่น ลดความเห็นแก่ตัว และเป็นการสร้างภูมิคุ้มกันทางด้านศีลธรรมและวัฒนธรรมการให้ให้บังเกิด ขึ้นในตัวเด็กและสมาชิกของสังคม อันเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งสู่การดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในคราวเสด็จพระราชดำเนินเปิดงานจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ครั้งที่ ๑๔ --“เสาหลักแห่งปัญญา สืบราชมรรคาพัฒนาแผ่นดิน : PILLAR OF WISDOM Following in His Majesty’s footsteps for the country’s development” เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕ ณ ศาลาพระเกี้ยว จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งภายในงานมีการจัดนิทรรศการเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภายใต้หัวข้อ “เสาหลักแห่งปัญญา สืบราชมรรคาพัฒนาแผ่นดิน: ตามรอยเศรษฐกิจพอเพียง” (Pillar of Wisdom - Developing the Country in the Footsteps of His Majesty the King: Towards a Self - Suficiency Economy) บริเวณศาลาพระเกี้ยว ในการนี้ ทรงมีลายพระหัตถ์พระราชทานเกี่ยวกับปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ในมุมมองของพระองค์ท่านว่า คือ “ประหยัด”

http://www.cmadong.com/imgup/pic5510/cmd121115-180626_221775.jpg

ในส่วนของเกษตรทฤษฎีใหม่ ซึ่งเป็นตัวอย่างการประยุกต์ใช้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงในภาค การเกษตรที่เป็นรูปธรรม สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ฯ สยามบรมราชกุมารี ได้ทรงมีพระราชดำรัส ในคราวเปิดงานมหกรรมเกษตรยั่งยืน ณ สำนักพิพิธภัณฑสถานและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๗ ความสำคัญตอนหนึ่งว่า “...แนวทางเกี่ยวกับการเกษตรแบบยั่งยืนในรูปแบบการเกษตรทฤษฎีใหม่ ตามพระราชดำริของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มีการเผยแพร่ไปอย่างกว้างขวาง ระบบการเกษตรแบบยั่งยืนเป็น วิถีทางที่จะช่วยฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสภาพแวดล้อม ดำรงรักษาความสมดุลของระบบนิเวศ เป็นทางเลือกในการแก้ปัญหาอันมีสาเหตุจากนโยบายการค้าระหว่างประเทศ การส่งเสริมการเกษตร แบบยั่งยืนจะช่วยเสริมสร้างให้เกษตรกรและชุมชนท้องถิ่นมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น เพราะเกษตรกรสามารถ ผลิตอาหารที่มีคุณภาพและพอเพียงตามความจำเป็น มีรายได้พอเลี้ยงครอบครัว ระบบเกษตรแบบยั่งยืน ปลูกฝังสำนึกให้ชุมชนเห็นความสำคัญของการร่วมกันช่วยฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ รู้จักวิธีการจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ถูกต้อง ทำให้ชุมชนท้องถิ่นมีจิตสำนึกที่ดี มีความเจริญ เป็นชุมชน ที่มีรากฐานมั่นคงเข้มแข็ง ยังผลให้ชาติมีความมั่นคงสถาพร ทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคม...”

ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงมีพระราชดำรินำเทคโนโลยีสารสนเทศ มาใช้ในการพัฒนาพัฒนาประเทศหลายประการ ทรงเป็นองค์ประธานกรรมการของโครงการเทคโนโลยี สารสนเทศตามพระราชดำริสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ฯ สยามบรมราชกุมารี และศูนย์เทคโนโลยี อิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ เป็นเลขานุการ โดยมีพระราชดำริให้โครงการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น นั้นเป็นโครงการนำร่องและใช้เป็นตัวอย่างในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ และมีพระราชประสงค์จะ ให้หน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องกับโครงการนั้น ๆ มารับช่วงต่อไป พระองค์ทรงเริ่มนำเทคโนโลยีสารสนเทศมา ใช้กับการพัฒนาการศึกษาของโรงเรียนในชนบท ตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ในโครงการเทคโนโลยีสารสนเทศ สำหรับโรงเรียนในชนบท โดยพระราชทานเครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ที่จำเป็นเพื่อจัดตั้งเป็นห้องเรียน ขึ้น และพัฒนามาจนสามารถนำเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาประกอบการเรียนการสอนในรายวิชา ต่าง ๆ ปัจจุบัน มีโรงเรียนในโครงการประมาณ ๘๕ แห่ง โดยมีโรงเรียนในจังหวัดนครนายกเป็นศูนย์กลาง การพัฒนาเพื่อนำแนวทางใหม่ ๆ ไปทดลองใช้กับโรงเรียนในชนบท และทรงริเริ่มโครงการเทคโนโลยี สารสนเทศเพื่อคนพิการ เพื่อให้คนพิการสามารถใช้คอมพิวเตอร์เพื่อสร้างความรู้ ความบันเทิง พัฒนาทักษะ และสร้างอาชีพต่อไปในอนาคต พระองค์ทรงมีคณะทำงานที่จะศึกษาวิจัยเพื่อหาอุปกรณ์ทางเทคโนโลยีและ วิธีการช่วยเหลือผู้พิการในแต่ละด้านอย่างเหมาะสม ซึ่งโครงการนี้มีโรงเรียนศรีสังขาลย์เป็นหน่วยงาน หลัก นอกจากนี้ โครงการเทคโนโลยีสารสนเทศตามพระราชดำรินี้ ยังเพิ่มโอกาสให้ผู้ต้องขังในทัณฑสถาน ได้รับการอบรมและฝึกทักษะในการใช้คอมพิวเตอร์ระหว่างการถูกคุมขัง เพื่อสามารถนำความรู้ที่ได้รับไป พัฒนาตนเองและนำไปประกอบอาชีพได้ และมีโครงการสำหรับเด็กป่วยที่ต้องเข้ารับการรักษาภายใน โรงพยาบาลเป็นระยะเวลานาน ซึ่งอาจจะทำให้ขาดโอกาสทางการศึกษา โดยใช้คอมพิวเตอร์เป็นสื่อ ในการเรียนรู้ สร้างความเพลิดเพลิน รวมทั้ง ส่งเสริมพัฒนาการแก่เด็กที่ป่วยด้วย นอกจากนี้ พระองค์ ยังนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้กับงานทางด้านการเผยแพร่วัฒนธรรมของไทยผ่านทางอินเทอร์เน็ต โดยมีกระทรวงวัฒนธรรมเป็นผู้ดูแลโครงการนี้

จากพระราชกรณียกิจทางด้านให้นำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการพัฒนาประเทศในด้าน

ต่าง ๆ ทำให้วารสารอินโฟแซร์ ซึ่งเป็นวารสารของสำนักงานด้านเทคโนโลยี สารสนเทศและการสื่อสารของ ยูเนสโก ได้ตีพิมพ์บทความเฉลิมพระเกียรติการอุทิศพระองค์เพื่อการศึกษาเรียนรู้ด้านสารสนเทศของเด็ก และผู้ด้อยโอกาสของไทย รวมทั้ง ยังได้ถวายนาม “IT Princess” หรือ “เจ้าฟ้าไอที” แต่พระองค์ท่าน อีกด้วย สามารถดูรายละเอียดได้ที่ www.princess-it.org

ผลสำเร็จของการทรงงานพัฒนา

จากผลสำเร็จของการทรงงานด้านการ พัฒนาของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ฯ สยาม บรมราชกุมารี ทำให้พระองค์ท่านได้รับการ ทูลเกล้าฯ ถวายรางวัลที่สำคัญในระดับนานาชาติ อาทิ รางวัลรามอน แมกไซไซ โดยพระองค์ทรง ได้รับการคัดเลือกจากมูลนิธิรางวัลรามอน แมกไซไซ ให้ได้รับการทูลเกล้าฯ ถวายรางวัลรามอน แมกไซไซ สาขาบริการสาธารณะ ประจำปี พ.ศ.

๒๕๓๔ โดยทรงเข้ารับการทูลเกล้าฯ ถวายรางวัล ณ ศูนย์วัฒนธรรมฟิลิปปินส์ ประเทศฟิลิปปินส์ เมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ รางวัลอินทรา คานธี เพื่อสันติภาพ การลดอาวุธ และการพัฒนา พระองค์ทรงได้รับการคัดเลือกให้ได้รับการ ทูลเกล้าฯ ถวายรางวัลอินทรา คานธี ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๗ จากพระราชกรณียกิจที่ทรงปฏิบัติเพื่อ มวลมนุษยชาติ โดยทรงเข้ารับการทูลเกล้าฯ ถวายรางวัล ณ ประเทศอินเดีย เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๘ ซึ่งนับเป็นลำดับที่ ๑๙ ของผู้ที่ได้รับรางวัลนี้

<http://www.matichon.co.th/online/2013/04/136477921013647794971.jpg>

ในโอกาสสมทวมงคลที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงเจริญพระชนมายุ ๖๑ พรรษา ๒ เมษายน ๒๕๕๙ ขอเชิญชวนชาวไทยทุกท่าน รวมใจเป็นหนึ่งน้อมเกล้าถวายพรแด่สมเด็จพระ เทพรัตนราชสุดา ฯ สยามบรมราชกุมารี ให้ทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน และปฏิบัติบูชาถวายเป็นพระ ราชกุศล โดยการดำรงตนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง การทำหน้าที่พลเมืองที่ดีของชาติ การดำรงตนอยู่ในศีลธรรมอันดีงาม การลด ละ เลิก อบายมุขต่าง ๆ ฯลฯ เพื่อเป็นการเทิดพระเกียรติ ที่พระองค์ทรงทุ่มเทพระวรกายเพื่อประโยชน์และความผาสุกของพสกนิกรชาวไทยทั้งปวงตลอดมา ๓

เอกสารอ้างอิง

กองราชเลขาธุการในพระองค์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ฯ สยามบรมราชกุมารี. (๒๕๔๗). พระราชดำรัส เปิดงาน มหกรรมเกษตรยั่งยืน ณ สำนักพิพิธภัณฑ์และวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน กรุงเทพมหานคร วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๗. (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา http://www.sirindhorn.net/show-speech.php?speech_id=๒๐๐๖-๑๒-๑๓%๒๐๐๓:๐๔:๐๓&group=/. (วันที่ค้นข้อมูล : ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๔).วิกิพีเดีย. (๒๕๕๔). สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี. (ระบบออนไลน์).

แหล่งที่มา http://th.wikipedia.org/wiki/สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ_สยามบรมราชกุมารี/. (วันที่ค้นข้อมูล: ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๔), สำนักข่าวเจ้าพระยา. (๒๕๕๕). สมเด็จพระเทพฯทรงเปิดงานจุฬาฯ วิชาการครั้งที่ ๑๔. (ระบบออนไลน์).

แหล่งที่มา <http://www.chaoprayanews.com/๒๐๑๒/๑๑/๑๕/จุฬา-วิชาการ/>. (วันที่ค้นข้อมูล: ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๔), สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (๒๕๕๔). พระมหากษัตริย์นักพัฒนาเพื่อประโยชน์สุขสู่ปวงประชา. กรุงเทพฯ : ศูนย์การพิมพ์เพชรรุ่ง.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (๒๕๕๖). สัจธรรมแห่งแนวพระราชดำริ สู่การพัฒนาอย่าง ยั่งยืน. กรุงเทพฯ : ศูนย์การพิมพ์เพชรรุ่ง.

* เป็นมิตรดีสหายดี
ยอมกล้าดีพลีชีพได้
ยังประโยชน์อย่างยิ่งใหญ่
มิตรพันภัยหลุดบ่วงพาราน.

มิตรดีสหายดี

(หังสชาดก)

พระศาสดาประทับอยู่ ณ พระเชตะวันมหาวิหาร เขตกรุงสาวัตถี นครหลวงของแคว้นโกศล มีอยู่วันหนึ่ง ณ ธรรมสภา เหล่าภิกษูกำลังสนทนากันอยู่ **กล่าวสรรเสริญถึงคุณของพระอานนท์** ที่เสียสละได้แม้ชีวิตของตน กล้าเข้าขวาง **ช้างนาฬาคีรี**ที่กำลังวิ่งมาด้วยความมีนเมา หมายถึงทำร้ายพระศาสดา

ขณะนั่นเอง พระศาสดาเสด็จมา พระภิกษุจึงได้ทูลเรื่องนั้นให้ทรงทราบ ครั้นทรงสดับแล้ว จึงตรัสว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ไม่ใช่ในกาลบัดนี้เท่านั้น แม้ในชาติปางก่อน **อานนท์**ก็เคยเป็นผู้ถึงพร้อมด้วยความเป็นมิตรดี(กัลยาณมิตร) กล้าเสียสละชีวิตเพื่อประโยชน์แก่เรามาแล้วเหมือนกัน”

จากนั้น ทรงนำเรื่องราวในอดีตมาตรัสเล่า

ในอดีตกาล มีพระราชาทรงพระนามว่า **พหูปัตตะ** เสดยราชสมบัติอยู่ในกรุงพาราณสี ทรงมีพระอัศวมเหสีพระนามว่า **เขมา**

คืนหนึ่ง พระนางเขมาทรงพระสุบิน(ฝัน)ว่า มี**หงส์ทองตัวหนึ่ง** บินมาเกาะบนแท่นทอง แล้วแสดงธรรมแก่พระนางด้วยเสียงอันไพเราะยิ่งนัก แต่กล่าวธรรมยังไม่ทันจบ หงส์ทองนั้นก็บินไป พระนาง

รีบรับสั่งให้คนทั้งหลายช่วยกันจับหงส์ทองให้ได้

พลันทรงสะดุ้งตื่นจากพระบรรทม(นอน) แล้วทรงดำริในพระทัย

“ถ้าเราเอาความฝันนี้ไปกราบทูลพระราชอาพระองค์คงทรงพระสรวล(หัวเราะ)เป็นแน่ และจะไม่สนพระทัย แต่ถ้าเราทูลว่า **แพ้พระครรรภ์(แพ้ท้อง) พระองค์ก็จะทรงสนพระทัยช่วยแสวงหาหงส์ทองมาให้”**

ทรงดำริอย่างนั้นแล้ว ก็ทรงแสวงบรรทมทำเป็นประชวร(ป่วย)

เมื่อพระราชอาเสด็จมา ตรัสถามพระอาการของพระนางเขมาเทวี

“เธอไม่สบาย เป็นอะไรหรือ”

“ข้าแต่พระองค์ผู้ประเสริฐ โรคอย่างอื่นมิได้มีเพคะ จะมีก็แต่หม่อมฉันเกิดแพ้ท้อง”

“จริงหรือนี้ ถ้าอย่างนั้นเธอต้องการอะไรบ้าง”

“ขอเดชะ หม่อมฉันปรารถนาได้ฟังธรรมของหงส์ทองเพคะ”

“เธอปรารถนาในสิ่งที่ไม่มี ขึ้นชื่อว่าหงส์ทองจะมีที่ไหนกันเล่า”

“หากหม่อมฉันไม่ได้ฟังธรรมจากหงส์ทองนั้น ก็คงต้องตายอยู่ที่ตรงนี้เป็นแน่”

จบคำพระนางก็ทรงนอนหันหลังให้พระราชชา แล้วทำนิ่งเฉยเสีย พระราชาทอดพระเนตรเห็น เช่นนั้น จึงทรงปลอบโยนพระเทวี

“เอาละ ถ้าหากหงส์ทองมีจริง เธอก็จะได้ตั้งใจปรารถนา”

แล้วเสด็จไปประทับนั่งท่ามกลางบริษัท(หมู่คณะ) ตรัสถามพวกเสวกามาตย์(ข้าราชการในราชสำนัก และที่ปรึกษา)ทั้งหลาย

“หงส์ทองในโลกนี้มีหรือไม่ ถ้ามีจริงจะอยู่ที่ใดกันเล่า”

ในที่สุด ทรงได้รับคำตอบว่า

“ขอเดชะ เคยมีพรานป่าพบเห็นพญาหงส์ทอง อาศัยอยู่ร่วมกับบรืวาร ๙๐,๐๐๐ ตัว ที่ภูเขาจิตตภูฏ พะยะคะ”

ครั้นทรงสดับเช่นนั้น จึงมีพระบรมราชโองการให้ชุดสระใหญ่ ชนนานนามว่า **เขมาโบกขรณี** เป็นสระบัวพร้อมด้วยให้เพาะพันธุ์ธัญชาติ(ข้าวชนิดต่างๆ)ไว้โดยรอบ เพื่อเป็นอาหารแก่หงส์ทั้งหลาย แล้วทรงให้ประกาศเขตบริเวณนี้ทั้งหมด **เป็นเขตอภัยทาน (เขตปลอดภัย)แก่หงส์ทั้งปวง**

แต่...ทรงแต่งตั้ง**บุตรนายพรานคนหนึ่งไว้** ให้คอยดักจับพญาหงส์ทองเอามาถวายพระองค์ให้จงได้

กระทั่งอยู่มาวันหนึ่ง พญาหงส์ทองได้พาบรืวารออกเที่ยวแสวงหาอาหาร มาถึงเขมาโบกขรณีที่อุดมสมบูรณ์ยิ่ง จึงคิดว่า

“เราน่าจะดื่มน้ำและกินอาหารกันในที่นี้ เพราะเพียงพร้อมไปด้วยอาหารมากมาย”

ได้คิดเช่นนั้น จึงบินนำ**สุมุขหงส์ผู้เป็นสหายสนิท** รวมทั้งบรืวารทั้งหมด ร่อนลงหาอาหารกิน ณ ที่นั่นเอง

แต่ทันทีที่พญาหงส์ทองเอาเท้าแตะพื้นดิน **เท้าก็ติดบ่วงเชือกหนังของบุตรนายพรานที่ข่มดักรออยู่ทุกวัน** ส่วนหงส์อื่นๆก็แยกย้ายกันหากิน โดยไม่มีหงส์ตัวใดโดนกับดักเลย ต่างก็กินอาหารกันอย่างเพลิดเพลิน

มีเพียงพญาหงส์ทองตัวเดียวเท่านั้นที่ติดบ่วง เมื่อพญาหงส์ทองเห็นสถานการณ์เป็นอย่างนี้ จึงนั่งเฉยเสีย ไม่ได้ส่งเสียงใดๆด้วยคิดว่า

“หากเราร้องว่า ติดบ่วงแล้ว หมูญาติมิตรสหาย

ของเราก็จะแตกตื่นตกใจกลัว พวกมันบินหนีเอาชีวิตรอด โดยยังไม่ได้กินอะไรเลย”

คิดแล้วจึงเฉยเสีย แต่ทดลองกระชากบ่วงเชือกหนังเต็มแรง กระชากแล้วกระชากอีกถึง ๓ ครา เชือกหนังก็ไม่ขาด บ่วงก็ไม่หลุด เชือกหนังกลับบาดลึกเข้าเนื้อถึงกระดูก จนเลือดอาบเท้า ได้แต่ยืนนิ่งๆไว้ รออยู่สักครู่ จนเห็นว่าเป็นเวลาพอสมควรแล้ว พญาหงส์ทองจึงส่งเสียงร้องดังก้อง

“เราติดบ่วงแล้ว...เราติดบ่วงแล้ว...เราติดบ่วงแล้ว”

เมื่อเสียงสัญญาณภัยดังขึ้น หงส์ทั้งหมดพากันบินหนีทันที มีแต่สุมุขหงส์เพียงตัวเดียวเท่านั้น ที่มองหาพญาหงส์ทอง แต่ก็ไม่เห็นในท่ามกลางฝูงหงส์นั้น จึงคิดทันทิวา

“ภัยครั้งนี้ คงเกิดกับพญาหงส์ทองเป็นแน่แล้ว”

โดยไม่รอช้า รีบบินตามหาจนพบพญาหงส์ทองติดบ่วงอยู่ จึงร่อนลงยืนอยู่ใกล้ๆ ไม่ยอมหลบหนีไป พญาหงส์ทองเห็นอย่างนั้น จึงทดสอบใจของสุมุขหงส์ผู้เป็นสหายรักของตน

“สหายสุมุขะผู้มีขงนามดังสีทองคำ ก็บรรดาหงส์ทั้งหลายถูกภัยคุกคามแล้ว บินหนีกันไปหมดสิ้น ท่านก็จงหนีไปเถิด

ญาติมิตรทั้งหลายละทิ้งเรา ซึ่งติดบ่วงอยู่ผู้เดียว ไม่ห่วงใยเราเลย เหลือแต่ท่านเพียงผู้เดียวจะห่วงอยู่ทำไม

สุมุขะเอ๋ย ท่านควรบินหนีเอาชีวิตรอดไว้ เพราะไม่มีความเป็นสหายกับผู้ที่ติดบ่วง

อย่าพยายามอยู่ที่นี้ให้สูญเปล่า เพราะท่านไม่ควรต้องเป็นทุกข์เลย จงรีบหนีไปตามใจปรารถนาเถิด”

ได้ยินอย่างนั้น สุมุขหงส์ก็ตอบยืนยันทันที

“ท่านประมุขแห่งหงส์ ท่านประสพทุกข์มีภัยอยู่ข้าพเจ้าจะไม่ละทิ้งท่านไป แม้จะเป็นหรือตาย ก็ จะร่วมอยู่กับท่านที่ตรงนี้”

“ดีละ! สุมุขะ ท่านกล่าวคำใดออกมา คำนั้นเป็นคำดีงามของพระอารยเจ้าแท้เทียว อนึ่ง! ที่เราบอกกับท่านว่า จงบินหนีไปนั้น เป็นการตรวจสอบใจท่านว่าเป็นอย่างไรเท่านั้นเอง”

ขณะที่หงส์ทองทั้งสองกำลังสนทนากันอยู่ **บุตรของนายพรานได้ออกมาจากที่ซ่อน เดินตรงเข้าหาพญา**

หงส์ทองที่ติดบ่วง แล้วเอ่ยปากถามด้วยความสงสัย

“พญาหงส์ทองผู้ประเสริฐสูงส่งกว่าหงส์ทั้งหลาย เหตุใดท่านจึงติดบ่วงของเราจ่ายตายนัก ทั้งที่ปกติวิสัยของนกผู้ลี้ภัยไปในเวหา ย่อมมีสายตาแหลมคมกว้างไกล บินไปสู่วางที่ปลอดภัยเสมอ ท่านไม่รู้ไม่เห็นบ่วงตั้งแต่ที่ไกลดอกหรือ”

พญาหงส์ทองถอนหายใจแล้วเฉลยคำตอบ

“คราวใดที่ถึงเวลาจะต้องสูญเสีย ถึงเวลาจะต้องสิ้นชีวิต คราวนั้นสัตว์ทั้งหลายแม้จะติดบ่วงติดขาย หรือถูกฆ่า ก็ไม่ทันรู้ได้ ไม่ทันเห็นได้”

บุตรนายพรานเห็นด้วยกับถ้อยคำนั้น แล้วหันไปมองสมุขหงส์ที่ไม่ติดบ่วงยืนเด่นอยู่ อุดไม่ได้ที่จะถาม

“หงส์ทั้งฝูงบินหนีกันไปหมดสิ้น มิได้เหลือวแฉ ใครเลย มีแต่ท่านผู้เดียวเฝ้าอยู่ทำไม พญาหงส์ทองตัวนี้เป็นอะไรกับท่าน ท่านเป็นอิสระไม่ได้ติดบ่วงใดๆเลย ทำไมจึงต้องมาห่วงใยหงส์ที่ติดบ่วงอยู่เล่า”

“หงส์ทองตัวนี้เป็นประมุขของเรา เป็นมิตรสหายที่เสมอด้วยชีวิตของเรา เราจะไม่ทอดทิ้งกันไป ทรายจนวันตาย”

น่าซาบซึ่งใจนัก ทำให้บุตรนายพรานเกิดความเลื่อมใสแรงกล้า อุกคิตขึ้นมากว่า

“หากเราจับพญาหงส์ทองผู้มีคุณธรรมเอาไป เห็นที่จะบาปมหันต์ ต้องถูกธรณีสูบเป็นแน่ ฉะนั้นจะมีประโยชน์อะไรด้วยยศศักดิ์ ด้วยทรัพย์สมบัติที่เราจะได้จากพระราชाल่า เราสมควรปล่อยพญาหงส์ทองไป”

คิดดังนี้แล้ว จึงกล่าวกับสมุขหงส์

“ในเมื่อท่านปรารถนาจะสละชีวิต เพราะเหตุแห่งมิตรสหาย เราก็จะปล่อยมิตรสหายของท่านไป พญาหงส์ทองจะเป็นอิสระ จะไปที่ใดก็ได้ตามแต่ใจปรารถนา”

กล่าวจบ ก็ปลดบ่วงเชือกหนังให้แก่พญาหงส์ทอง และช่วยรักษาพอกยาสมานแผลขึ้นเย็บให้ บาดแผลแทบหายสนิทได้ในทันใด สมุขหงส์เห็นอย่างนั้นมีจิตยินดียิ่ง กล่าวยกย่องชื่นชมแก่บุตรของนายพราน

“ดูก่อนนายพราน วันนี้ข้าพเจ้าได้เห็นพญาหงส์ทองผู้เป็นใหญ่ในหมู่นกทั้งปวง ได้หลุดพ้นจากบ่วงแล้ว ช่างน่าชื่นชมยินดีนัก จึงขอให้ท่านกับหมู่ญาติทั้งหลาย พลอยมีความสุขอันน่าชื่นชมยินดีเช่นกันเถิด”

แต่...ก่อนที่หงส์ทองทั้งสองจะไป พญาหงส์ทอง

ถามบุตรของนายพรานว่า

“ดูก่อนสหาย ท่านมาดักจับเราเพื่อประโยชน์ของตน หรือเพื่อประโยชน์ใดอื่น”

ถูกถามอย่างนี้ บุตรของนายพรานจึงบอกสาเหตุให้รู้ทั้งหมด ฟังจบพญาหงส์ทองพิจารณาอยู่สักครู่ จึงกล่าวกับบุตรของนายพราน

“สหายเอ๋ย เมื่อสาเหตุเป็นเช่นนั้น เราสมควรจะไปยังกรุงพาราณสีสักครั้ง เพื่อประโยชน์ ๕ อย่างพึงปรากฏขึ้น คือ

๑. การที่ท่านปล่อยเราไป ชื่อว่าได้กระทำในสิ่งที่ดีได้ยากยิ่ง ท่านสมควรได้รางวัลในเรื่องนี้

๒. การแพ้พระครรรค์ของพระนางเขมาภิเษก ระวัง เพราะได้ฟังธรรมจากเรา

๓. คุณแห่งความเป็นมิตรดีของสมุขหงส์ จะปรากฏในโลก

๔. กำลังแห่งญาณ(ความรู้แจ้งในสังขาร)ของเรา ก็จะปรากฏ

๕. สรรโภภครณีจะได้เป็นเขตอภัยทาน(ปลอดภัย) แก่นกทั้งหลายอย่างแท้จริง

ฉะนั้นการที่เราจะไปพระนครของพระเจ้าพหูปัตตกะ จึงเป็นการดีอย่างแน่นอน ท่านจงเอาเราทั้งสองใส่หีบ นำไปเข้าเฝ้าพระราชาลเถิด หากพระราชาลทรงมีพระเมตตา ก็จะทรงปล่อยพวกเราไปเอง”

พอสิ้นคำความ บุตรของนายพรานรีบกล่าวเตือนด้วยความห่วงใยทันที

“ข้าแต่ท่านผู้ประเสริฐ ขึ้นชื่อว่าพระราชาลทั้งหลายมักร้ายกาจนัก ท่านทั้งสองอย่าไปเข้าเฝ้าเลย โปรดกลับคืนถิ่นที่อาศัยเถิด”

“ไม่เป็นอันตรายใดๆแน่ เพราะแม้แต่นายพรานอย่างท่าน พวกเราก็จังทำให้จิตใจอ่อนโยนมีเมตตาได้ ฉะนั้นการที่จะทำให้พระราชาลจงมีจิตใจที่ดีงามนั้นเป็นภารกิจของเราเอง สหายเอ๋ย นำพวกเราไปสู่พระนครเถิด”

เมื่อพญาหงส์ทองมั่นใจอย่างนั้น บุตรนายพรานจึงได้กระตามนั้นทุกประการ

ครั้นถึงกรุงพาราณสีแล้ว ได้เข้าเฝ้าอยู่เฉพาะพระพักตร์(ต่อหน้า)ของพระราชาลและพระนางเขมาเทวี เพียงแค่ได้ทอดพระเนตร(มองดู)รูปลักษณะของหงส์ทองทั้งสองเท่านั้น พระราชาลก็ทรงบังเกิด

ความชื่นชมยินดียิ่งนัก รับสั่งให้นำหนังสือทั้งสองไว้ที่บนตั่งทองคำ แล้วพระราชทานอาหารอันประณีตให้เต็มกิน

ในที่สุดหลังจากนั้น พระราชาทรงประคองอัญชลี(ประนมมือ)ตรัสวิงวอนขอให้พญาหงส์ทองแสดงธรรมให้ฟัง พญาหงส์ทองรู้ได้ทันทีว่าเวลาเหมาะสมมาถึงแล้ว พระราชาทรงมีพระทัยใคร่อยากในธรรม จึงทำการปฏิสังขาร(ทักษิณ)ขึ้นก่อนว่า

“พระองค์ผู้ทรงพระเจริญ ทรงพระเกษม(สุขสบาย)สำราญดีอยู่หรือ โรคพยาธิ(ความเจ็บไข้)มิได้เบียดเบียนพระองค์หรือ รัฐสีมา(เขตแคว้น)อาณาจักรของพระองค์นี้สมบูรณ์ดีหรือ พระองค์ทรงปกครองประชาราษฎร์โดยธรรมหรือ”

พระราชาทรงได้รับการทักษิณเช่นนั้น จึงตรัสตอบตามจริง

“ดูก่อนพญาหงส์ทองผู้ประเสริฐ เราเกษมสำราญดี ทั้งโรคพยาธิก็มิได้เบียดเบียน รัฐสีมาอาณาจักรของเราก็สมบูรณ์ดี และเราก็ปกครองประชาราษฎร์โดยธรรม”

“โทษภัยความผิดใดๆ ในหมู่อำมาตย์ของพระองค์ ไม่มีเลยหรือ แม้หมุ่คัศรูกี้ห่างไกลจากพระองค์หรือ”

“โทษภัยความผิดใดๆในหมู่อำมาตย์ของเราไม่มีเลย อีกประการหนึ่งแม้แต่หมุ่คัศรูกี้ห่างไกลจากเรา”

“ถ้าเช่นนั้น พระมเหสีของพระองค์เล่า ทรงประพฤตินั้นที่พอพระทัย ทรงเชื่อฟัง ทรงเจรจาน่ารัก ทรงพรั่งพร้อมด้วยพระโอรส-พระสิริโฉม-พระยศ ทรงเป็นที่โปรดปรานของพระองค์อยู่หรือ”

“ถูกแล้ว มเหสีของเราเป็นเช่นนั้น ทรงเชื่อฟัง ถ้อยคำของเรา ทรงเจรจาน่ารัก และทรงพรั่งพร้อมด้วยพระโอรส-พระสิริโฉม-พระยศ-เป็นที่โปรดปรานของเรายิ่งนัก”

“ขอเดชะ พระโอรสทั้งหลายของพระองค์ ทรงอุปติมาเพื่อเป็นศรีสวัสดิ์ในรัฐสีมาที่เจริญนี้ ทรงสมบูรณ์ด้วยพระปรีชาเฉลียวฉลาด ต่างพากันรื่นเริงบันเทิงพระทัยดีอยู่หรือ”

“ดูก่อนพญาหงส์ทอง เรานั้นมีโอรสมากถึง ๑๐๑ องค์ เพราะฉะนั้นขอท่านได้โปรดชี้แจงกิจที่ฟังกระทำ

แก่พวกเขาด้วยเถิด โอรสเหล่านั้นจะเชื่อฟังไม่ดูหมิ่นในโอวาท(คำสอน)ของท่านเลย”

พญาหงส์ทองจึงหันไปกล่าวโอวาทให้แก่พระราชาโอรสเหล่านั้น

“แม้ว่ากุลบุตร(ลูกชายที่เกิดในตระกูลดี)คนใดก็ตาม **ถึงจะมีชาติกำเนิดดีหรือมีวินัย(ระเบียบ)ดี แต่เมื่อมีกิจที่จำต้องกระทำเกิดขึ้น กลับเน้นข้าที่จะกระทำความเพียรในกิจนั้น** เขาย่อมตกอยู่ในห้วงอันตราย เป็นช่องทางรั่วไหลแห่งโภคสมบัติ เป็นปัญหาใหญ่โตของผู้มีปัญหาอย่างอนงั้นนั้น เหมือนคนที่ตกอยู่ในความมืดแห่งราตรี แลเห็นได้แต่รูปหยาบๆ เท่านั้น

ส่วนกุลบุตรคนใด**แม้มีความเพียรจัด ในสิ่งที่ไม่เป็นสาระว่าเป็นสาระ เขากีย่อมไม่สพ(เกิดผล)ความรู้เลย** มีแต่จะจมลงสู่ห้วงอันตรายอย่างเดียวเท่านั้น เหมือนนกวางวิ้งโลดโผนไปในชอกผา ต้องพลัดตกลงสู่เหวลึกแน่นอน

แต่ถ้าหากว่า กุลบุตรคนใด**แม้มีชาติสกุลต่ำต้อย กลับมีความขยันหมั่นเพียรมาก มีปัญญามีความประพฤติดี มีศีล เขาย่อมเจริญรุ่งเรือง** เหมือนกองไฟโชติช่วงในยามราตรี”

กล่าวถึงตรงนี้ พญาหงส์ทองหันมาทูลกับพระราชาวา

“ทั้งหมดที่กล่าวมาแล้ว ขอพระองค์ทรงใช้เป็นข้อเปรียบเทียบเถิด จะทรงทำให้พระโอรสทั้งหลายดำรงอยู่ในวิชา(ความรู้แจ้งกิเลส)ย่อมเป็นผู้มีปัญญางอกงาม เหมือนพืชในนางอกงาม เพราะน้ำฝน ฉะนั้น”

ในวันนั้น พญาหงส์ทองได้แสดงธรรมตลอดคืนยังรุ่ง จนกระทั่งรุ่งเช้าของวันใหม่ จึงถวายโอวาทความไม่ประมาทแด่พระราชาวา แล้วทูลลากลับคืนสู่ภูเขาคิตตภูฏ พร้อมด้วยสมุขหงส์

พระคาสดาตรัสชาดกนี้จบแล้ว ทรงเฉลย

“บุตรของนายพราณในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระฉันทะในบัดนี้ พระราชาได้มาเป็นพระสารีบุตร พระเทวีได้มาเป็นภิกษุณีเขมา สมุขหงส์ได้มาเป็นพระอานนท์ ส่วนพญาหงส์ทองได้มาเป็นเรตถาคต”๓ (พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๒๑๒๔ อรรถกถาแปลเล่ม ๖๑ หน้า ๑๐๙)

• นายชิง วินเทอร์

๑. ช่องว่างทางสังคมใครทำ? อั้ง ! คดีทนายทกระทิงแดงชน ตำรวจ กว่า ๓ ปี สอบไม่เสร็จ (ไทยโพสต์ ๒๒-๒๓ มี.ค.๕๙)

๒. จ้างคนแยกขยะก่อนดีไหม ไม่เปลืองตังค์? ร้องมลพิษ บ่อขยะ 'รัตนบุรี' เทศบาล โอด ขาดงบสร้างโรงงาน (มติชน ๑๐ มี.ค.๕๙)

๓. ธุรกิจยอมแทรกซึมทุก วงการ 'ซีดี ๙๗.๕' บุก ราชภัฏกาญจนบุรี จับ 'หนุ่ม กะลา' ปะทะ 'สลัดตแมชชีน' (ไทยโพสต์ ๔-๕ มี.ค.๕๙)

๔. ผู้บริโภคต้องฝึกเปลี่ยน นิสัย ในแต่ละปีผักผลไม้ปริมาณ มหาศาลเช่นที่เห็นอยู่นี้ (รูปภาพ) ต้องกลายเป็นขยะเหลือทิ้ง เพียงเพราะผิดรูปผิดร่างไม่ สวยงามตามความต้องการของตลาด ทั้งๆ ที่สามารถ บริโภคได้ (ไทยโพสต์ ๕-๖ มี.ค.๕๙)

๕. สี่ต๋องมีสติปัญญา 'บักตู' วอนสื่อช่วยเฝ้าบ้าน สุนัขที่ตีเลือกข้างประเทศ (ไทยโพสต์ ๖ มี.ค.๕๙)

๖. วางแผนกันหรือยัง ? แม่น้ำ แห่งขอตทั่วประเทศ สุพรรณ อ่วม-ถนนทรุด (มติชน ๒๑ ก.พ.๕๙)

๗. น.ส.พ.ควรเลิกเสนอข่าว ผู้หนักคดียาไม่ว่าจะเป็นใคร ก็ตาม เซียร์แม้ว...กลุ่มชาวไทย ในสหรัฐฯช่วยสนับสนุนอดีต นายกทักษิณระหว่างไปร่วม บรรยาย (มติชน ๑๑ มี.ค.๕๙)

๘. คุณว่าเงินมิตรแท้ก็เปอร์เซ็นต์? อัดเงินฉวยโอกาส ภัยแล้ง ทวงบุญคุณปล่อยน้ำ ยันเชื่อนตัวการทำลายโขง (ไทยโพสต์ ๑๘-๑๙ มี.ค.๕๙)

๙. ผิดศีลข้อ ๒ คนไทยยัง ทำงานที่ซาอูฯไม่ได้สักคน 'เกรียงไกร' เพชรซาอูฯ บวชไม่สึก ล้างอาถรรพ์ (มติชน ๑๗ มี.ค.๕๙)

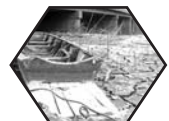
๑๐. กล่าวขานกันว่า อเมริกา คือผู้พิทักษ์สันติภาพของโลก มะกันครองแชมป์ส่งออกอาวุธ (มติชน ๒๓ ก.พ.๕๙)

๑๑. สิบเนืองธรรมกาย จำคุก ๑๖ ปี คดีคลองจั่น ศุภชัย อดีต ปธ.สทกรรม สาราภาพ ยักยอก ๒๒ ล้าน มี อีก ๒ คดีรอศาลตัดสิน (มติชน ๙ มี.ค.๕๙)

๑๒. ทำเดี๋ยวนี้! เปลี่ยนวิกฤติ 'ภัย แล้ง' เป็นโอกาส รัฐควรวหาแหล่งน้ำรองรับ ในฤดูฝน (เดลินิวส์ ๗ มี.ค.๕๙)

๑๓. เรียนรู้ความโกรธเป็น
หน้าที่ของมนุษย์ ผัวหึงเมีย
ติดเฟซบุ๊ก เผาตบทั้งเป็น - ลูก
สาหัส (เดลินิวส์ ๒๔ ก.พ.๕๙)

๑๔. การเอาเปรียบเด็ก
ตลอดกาลของครู แฉครู
ทิ้งเด็ก - แม่เรียน ป.'โท-เอก'
หวังอัศวินซิงเก้ออี้ 'รอง-ผ.อ'
โรงเรียน (มติชน ๑๔ มี.ค.๕๙)

๑๕. รัฐบาลต้องจริงจังกว่า
นี้ ปาลันยังโงกกันอยู่ ท่วง
ปราบซ้ำ ปลุกบอกเด็กตั้งแต่
ในท้อง เกิดมาอย่าคอร์รัปชั่น
(ไทยโพสต์ ๑๓ มี.ค.๕๙)

๑๖. ขอบคุณรัฐบาลท คสช.
ที่หาทางออกให้ ธนาธิกรษ์
มอบสัญญาเช่าที่ให้ ๔ ชุมชน
วันนี้ปลุกบ้านมั่นคง เลิกอยู่
ริมคลอง (เดลินิวส์ ๑๓ มี.ค.๕๙)

๑๗. เมตตาธรรมค้ำจุน
โลก ผ่าตัดช่วยหมาจรจัด
ลูก ๖ ตัว ตายในท้อง (ไทย-
โพสต์ ๑๐-๑๑ มี.ค. ๕๙)

๑๘. เป็นอย่างนี้กันทั่ว
โลก อയാตใจ ภัยแล้ง
ณ ดจี ดี พี ๐.๕-๐.๗ %
(เดลินิวส์ ๔ มี.ค.๕๙)

๑๙. อัสสทาแห่งโลกีย์ (ภาพ) คลั่งนักร้องเกาหลี...
วัยรุ่นชาวไทย...ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง เข้าไปยัดทะนาน

กันอยู่ในห้างสรรพสินค้า...
ตั้งแต่สายวันที่ ๘ มี.ค. เพื่อ
ร่วมกิจกรรม EXO Journey*
(ไทยโพสต์ ๙-๑๐ มี.ค.๕๙)

๒๐. เพื่อคนรวยหรือคนจน?
ประมงเพชรบุรีวอนรัฐเลิกใ
อนุญาตเครื่องมือเดี่ยว (มติชน
๗ มี.ค.๕๙)

๒๑. คิวต่อไปอสังหาริมทรัพย์!
ปัมหวยถึงจุดหัวทิ่มผู้ค้าแย่งลด
ราคา (ไทยโพสต์ ๒-๓ มี.ค.๕๙)

๒๒. เราจะหยุดเกิดแก่เจ็บ
ตายให้ได้! (ภาพ) นายสุรชัย
เผยโฉมหน้าครึ่งแรก หลัง
เข้ารับการผ่าตัดศัลยกรรม
(เดลินิวส์ ๔ มี.ค.๕๙)

๒๓. อยากจะให้เถร-
สมาคมรับผิดชอบ รวบ
พ่อเลี้ยงทารุณลูก ไฟเผา
ลิ้น! ทำร้ายบาดเจ็บทั้งตัว
(เดลินิวส์ ๑๐ มี.ค.๕๙)

๒๔. สังคมต่างคนต่างอยู่
เงินสลด สังคมไร้ใจ คนติด
ลิฟท์ ๑ เดือน พบเป็นศพอด
ตาย (ไทยโพสต์ ๘ มี.ค.๕๙)

๒๕. ทฤษฎีปลาใหญ่กินปลา
เล็ก ชี้ต่างชาติชิงค้าปลีก
ไทย แข่งเปิดร้านสะดวกซื้อ
(เดลินิวส์ ๒๖ มี.ค.๕๙)

www.iop.org/news/13/jul/img_full_60515.jpg

สิ่งที่ติดตามมาจากปัญหา
การบริโภคทรัพยากร
และพลังงานอย่างฟุ่มเฟือย
ของมนุษย์ก็คือ
วิกฤตการณ์ภาวะโลกร้อน

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

ในขณะที่ประชากรโลกกำลังเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ จากในอดีตที่เคยมีประชากรทั่วโลกราว ๕๐๐ ล้านคนมาโดยตลอด และค่อย ๆ เพิ่มจำนวนมากขึ้นภายหลังการปฏิวัติอุตสาหกรรม ตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ เป็นต้นมา อัตราการเพิ่มของประชากรโลกได้ขยายตัวอย่างรวดเร็วจากจำนวนประมาณ ๒,๕๐๐ ล้านคน

หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ เพิ่มขึ้นเป็นประมาณ ๖,๕๐๐ ล้านคนในปัจจุบัน และถ้าอัตราการเพิ่มของประชากรโลกยังไม่เปลี่ยนแปลง ก็คาดว่าประชากรโลกจะเพิ่มขึ้นเป็น ๙,๐๐๐ ล้านคนภายในปี พ.ศ. ๒๕๓๖

เฉพาะประเทศจีนเพียงประเทศเดียวก็มี

พลเมืองกว่า ๑,๓๒๐ ล้านคน และกำลังพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว เพื่อเป็นชาติมหาอำนาจใหม่แข่งกับสหรัฐอเมริกา ถ้าหากประเทศจีนจะยกระดับมาตรฐานการดำเนินชีวิตของคนจีนให้เท่าเทียมกับคนอเมริกัน ประเมินว่าต้องมีดาวเคราะห์ขนาดเท่าโลกอีกหนึ่งดวงมารองรับ จึงจะมีทรัพยากรและแหล่งพลังงานเพียงพอสำหรับตอบสนองแบบวิถีชีวิตในการบริโภคอย่าง “ขาดประสิทธิผล” ตามแบบฉบับวัฒนธรรมบริโภคนิยมของคนอเมริกัน ซึ่งย่อมเป็นสิ่งที่ไม่มีทางเป็นไปได้เลย

ขณะเดียวกันสิ่งที่ติดตามมาจากปัญหาการบริโภคทรัพยากรและพลังงานอย่างฟุ่มเฟือยของมนุษย์ก็คือ วิกฤตการณ์ภาวะโลกร้อน เมื่อเดือน

เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๐ คณะกรรมาธิการระหว่างรัฐบาลว่าด้วยความเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศแห่งสหประชาชาติ (UN Intergovernment Panel on Climate Change หรือ IPCC) ซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านสิ่งแวดล้อมจากประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ๑๙๐ ประเทศ ได้ประชุมพิจารณารับรองรายงานผลการศึกษาของ IPCC ที่ชื่อว่า Climate Change 2007 : Climate Change Impacts, Adaptation and Vulnerability และลงมติรับรองให้เผยแพร่รายงานฉบับนี้ ซึ่งได้เตือนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของอากาศที่ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกต้องร่วมมือกันแก้ไขอย่างเร่งด่วน โดยชี้ให้เห็นถึงรายละเอียดของผลกระทบต่อมนุษย์ จาก การเพิ่มขึ้นของอุณหภูมิโลกตั้งแต่ ๐ - ๕ องศาเซลเซียส

พฤติกรรมกรบรีโกลทรรพยากรอย่างฟุ่มเฟือย **“ขาดประสิทธิผล”** ในทิศทางที่ไม่เป็นไปเพื่อ **“ประโยชน์สูงสุด”** ทำให้มนุษย์ปล่อยก๊าซเรือนกระจกออกมา มากมายปกคลุมชั้นบรรยากาศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่เกิดจากการเผาไหม้ของเชื้อเพลิงจากซากฟอสซิล ทั้ง น้ำมัน ถ่านหิน และก๊าซธรรมชาติ ในขณะที่มนุษย์ตัดไม้ทำลายป่ามากขึ้น ๆ จึงยิ่งทำให้ขาดต้นไม้ที่จะช่วยดูดซับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่มนุษย์ปลดปล่อยออกมา ก๊าซเรือนกระจกต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์เหล่านี้สามารถดูดซับความร้อนได้ดีกว่าอากาศ ฉะนั้นเมื่อถูกปล่อยออกสู่ชั้นบรรยากาศมาก ๆ โดยไม่มีกลไกที่ช่วยดูดซับ ก็จะไปทำหน้าที่คล้ายกับหลังคากระจกที่คลุมโลกไว้ อันส่งผลทำให้อุณหภูมิของพื้นผิวโลกเพิ่มสูงขึ้น ๆ

ถ้าหากอุณหภูมิของโลกเพิ่มสูงขึ้นเพียง ๑.๕ - ๒.๕ องศาเซลเซียส พันธุ์พืชและสัตว์ต่าง ๆ ทั่วโลกประมาณ ๒๐ - ๓๐ % จะเกิดการสูญพันธุ์ ธารน้ำแข็งและหิมะจะหลอมละลาย ปัญหาน้ำท่วมจะ

ทำให้พืชผลทางการเกษตรเสียหายอย่างหนัก และน้ำจะกัดเซาะหน้าดินจนทำให้ไม่มีคุณภาพสำหรับใช้เพาะปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหารได้อีก ตลอดจนน้ำใต้ดินก็จะถูกปนเปื้อนด้วย ประชากรในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกหลายพันล้านคนจะต้องเผชิญกับปัญหาการขาดแคลนอาหารและน้ำสะอาดสำหรับการบริโภค โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนยากจนทั่ว

โลกซึ่งมีส่วนในการปล่อยก๊าซเรือนกระจกน้อยที่สุด แต่กลับต้องกลายเป็นผู้รับเคราะห์กรรมหนักที่สุดอันเกิดจากวิกฤตการณ์เหล่านี้

ถ้าอุณหภูมิของโลกยังคงเพิ่มสูงขึ้นเช่นนี้ต่อไปโดยไม่ได้รับการแก้ไขอย่างทันที่ รายงานของ IPCC คาดการณ์ว่านับตั้งแต่ปี ค.ศ. ๒๐๒๐ เป็นต้นไป ทวีปแอฟริกาจะได้รับผลกระทบมากที่สุด ภาวะขาดแคลนน้ำจะเกิดขึ้นอย่างรุนแรง การเกษตรที่อาศัยน้ำฝนจะมีผลผลิตลดลงกว่าร้อยละ ๕๐ ในบางประเทศของทวีปแอฟริกา และมีโอกาสมากกว่า ๙๐% ที่จะเกิดคลื่นความร้อนในประเทศต่างๆ ซึ่งคลื่นความร้อนจะทำให้ผลผลิตทางการเกษตรลดลงและมีความต้องการใช้น้ำเพิ่มสูงขึ้น รวมทั้งจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพ โดยเฉพาะในกลุ่มผู้สูงอายุและเด็กด้วย

จากชุดของข้อมูลการวิจัยต่าง ๆ จำนวนประมาณ ๒๙,๐๐๐ ชุด ที่นักวิทยาศาสตร์จากทั่วโลกซึ่งทำงานให้กับ IPCC ช่วยกันศึกษาวิเคราะห์พบว่า ๙๐% ของข้อมูลเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงปรากฏการณ์ความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่กำลังเกิดขึ้นทั่วทุกมุมโลก อันมีสาเหตุจากอากาศที่ร้อนขึ้นผิดปกติ ปรากฏการณ์เหล่านี้รวมถึงต้นไม้ ออกดอกก่อนฤดูกาล การอพยพของแมลง การเปลี่ยนแปลงของผลผลิตทางการเกษตร และพายุที่รุนแรงมากขึ้น (เช่น พายุเฮอริเคนแคทรีนาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ที่พัดผ่านอ่าวเม็กซิโกซึ่งมีอุณหภูมิของน้ำสูงผิดปกติ ทำให้พายุเฮอริเคนลูกนี้มีความ

รุนแรงมากกว่าพายุเฮอริเคนทั่วไป และได้ถล่มรัฐหลุยส์เซียนาของประเทศสหรัฐอเมริกาจนมีคนตายหลายร้อยคน อย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน รวมถึงเหตุการณ์น้ำท่วมใหญ่ประเทศไทย เมื่อปี ๒๕๕๔ ฯลฯ) เป็นต้น

อุณหภูมิของโลกที่เพิ่มสูงขึ้น จะทำให้น้ำแข็งแถบขั้วโลกหลอมละลาย กระแสน้ำอุ่นในมหาสมุทรของโลกไหลเปลี่ยนทิศทาง ส่งผลให้ดินฟ้าอากาศทั่วโลกแปรปรวน บางประเทศอาจจะต้องประสบกับฤดูหนาวที่หนาวเหน็บอย่างไม่เคยปรากฏ ในขณะที่บางประเทศของอีกซีกโลกหนึ่งอาจจะประสบกับคลื่นความร้อนที่รุนแรง เกิดภาวะภัยแล้งและการขาดแคลนน้ำอย่างหนัก หรือเกิดไฟป่ารุนแรงเพราะความแห้งแล้ง และในช่วงเวลาเดียวกัน ในบางประเทศของซีกโลกอีกส่วนหนึ่งอาจจะกลับเผชิญกับปัญหาอุทกภัย พายุพัดกระหน่ำ น้ำท่วมพืชผลทางการเกษตรเสียหาย ฯลฯ

วิกฤตการณ์จากภาวะโลกร้อน จะทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องล้มตายเพราะความอดอยาก การขาดแคลนน้ำสำหรับอุปโภคบริโภค ตลอดจนประสบกับภัยพิบัติต่าง ๆ ที่เกิดจากพายุพัดกระหน่ำ น้ำท่วม ดินถล่ม หรือบางประเทศก็มีอากาศหนาวจัดผิดปกติจนคนที่อ่อนแอหนาวตาย ขณะที่บางประเทศก็จะมีอากาศร้อนจัดผิดปกติจนคนที่ร่างกายทนสภาพอากาศร้อนไม่ไหวต้องล้มตายลง ฯลฯ

วิกฤตการณ์ที่เกิดจากภาวะโลกร้อนอันจะสร้างความหายนะครั้งยิ่งใหญ่ต่อมนุษยชาตินี้ ไม่ใช่เป็นปัญหา “ในอนาคต” อีกต่อไปแล้ว แต่กำลังเป็นปัญหา “ในปัจจุบัน” ที่มนุษยชาติทั่วโลกจะต้องร่วมกันเร่งแก้ไข ด้วยการหยุดพฤติกรรมการบริโภคทรัพยากรอย่าง “ขาดประสิทธิผล” และขาดความรับผิดชอบโดยเร็วที่สุด

นอกจากนี้ปัญหาสำคัญอีกเรื่องที่จะตามมาจากภาวะโลกร้อนก็คือ วิกฤตการณ์ปัญหาโรคระบาด ไวรัส HIVไวรัสโรคซาร์ และไวรัสไข้หวัดนก เป็นตัวอย่างของเชื้อโรคสายพันธุ์ใหม่ๆ ที่สามารถคร่าชีวิตของผู้คนได้มากมาย โดยที่ยังไม่มีวัคซีนป้องกันหรือยาที่จะรักษาโรคให้หายได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีราคาถูกพอที่จะใช้ได้อย่างกว้างขวาง

ในช่วงยุคสมัยกลางเมื่อกาฬโรคระบาด ได้คร่าชีวิตของผู้คนจำนวนมากศตวรรษประมาณ ๑ ใน ๓ ของประชากรในทวีปยุโรป และเมื่อสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๔๖๑ - ๒๔๖๒ ได้เกิดเหตุการณ์ไข้หวัดใหญ่ระบาดทั่วโลก ซึ่งสันนิษฐานว่าการติดเชื่อเริ่มจากทหารในฐานทัพของสหรัฐที่รัฐแคนซัส โดยเมื่อสหรัฐเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ ๑ ทหารสหรัฐก็นำเชื้อไวรัสไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ H₁N₁ แพร่ระบาดไปในประเทศต่าง ๆ ประมาณว่าไข้หวัดใหญ่ครั้งนั้นได้คร่าชีวิตของผู้คนไปราว ๕๐ - ๑๐๐ ล้านคน

เชื้อไวรัสไข้หวัดที่สามารถแพร่ระบาดได้อย่างกว้างขวางนี้มีสายพันธุ์ย่อย ๆ อยู่ ๒๔๕ สายพันธุ์ การนับสายพันธุ์ย่อยดูจากโปรตีน ๒ ชนิดที่อยู่บนผิวไวรัส คือ Hemagglutinin หรือเรียกสั้น ๆ ว่า H กับ Neuraminidase หรือเรียกสั้น ๆ ว่า N โปรตีน H มี ๑๕ ชนิดย่อย คือ H₁-H₁₅ ทำหน้าที่ช่วยให้เชื้อไวรัสสามารถจับกับผิวเซลล์ของสิ่งมีชีวิต ส่วนโปรตีน N มี ๙ ชนิดย่อย คือ N₁ - N₉ทำหน้าที่ช่วยย่อยผนังเซลล์ ส่งผลให้เชื้อไวรัสสามารถหลุดจากเซลล์หนึ่ง ๆ ไปทำลายเซลล์อื่น ๆ ได้ต่อไปอย่างรวดเร็ว เชื้อไวรัสไข้หวัดที่พบในมนุษย์เป็นประเภท H₁ , H₂ และ H₃ กับ N₁ และ N₂ โดยเชื้อไวรัสไข้หวัดนกที่พบในประเทศไทยเป็นสายพันธุ์ใหม่ชนิด H₅ N₁

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

เขาเพียงแต่นั่งหลับตาข้างห้องบนโซฟาเท่านั้น แต่ภาวนาพักใจบางครั้ง
ต้องการให้ใจสงบนิ่ง ตัดใจจากโลกภายนอก ใจจะได้มองแผ้ว
อาการกิริยาของเขาผ่านมาถึงหูเจ้านายได้อย่างไร...

กายา บทที่ ๓ สติ

● ต่อจากฉบับ ๓๐๙

หัวใจสามัญเต้นไม่เป็นสำฯ ขณะประคองจับ
พวงมาลัยรถเก๋งออกจากที่ทำงานด้วยความเร็ว
เหมือนเต่าคลาน

ความมืดโรยตัวลงมาจนมืดสนิท ไฟบนเสา
คอนกรีต ร้านรวงตึกราม รวมกระทั่งร้านอาหาร
สถานบันเทิง เปิดไฟกะพริบพร้อยหลากสีสน

เป็นอีกคืนวันหนึ่ง ที่สามัญกำลังทำทนายความ
ตายที่เผชิญอยู่เบื้องหน้า

เขาเพิ่งจะเริ่มมาทำงานได้เพียงสองสามวัน
หลังจากพักร้อน เพื่อถือโอกาสพักผ่อนอาการเจ็บ
ป่วยที่โหมกระหน่ำอย่างไม่ทราบสาเหตุ ร่วมหนึ่ง
สัปดาห์

เขากำลังจะกลับบ้าน จะต้องขับรถขึ้น
ทางด่วน ผ่านจากจังหวัดหนึ่งไปอีกจังหวัดหนึ่งติด
กรุงเทพฯ ทั้ง ๆ ที่เลยนสองทุ่มไปแล้ว อาการทาง
สายตายังไม่หายปกติ มันยังทับซ้อน เห็นเส้นทาง
แยกออกเป็นสองทางจนขับรถไม่ได้ นอนพักอยู่
กับบ้านเฉย ๆ ปล่อยให้กายพักผ่อนโดยธรรมชาติ
กินยาบำรุงสายตาทตามหมอลิ่ง ก็เท่านั้น....

แปลกที่เขาไม่ถึงกับทรุด ไม่ต้องไปนอนให้
หมอให้น้ำเกลือที่โรงพยาบาลเหมือนกับผู้ป่วย

โดยทั่วไปนิยมปฏิบัติกัน มันอยากเครียดก็ปล่อย
ให้เครียดไป เวลาที่ผันผ่านน่าจะช่วยรักษาและ
บำบัดได้

จำได้ว่าหลังจากทำบุญกับหลวงพี่ที่วัดแล้ว
ภรรยาพามากินข้าวในห้างสรรพสินค้าใหญ่ข้าง
ทาง สติเขาเริ่มกลับคืน อาการแห่งกาลเวลาที่
เนิบช้าเข้าสู่ภาวะปกติ

แต่นั้นแหละ แท้จริงความกลัวแห่งจิตใจยัง
เถาเถา กลับมาถึงบ้าน น้องชายพาเขาไปวัดแห่ง
หนึ่ง ให้หลวงพ่อบานน้ำมนต์เป็นการสะเดาะ-
เคราะห์ เป็นครั้งแรกในช่วงหลายปีที่ผ่านมาที่เขา
กลับมารदनน้ำมนต์อีกครั้งหนึ่ง หลังจากเคยทำสมัย
เด็ก ๆ อยู่บ้านนอกชนบท อาการหัวทวดไม่
เชื่อมั่นในชีวิต กลับคืนมาให้เขาได้สัมผัสอีก
ครั้งหนึ่ง ทำให้เขาต้องพึ่งพาลิงไร้ตัวตน

หลวงพ่อกำลังสามัญเพิ่งมาหาเป็นครั้งแรก น่า
จะรู้หรือกว่า คนมาหาหลวงพ่อนั้น ส่วนใหญ่มัก
พกพาความทุกข์มาเป็นเล่มเกรียน ทุกข์ไม่ทุกข์
เปล่า บวกอาการเคร่งเครียดเข้าไปอีก ยาที่
หลวงพ่อบอกว่าผสมรากไม้ ปลูกเสกเป็นที่
เรียบริ้อย จึงมีรสฝาดเผื่อนผสมแอลกอฮอล์จน

สามัญรู้สึก ขณะนั่งเหยียดเท้าให้หลวงพ่อด
น้ำมนต์ เขาจึงรู้สึกมีน แผ่นดินคล้ายจะโคลงเคลง
หมุนวน แต่อย่างไรก็ตาม อาการเขาคลายใน
โพรงสมองก็เริ่มจะมีมากขึ้น

“มีงมันเคร่งเครียดมากเกินไป ทำอะไรทำจริง
ไปเสียหมด” แม่บ่นอย่างหงุดหงิดก่อนที่เขาจะ
ออกจากบ้านไปรดน้ำมนต์ อาการเจ็บป่วยอย่าง
ไม่ทราบสาเหตุครั้งนี้ ทำให้ผู้เป็นแม่ตกใจไม่น้อย

“ไปให้หลวงพ่อดน้ำมนต์ สะเดาะเคราะห์
สักครั้ง อาการน่าจะดีขึ้น” น้องชายซึ่งทำงาน
อยู่ใกล้กันให้ความเห็น น้องชายชอบเชื่อในสิ่งที่
มองไม่เห็น

“ป่วยหรือไม่ป่วยอยู่ที่ใจ กังวลมาก วิตกมาก
ก็ป่วยมาก อย่าคิดอะไรให้มากไป พี่สามัญ” นั่น
คือคำเตือนของสิดาผู้ภรรยา

แต่ในวันนั้น เขาเชื่อน้องชาย

ความกลัวยังหวาดในดวงจิต

ความตายยังปรากฏเป็นเงาทะมึนในจิตใจ

จำได้ว่า เมื่อเช้าเขากลับสู่ที่ทำงาน

ทำที่สามัญไม่ส่อชัดให้ใครได้รู้ว่าเจ็บป่วยทาง
ใจ เขายังคงทำงานตามปกติ กำกับดูแลผู้เข้า
อบรมลัทธิในศูนย์เพิ่มประสิทธิภาพข้าราชการ
ของกรมที่สังกัดตามปกติ แต่ก็ยังมีบางอย่างเข้ามา
กระทบความรู้สึก

ผู้บังคับบัญชาร่างสูงใหญ่ นัยน์ตาดิบยิบ บวม
ฉูดด้วยสาเหล้ม ตรงรี่เข้ามาหา เอ่ยบอกเสียงดัง

“ลาพักร้อนมาเป็นลัปดาห์แล้ว ช่วยลูกน้อง
ให้หนัก ๆ หน่อย เขาทำงานแทนคุณอยู่คนเดียว”

มันคือน้ำเสียงตำหนิระคนเยาะเย้ยถากถาง
ที่สามัญได้ฟังอยู่ประจำ แผลกนะ อาจจะเป็น
เพราะชะตาชีวิตหรือไม่ก็เพราะกรรม ที่สามัญ
ต้องมาเจอผู้บังคับบัญชาประเภทนี้ คอยใช้คำพูด
ที่มด้าเห็บแถมอยู่ประจำ นับแต่เขาย้ายมาอยู่ที่
นี้ ยิ่งสามัญเป็นคนชอบความสงบ สุภาพ ไม่ชอบ
ตอบโต้ เจ้านายก็ยิ่งรุกเร้าเหมือนจะบีบให้ตาย
คามือเสียให้ได้

นี่น่าจะเป็นประเด็นแห่งความเครียดที่ก่อขึ้น
ในจิตใจอย่างช้า ๆ ในเมื่อเขายังไม่พ้นจากเส้น

เชือกเจ้านายที่พันธนาการ

ป่วยกล้า ลูกน้องเข้ามาสะกิดกระซิบบอก
ขณะสามัญเอนหลังพักผ่อนโซฟาปรับแขกหน้าห้อง
อบรม “เจ้านายขอพบ”

เขารีบผุดลุก ก้าวเข้าไปในห้องทำงานเจ้า-
นายด้วยหัวใจเต้นถี่

พบกันทุกครั้ง โดยเฉพาะการเรียกพบใน
ห้องทำงานสองต่อสอง สามัญมักได้รับข้อตำหนิ
เกือบทุกครั้ง

เจ้านายส่งสายตาดิบยิบ เปลือกตาเผยอ
กว้างขึ้นเล็กน้อย ส่งประกายอำมหิตระคนเหยียด
หยามผ่านเข้ามาอีกแล้ว

“เฮ้ย...มีคนมารายงานอ้าวะ” ระเบิดลูกยอม ๆ
กำลังถอดสลักด้วยเสียงกังวานเข้มของเจ้านาย

“เรื่องอะไรครับ” สามัญเอ่ยถามเรียบ ๆ

“ลื้อหลับหน้าห้องเรียน ต่อหน้าผู้เข้าอบรม
มันไม่สมควรนะว๊วย เราเป็นข้าราชการแล้ว”

หัวใจสามัญเต้นระทึกกระร่วแรง เจ้านายไป
มองเห็นตอนไหน เขาเพียงแต่นั่งหลับตาข้าง
ห้องบนโซฟาเท่านั้น แค่ภาวนาพักใจเป็นบางครั้ง
ที่เหนื่อยล้า ต้องการให้ใจสงบนิ่ง ตัดใจจากโลก
ภายนอก ใจจะได้ผ่อนคลาย เขาจะได้บรรลุธรรม
เร็วยิ่งขึ้นตามที่หลวงพ่อบอกไว้ อาการกิริยาของ
เขาผ่านมาถึงหูเจ้านายได้อย่างไร ผู้ใดนำมาฟ้อง

“ผมไม่สบายครับ” สามัญบอกตรง ๆ

“เป็นอะไรวะ”

“สายตาซ้อน มองไกล ๆ ไม่ค่อยชัด”

“พักมาเป็นลัปดาห์น่าจะพอไม่ถึงเดือน เดียว
ก็หาย อ้าวเคยเป็นมาแล้ว” เจ้านายบอกย้า น้ำ
เสียงบอกอาการหงุดหงิดมากยิ่งขึ้น

น่าจะรู้ว่าคุณที่ไม่สบายทั้งกายและใจนั้น
อาการจะเพ็ลยและอ่อนล้าขนาดไหน

สามัญกำลังคิดเปลี่ยนที่ทำงาน หรือไม่ก็
เปลี่ยนฝ่าย เพื่อหนีห่างเจ้านาย...เขาสุดจะทนแล้ว
คำพูดแต่ละถ้อยประโยค ทั้งลัปทั้งโขก บีบ
คั้นคนรับฟังเหมือนจะให้ละไม่มีชั้นดี

เสียงบีบแตรรถดังลั่น

สามัญถึงกับสะดุ้ง เบี่ยงรถเข้าข้างทาง ตกใจ

ถึงกับสะดุ้ง เกือบแฉลบรถลงข้างฟุตปาธ
เปลวไปนะ...ความคิดมักวนเวียนอยู่กับเรื่อง
ราวของตนเอง

ถึงอย่างไร เขาก็ขับรถช้าเป็นเต่าคลาน...
กลางวันยังพอเฉียดหางตาปรับเลนส์ให้รวมเป็น
จุดเดียวมิให้ภาพซ้อนนั้นเกิดขึ้น...มองตรงยังมอง
ไม่ได้ ภาพที่แลเห็นจะซ้อนทับขึ้นทันที ทำให้มอง
เส้นทางได้ลำบาก แต่ทุกอย่างกำลังค่อยคลายคืน
แต่สามัญก็ต้องขับรถอย่างช้า ๆ ความเร็วไม่น่าจะ
เกินเจ็ดสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง

ทว่ากลางคืนในยามนี้ มันกลับทรมาณ เห็น
แสงไฟเบื้องหน้าเป็นภาพเบลอ ๆ ซ้อนทับพร่าเลือน
ไปหมด นึกตำหนิตนเอง กลัวเจ้านายเกินไป จน
ต้องทนอยู่กับเพื่อนข้าราชการที่เข้าอบรมเกือบสอง
ทุ่ม เพียงขับรถเข้าสู่เส้นทางถนนใหญ่ เขาก็รับรู้
ว่า กำลังเผชิญกับกระแสแห่งมรณะอีกครั้งหนึ่ง

เสียงแตรรถบีบไล่ ดังสนั่นยาวนานเร่งให้เขา
เคลื่อนรถไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

ใจสามัญเด่นระทึกไม่เป็นลำดับ ถ้าเขาเอารถ
ขึ้นทางด่วน มีหวังได้ปะทะกับรถคันอื่นที่ขับมา
ด้วยความเร็ว เขาอาจจะบาดเจ็บหรือไม่ก็เสียชีวิต

เขาขับรถอย่างช้า ๆ ตั้งสติให้คงมั่น พยายาม
เบี่ยงรถสู่เลนส์กลางถนน มองหาเกาะกลาง ที่
สามารถเลี้ยวรถกลับสู่สถาบันการอบรมอีกครั้ง

เขาขับรถต่อไปไม่ได้อย่างแน่นอน สามัญบอก
ตนเอง นัยน์ตาเขายังใช้ได้ไม่ดีพอในเวลาค่าคืน
เขารู้สึกเช่นนั้น

ถึงอย่างไร เขาต้องกลับไปนอนที่ห้องพักใน
สถาบันให้ได้ เดี่ยวค่อยโทรบอกภรรยา ชินขับ
รถกลับบ้านคืนนี้ เขามีสิทธิ์เกิดอุบัติเหตุอย่าง
ไม่ต้องสงสัย

เขาเห็นป้ายสัญลักษณ์เลี้ยวรถได้แล้ว ผ่อนลม
หายใจอย่างช้า ๆ ตั้งสติให้คงมั่น ใครจะบีบแตรรถ
ไล่ช่างหัวมัน นี่คือความเป็นจริงในชีวิต ตัดสินใจ
หมุนพวงมาลัย หักโค้งอย่างช้า ๆ นุ่มนวล

เสียงบีบแตรรถไล่ดังลั่นสนั่นหวั่นไหวอยู่ด้าน
หลัง รถติดเป็นแพยวเหยียด ทว่าเขายังคงขับ
ช้า ๆ สติคงมั่น ไม่หวั่นไหวกับเสียงนั้น นี่คือ

ความจริงที่เขากำลังเผชิญ ใครคนอื่นก็ช่วยไม่ได้
นอกจากเขาคนเดียวเท่านั้น

“ไอ้สัตว์...ขับรถประสาอะไรวะ” เสียงด่าดังมา
ขณะเขาพยายามเบี่ยงรถเข้าหาเลนส์ซ้ายสุดชิด
ข้างทางอย่างลำบากยากเย็น ทว่าสติเขาสงบนิ่ง
เสียงบีบแตรไล่ดังมาเป็นระยะ

ใจเขาหายเด่นระทึกแล้ว...สามัญจะต้องพารถ
กลับสู่สถาบันอบรมให้ได้

ในที่สุด....เขาก็หักพวงมาลัยเลี้ยวรถเข้าสู่
ประตูที่ทำงาน พนักงานยามขอตรวจบัตร และ
ทำวันทยาหัตถ์เป็นสัญญาณอนุญาตให้เขาผ่านรถ
เข้าไปได้

“พี่สามัญถึงไหนแล้ว” สีดาทักมาในโทรศัพท์
เมื่อเขาโทรไปถึง

“วันนี้ ผมไม่กลับบ้าน”

“ทำไม...ตอนนี้พี่อยู่ที่ไหน” น้ำเสียงภรรยา
ตกใจระคนห่วงใยและประหลาดใจ

“ที่ทำงาน ผมขับรถตอนกลางคืนยังไม่คล่อง”
เขาให้เหตุผล

“พี่ไม่กลัวหรือ”

“กลัวอะไร”

“ก็ไหน...เห็นว่าเจ็บป่วยเกรงว่าจะเป็นอะไรไป
อยู่คนเดียว ไม่มีใครช่วย”

“ผมไม่กลัวแต่ผมยังขับรถไม่ดีพอ” เขาให้
เหตุผลสั้น ๆ ก่อนจะปิดมือถือ

เป็นอีกค่าคืนหนึ่งที่เขาต้องนอนคนเดียว
เป็นการนอนครั้งแรกในยามเจ็บป่วยทางใจ อย่าง
ยากจะหลีกเลี่ยง ทว่าสติเขาคงมั่นไม่หวั่นไหว

ไม่นานนัก เขาก็ผล็อยหลับในห้องนอนสีขาว
ที่มีเพียงผ้าห่มผืนบาง ๆ หมอนใบเดียว บนเสื่ออก
ที่เขาปูนอนเกือบจะกลายเป็นความเคยชิน

คืนนี้เขาฝันร้าย....ฝันว่ามีคนมาจ้วงแทงที่
หน้าอกครั้งแล้วครั้งเล่า

ถึงอย่างไร เขาก็ฮึดสู้ แทะสวนกลับไปหลาย ๆ
ครั้งอย่างไม่หวั่นไหว

มึงแทงมา กูก็ต่อสู้ แทะกลับไป ด้วยสติคงมั่น
สะดุ้งตื่นด้วยใจเหมือนหวาดระทึก
ที่ว่ามันเป็นเพียงแค่ความฝันเท่านั้นเอง

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ดูแล้วอดใจหายใจไม่ได้...ช่างคล้ายกับสรีระคนเหลือเกิน
ถ้ามีใครเอาเนื้อคนกับเนื้อสัตว์มาผสมปนเปกัน
คิดว่าคงยากจะแยกออกได้ว่าชิ้นไหนเนื้อคน ชิ้นไหนเนื้อสัตว์...

น้ำตาสัตว์โลก

ตลาดสดต่างจังหวัดแบบบ้าน ๆ ในยามสาย ผู้คนบางตาลง พ่อค้าแม่ค้าเริ่มมีเวลาหันหน้าถามไถ่ข่าวคราวกัน บางคนก็อาศัยเวลาว่างเป็นช่วง ๆ นี้นั่งจิ้มจดจ่อกับสมาร์ทโฟนรุ่นใหม่ทันสมัยที่เป็นสิ่งคมกั่มหน้าไปทุกตรอกซอกซอย

ผ่านไปทางมุมหนึ่งของตลาด มีกะละมังใบใหญ่คลุมด้วยตาข่าย ใต้ตาข่ายขังกบที่ถูกหักขาอัดแน่นเบียดกันไปมา ขนาดถูกหักขาแล้วแต่ความรักชีวิตต้องการหาทางรอดจึงต่างกระเสือกกระสนป่ายปิ้นกันและกันเพื่อจะขึ้นมาอยู่ข้างบน ระหว่างดิ้นป่ายปิ้นเคลื่อนไหวกระดูกขาหลังที่ถูกหักก็จะทิ่มแทงเนื้อของมัน มันคงเจ็บปวดมากทีเดียวได้แต่ส่งเสียงร้องดังอ้าว ๆ อย่างต่อเนื่อง (ถ้าเป็นคนที่ได้รับบาดเจ็บปวดสุด ๆ ก็คงเปล่งเสียงร้องโหย ๆ ชนิดลั่นสุดเสียง) เสียงอ้าว ๆ นี้เป็นเสียงลักษณะเดียวกับเสียงกบร้องเจ็บปวดหวาดกลัว

เมื่อถูกงัดคาบขา ซึ่งต่างจากเสียงร้องตามธรรมชาติในภาวะปกติที่มันจะร้องออบ ๆ สามสี่ครั้งแล้วหยุดเป็นช่วง ๆ

กบที่นำเวทนาคงไม่รู้ว่าวันตายใกล้มาถึงแล้ว อิศรภาพที่หวังไว้ก็อยู่ไกลแสนไกล...

แม่ค้าอีกคนนั่งเก้าอี้พลาสติกตัวเล็ก ๆ ที่นิยมใช้กันทั่วไปแทนม้านั่งไม้ต่อกันเองจากไม้ปูพื้นบ้าน ที่นิยมในสมัยก่อน ๆ เธอถอดโทรศัพท์มือถือถือเล่นในช่วงรอลูกค้า โต๊ะตรงหน้าเป็นแผงขายเนื้อวัวที่ยังอยู่เต็มโต๊ะ มองไปมองมาดูเหมือนไม่แตกต่างไปจากเลือดเนื้อของคนซึ่งได้รับอุบัติเหตุแล้วผิวหนังหลุดหายไป เส้นเอ็นสีออกขาวปนแทรกในก้อนเนื้อสด ๆ ที่มีเลือดติดฉ่ำ ส่วนกองเครื่องในวัวควายสีขาวยืดที่ตัดวางขายเป็นพวงครบสภาพเห็นเส้นเลือดฝอยคดเคี้ยวอยู่ตามปุ่มปมของผิวปอด ดูแล้วอดใจหายใจไม่ได้...ช่างคล้ายกับสรีระคน

เหลือเกิน ถ้ามีใครเอาเนื้อคนกับเนื้อสัตว์มาผสมปนเปกัน คิดว่าคงยากจะแยกออกได้ว่าชิ้นไหนเนื้อคน ชิ้นไหนเนื้อสัตว์กันแน่

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์เขียนเอาไว้ในหนังสือ **คนคืออะไรทำไมสำคัญนัก?** หน้าที่ ๕๒ ว่า...

....เพราะถ้าเรามีชีวิตอยู่โดยไม่เป็นต้นเหตุให้สัตว์ใด ๆ ต้องล้มตายลง เพราะเราต้องกิน หรือสัตว์ใด ๆ ไม่ต้องตาย เพราะเราเป็นเหตุที่จะต้องกินเนื้อเขาละก็ ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม ท่านจะไม่บริสุทธิเชียวหรือ ท่านจะไม่ได้กุศลเชียวหรือ ลองคิดดู ก็อาหารพืชผักผลไม้ต่างๆ มันดีหยอกใคร เป็นอาหารที่น่าเชื่อโรคมาให้คนน้อยที่สุด ซึ่งเนื้อสัตว์ลิ ตรงกันข้าม เป็นอาหารที่เป็นตัวนำเชื้อโรคมารูคนมากกว่าเป็นไหน ๆ (เพราะเชื้อโรคที่อาศัยอยู่ในเนื้อสัตว์ได้ มันก็อาศัยในคนได้ดีเช่นเดียวกัน ส่วนเชื้อโรคที่อยู่ในพืช แม้หลงเข้าไปในคนก็จะทนไม่ได้ เพราะที่อาศัยมันคนละชนิด คนละภูมิคุ้มกัน) และคุณค่าทางอาหารหรือธาตุต่าง ๆ ที่เนื้อสัตว์มี พืชผักผลไม้ธัญพืชแต่ละชนิดที่ให้ธาตุนั้น ๆ ก็มีอยู่ครบ ถ้าเราจะไล่ถามเล่าเรียนจากผู้รู้นิดหน่อย เราก็จะรู้ว่าพืชผักใดมีธาตุอะไรบ้าง และเราจะต้องกินธาตุอะไรเข้าไปในร่างกาย...

สัตว์มากมาย เช่น ช้าง ม้า วัว ควาย เป็นต้น ที่ถูกคนจับมาบังคับไว้ใช้งานหนัก ต้องทนทำงานตั้งแต่เช้าจรดค่ำ พวกมันต้องจำนนฟันทนทำงานนั้นอยู่ เพราะหวาดกลัวในอำนาจอันยิ่งใหญ่ของคน ถ้ามันไม่ยอมทำตาม ก็จะถูกทำร้าย...

มันหมดทางขัดขืนใด ๆ จะดิ้นรนหนีไปไหนก็ไม่ได้ มีทางเดียวของชีวิตต้องจำนนทนสู้ทำงาน จะ ร้อนจะหนาวจะเหนียวหรือหิวเพียงใด ก็มีเพียงแค่อยดน้ำตาเท่านั้นที่ไหลรินออกมาแทนคำพูดขอความเมตตาว่าอย่าบีบบังคับใช้แรงงานฉันจนแทบจะทนไม่ได้เลย ลงสารฉันด้วย

สัตว์ ๔ ขาทั้งหลายมันมีความรู้สึกทุกข์สุขไม่แตกต่างจากคน เราจะเห็นในข่าวต่าง ๆ เช่น เกิดเหตุแม่วัวท้องแก่กระโดดลงจากรถบรรทุกเพื่อหนีตายออกมาจากโรงฆ่าสัตว์ มันไล่กวัดคนที่

เข้าใกล้ เมื่อมีชาวบ้านเข้ามามุงดู แม่วัวก็ยิ่งแตกตื่น จนเจ้าหน้าที่ต้องใช้ปืนยาสลบใส่แม่วัว มันตกใจจึงวิ่งหนีไปยังเพิงพักของคณงานก่อสร้างบริเวณริมถนนเทพารักษ์ กิโลเมตรที่ ๕ ผ่านไปหลายชั่วโมง แม่วัวอ่อนแรงลงด้วยฤทธิ์ยาสลบ ขณะนั้นมีคณงานของโรงฆ่า ๒ คน นำเชือกมาคล้องคอมันเพื่อจะนำกลับไปโรงฆ่า

ต่อมามีผู้ใจบุญทราบเรื่องดังกล่าวผ่านทางวิทยุจุล.๑๐๐ จึงเสนอขอไถ่ชีวิตในราคาที่ถูกซื้อมาคือ ๕๗,๐๐๐ บาท ซึ่งเจ้าของโรงฆ่าก็ตกลง

อย่ามัวแค้นมองสัตว์ว่าเป็นอาหารเลย ความมองว่าเขาเป็นเพื่อนที่เกิดมาร่วมทุกข์ร่วมสุขและชดใช้กรรมกันไปชาติหนึ่งเช่นกันกับเราดีกว่า

หันมาเริ่มต้นกินอาหารมังสวิรัติจะดีกว่าไหม? รัญพืชผักผลไม้ให้ความอิมแบบสุขภาพสบายใจ จะเกิดผลดีที่วิเศษแท้และเรื่องดี ๆ จะเกิดตามมา ถ้าใจเรามีเมตตาสงสารสัตว์อื่นอย่างแท้จริง ๓

ความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก... ในที่สุด

(โคลกธรรม-พุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ครั้งที่ ๓๙
๓ มีนาคม ๒๕๕๘)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

**พจก.จ.บริการพุทธะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

● นายहनุนดี

ยุค คสช. ดีกว่า รัฐบาล ยุคก่อน

หลายคนไม่สงสัยว่า ตั้งแต่มี คสช.จนถึงยุค รัฐบาลของ คสช. มีความสงบสุขกว่ารัฐบาลหลาย ชุดที่ผ่านมา

ที่ชัดเจนมากคือ ไม่มีกลุ่มผู้ชุมนุมแบบ อันธพาลที่มักใช้ความรุนแรง ทบตีทำร้ายผู้ที่มีความเห็นต่างเช่นแต่ก่อน

การเดินทางของผู้มีความเห็นทางการเมืองที่ ต่างกัน ก็ราบรื่นปลอดภัยกว่าแต่ก่อนมาก

การปลดปล่อยผู้บริสุทธิ์ดังกรณีคุณวีระ สมความคิด ออกจากคุกเขมรก็เกิดในยุค คสช. ก็คิดว่าผู้นำเขมรอย่างฮุนเซนก็พอจะมีความ ฉลาดอยู่ จึงรู้ทิศทางลมของความเป็นไปในยุค คสช. จึงได้ยอมปล่อยตัวคุณวีระกลับประเทศไทย หลังจากถูกเขมรจับในแผ่นดินไทย! ในยุครัฐบาล ที่หงอต่อฮุนเซน!

การถอดยศนักโทษชายนามว่า ทักษิณ ชินวัตร ก็มาทำได้จริงในยุคที่ประเทศไทยมีผู้นำชื่อ พล.อ. ประยุทธ์ จันทร์โอชา ใช่ไหม?

นายกรัฐมนตรีหลายรัฐบาลที่ผ่านมา ก็ไม่มีใครตำหนิประชาชนบางพวกว่ามีวดีแต่ละคร น้ำเน่า เลยไม่มีนายกรัฐมนตรีคนใดที่กล่าวตำหนิ ผู้สร้างภาพยนตร์น้ำเน่าที่ไม่ค่อยส่งเสริมเรื่อง ความรักชาติ ก็มีแต่นายกรัฐมนตรีอย่าง พล.อ. ประยุทธ์ ยุคนี้แหละที่กล้ากล่าวตำหนิประชาชนที่ ดิตละครน้ำเน่าและผู้สร้างภาพยนตร์น้ำเน่า

มีใครเคยได้ยินนายกรัฐมนตรีคนใดที่ผ่านมา จะกล้ากล่าวตำหนิ และสอนพวกสตรีที่แต่งตัวไป รวบรวมพวกดาราด้วยในช่วงเทศกาลสงกรานต์ ก็

มีนายกรัฐมนตรี พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ใน ปัจจุบันนี้แหละใช่ไหม? แถมยังยกอุทาหรณ์สอน หญิงว่า สตรีก็เหมือนท้อพฟี่ ควรมีกระดาดห่อให้ ดูดีเรียบร้อย ถ้าห่อไม่ดีไม่เรียบร้อยก็เป็นท้อพฟี่ที่ ดูไม่สะอาด ไม่มีราคา

ฉะนั้นผมและเพื่อน ๆ หลายคนก็ขอให้กำลัง ใจท่านนายกาประยุทธ์ที่ช่วยประเทศไทย จนมี คณะนของประเทศไทยไปรุ่งโรจน์ยิ่งขึ้น คอร์รัปชั่นลด ลง ได้อยู่รักษาความสงบร่มเย็นแก่ประเทศไทยไป อีกนาน ๆ

ถ้าการลงประชามติร่างกฎหมาย รธน.จะ มีปัญหา เช่น การเลือกตั้งในยุคนายกรัฐมนตรี หญิงชื่อยิ่งลักษณ์ ชินวัตร จะงดไปก่อนเพื่อความ สงบเรียบร้อย ไม่ต้องมีการตีกันยิงกัน ก็น่าจะ ดีกว่าดันทุรังแบบยุคอดีตนายกาหญิงที่ไม่รู้จักดู บรรยากาศของการเลือกตั้งว่าคนไทยจะตีกันตาย อยู่แล้ว ก็ยังจะดันให้มีการเลือกตั้งอยู่นั้นแหละ

ก็เลยประทับใจที่ท่านนายกรัฐมนตรี พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ที่ไม่หวั่นไหว แม้จะ มีการปล่อยข่าวให้ลั้มร่างรัฐธรรมนูญฉบับคุณ มีชัยและคณะ เพราะถ้าลั้มก็ใช้ รธน.ฉบับอื่น ๆ ได้ ไม่ต้องกังวลใจ

ยังไง ๆ ผมก็มั่นใจว่าประชาชนส่วนใหญ่ ในประเทศไทย ก็ขออย่าว่าส่วนใหญ่นะครับ เท่า ที่ผมสัมผัสมา ต่างก็รู้สึกยินดีพอใจถ้าท่าน พล.อ.ประยุทธ์ จะยังคงเป็นนายกาไปก่อน นาน ๆ จนสามารถปฏิรูปได้ทุกอย่าง แล้วจึงค่อย มีการเลือกตั้งก็ได้!! ☺

- ระบบภูมิคุ้มกันทั้งหมดของร่างกาย ที่ทำหน้าที่คอยป้องกันไม่ให้เชื้อโรค หรือสิ่งแปลกปลอมที่เป็นอันตรายเข้ามาทำอันตรายต่อร่างกาย หรือเมื่อหลุดเข้ามาแล้ว ระบบภูมิคุ้มกันก็จะพยายามทำลาย กำจัดสิ่งแปลกปลอม ให้หมดไปจากร่างกายโดยเร็ว และอย่างมีประสิทธิภาพ

(ตอนที่ ๒๔)

อิมมูโนโกลบูลิน Immunoglobulin (Ig)

คือโปรตีนชนิด *globulin* ที่ทำหน้าที่ด้านภูมิคุ้มกันด้านสารน้ำ มีทั้งหมด ๕ กลุ่ม คือ

๑. *IgG* เป็น Ig ที่มีขนาดเล็กที่สุด เป็นชนิดเดียวที่สามารถผ่านรกได้ และมีปริมาณมากที่สุด คือ ๗๕-๘๐% ของ Ig ทั้งหมดใน 'น้ำเหลือง' ของคนปกติ มีบทบาทสำคัญในการป้องกันโรคติดเชื้อต่างๆ มีระดับสูงขึ้นหลังการกระตุ้นด้วย antigen โดยเฉพาะการตอบสนองต่อการติดเชื้อระยะที่ ๒ (secondary response) ต่อจาก *IgM* ที่สร้างขึ้นในระยะแรกของการติดเชื้อ

๒. *IgA* พบ ๗-๑๕% ของ Ig ทั้งหมดใน 'น้ำเหลือง' ผลิตโดย *plasma cell* ที่อยู่ในชั้นเยื่อบุผิว ส่วนใหญ่อยู่ในสารคัดหลั่งต่างๆ เช่น น้ำนมมารดา น้ำตา น้ำลาย สิ่งคัดหลั่งของปอด ทางเดินอาหาร ทางเดินหายใจ ระบบขับถ่าย มีบทบาทสำคัญที่สุด ในการป้องกันโรคติดเชื้อของเยื่อต่างๆ โดยเฉพาะการติดเชื้อไวรัสของระบบหายใจ กับระบบทางเดินอาหาร และ *IgA* ที่อยู่ในนมน้ำเหลือง (colostrum) ของมารดา เป็นภูมิคุ้มกันที่ช่วยป้องกันทารกแรกคลอดจากการติดเชื้อ

๓. *IgM* มีขนาดใหญ่ 'ที่สุด' พบ ๕-๑๐% ของ Ig ทั้งหมดใน 'น้ำเหลือง' เป็นสารต่อต้านเชื้อโรค

ตัวแรก ที่ร่างกายสร้างขึ้นในการตอบสนองต่อ antigen ในระยะแรกที่ติดเชื้อ (primary antibody response) หลังจากนั้น IgG จึงเพิ่มตามมา มีบทบาทสำคัญในการทำลาย antigen โดยเฉพาะเชื้อไวรัส และแบคทีเรีย เป็น Ig ที่พบบ่อยในภูมิคุ้มกันตนเอง (autoimmune disease)

๔. IgD มีปริมาณน้อยมาก ประมาณ ๐.๐๐๓% ของ Ig ทั้งหมดใน 'น้ำเหลือง' ยังไม่ทราบคุณสมบัติที่แน่ชัด

๕. IgE ค้นพบหลังสุด มีปริมาณน้อยที่สุด คือ พบประมาณ ๐.๐๐๓% ของ Ig ทั้งหมดใน 'น้ำเหลือง' สัมพันธ์กับภาวะภูมิแพ้ และเป็นภูมิคุ้มกันที่สำคัญในโรคพยาธิ

โรคที่เกิดจากความผิดปกติของภูมิคุ้มกัน

Granulocytopenia คือ จำนวนเม็ดเลือดขาวชนิด granulocyte ลดน้อยลง ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในผู้ป่วยที่ได้รับยาที่กดการสร้างเม็ดเลือดขาว เช่น ยาต้านมะเร็ง หรือผู้ป่วยที่ได้รับการฉายรังสี ซึ่งกีดการทำงานของไขกระดูก เป็นเหตุให้ขาดเซลล์ที่ทำหน้าที่ทำลายเชื้อโรค จึงติดเชื้อแบคทีเรียได้โดยง่าย

มะเร็งเม็ดเลือดขาวชนิดต่างๆ ทำให้เม็ดเลือดขาวเสียหายที่ในระบบภูมิคุ้มกัน

• ภูมิคุ้มกันบกพร่อง ได้แก่

๑. บกพร่องที่ HI เป็นเหตุให้ติดเชื้อโรคง่าย

๒. บกพร่องที่ CMI เป็นเหตุให้ติดเชื้อชนิดต่างๆ โดยเฉพาะเชื้อที่อยู่ในเซลล์ ได้แก่ไวรัส (เชื้อไวรัสเป็นเชื้อที่ต้องอาศัยเซลล์ในการเพิ่มจำนวน) เชื้อรา โปรโตซัว แบคทีเรียบางชนิด เช่น วัณโรค ส่วนใหญ่เป็นเชื้อที่ไม่ค่อยก่อโรคในคนปกติ โรคที่เราารู้จักกันดีคือ โรคภูมิคุ้มกันบกพร่อง(เอดส์) หรือ Acquired Immune Deficiency Syndrome (AIDS) นั่นเอง

• ภูมิคุ้มกันตนเอง เนื้อเยื่อตนเอง เรียกว่า autoimmune disease เกิดจากระบบภูมิคุ้มกัน

จำเซลล์ในร่างกายไม่ได้ เข้าใจว่าเป็นสิ่งแปลกปลอม จึงสร้างภูมิคุ้มกันต่อต้านต่อเซลล์เหล่านั้นของร่างกายตนเอง เกิดโรคต่างๆมากมาย ขึ้นอยู่กับว่าเป็นภูมิคุ้มกันต่อต้านต่อเซลล์ชนิดใด เช่น

-โรค systemic lupus erythematosus (SLE) หรือที่เรารู้จักกันดีว่า โรคพุ่มพวง(ภูมิคุ้มกันตนเองเนื้อเยื่อหลายชนิดในร่างกาย)

-autoimmune hemolytic anemia (AIHA) (เม็ดเลือดแดงแตกจากภูมิคุ้มกันตนเองเม็ดเลือดแดง)

-idiopathic thrombocytopenic purpura (ITP) (เกล็ดเลือดถูกทำลายจากภูมิคุ้มกันตนเองเกล็ดเลือด)

-รูมาตอยด์ (ภูมิคุ้มกันตนเองเนื้อเยื่อรอบข้อ เป็นเหตุให้ข้ออักเสบเรื้อรัง)

• ภูมิไวเกิน ได้แก่ โรคภูมิแพ้ชนิดต่างๆ เกิดจากภูมิคุ้มกันตอบสนองไวเกินต่อสารก่อภูมิแพ้

นอกจากนี้ ยังพบภาวะภูมิคุ้มกันต่ำ(ไม่ถึงขั้นบกพร่อง) ในเด็กเล็ก ผู้สูงอายุ ผู้ป่วยเบาหวาน โดยเฉพาะผู้ที่คุมระดับกลูโคสในเลือดได้ไม่ดี ผู้ป่วยตับแข็ง ไตวายเรื้อรัง โลหิตฉาง ขาดอาหาร ผู้ป่วยที่ได้รับยากดภูมิคุ้มกัน ซึ่งมีฤทธิ์กดภูมิคุ้มกันเป็นเวลานาน ที่พบบ่อยคือ ผู้ที่กินยาชุดสมุนไพรบางชนิด ยาลูกกลอน ซึ่งผู้ผลิตมักผสมสเตียรอยด์ ลงไปในยาเหล่านี้

ระบบภูมิคุ้มกันร่างกาย

Immune System คือ

ระบบภูมิคุ้มกันทั้งหมดของร่างกาย ที่ทำหน้าที่คอยป้องกันไม่ให้เชื้อโรค หรือสิ่งแปลกปลอมที่เป็นอันตรายเข้ามาทำอันตรายต่อร่างกาย หรือเมื่อหลุดเข้ามาแล้ว ระบบภูมิคุ้มกันก็จะพยายามทำลาย กำจัดสิ่งแปลกปลอม ให้หมดไปจากร่างกายโดยเร็ว และอย่างมีประสิทธิภาพ

หน้าที่โดยสังเขปของระบบภูมิคุ้มกันร่างกาย คือ

- Defense ป้องกันและทำลายเชื้อโรค และสิ่งแปลกปลอม

- *Homeostasis* คอยกำจัดเซลล์ปกติที่เสื่อมสภาพ เช่น เม็ดเลือดที่มีอายุมากแล้ว ออกจากระบบของร่างกาย
 - *Surveillance* คอยจับตาดูเซลล์ต่างๆ ที่จะแปรสภาพผิดไปจากปกติ เช่น คอยดักทำลาย tumor cells เพื่อป้องกันการเกิดโรคมะเร็ง
- ความสามารถในการตอบสนองของระบบภูมิคุ้มกันต่อสิ่งแปลกปลอมนั้น แตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ทั้งนี้ขึ้นกับ ปัจจัยบางอย่าง ดังต่อไปนี้

๑. *Genetic factors* การตอบสนองทางระบบภูมิคุ้มกัน อยู่ภายใต้การควบคุมทาง genetic

ซึ่งปัจจุบันเป็นที่ยอมรับแล้ว ดังหลักฐานการค้นพบเมื่อไม่นานมานี้ เกี่ยวกับ genetic complex บนโครโมโซม ซึ่งควบคุมการตอบสนองทางภูมิคุ้มกัน และควบคุมชนิดของ histocompatibility antigens ตัวอย่างที่เห็นง่ายๆ คือ คู่แฝดชนิดที่เกิดจากไข่ใบเดียวกัน (monozygotic twin) มักจะเป็นโรคเดียวกัน มากกว่าคู่แฝดที่เกิดจากไข่คนละใบ (dizygotic twin) และโรคบางอย่างมักเป็นในกลุ่มชนเชื้อชาติหนึ่งมากกว่าอีกเชื้อชาติหนึ่งเป็นต้น ปัจจุบันเชื่อว่า โรคต่างๆ ในมนุษย์ เกิดจากความล้มเหลวของ ยีนส์ ที่ควบคุมการตอบสนองทาง ภูมิคุ้มกัน

๒. *Age factors* อายุ

เด็กเล็กๆ และผู้สูงอายุ เกิดโรคต่างๆ ได้ง่ายกว่า ในคนหนุ่มสาว ทั้งนี้เพราะในเด็กเล็กๆ ระบบภูมิคุ้มกันยังเจริญไม่เต็มที่ ขาด specific immunity ที่จะใช้ป้องกันโรค ขณะเดียวกันระบบ non-specific immunity ก็บกพร่องด้วย เช่น ผิวหนังบาง และกลไกการเกิดโรคอักเสบ ยังทำหน้าที่ได้ไม่สมบูรณ์ เป็นต้น

เมื่ออายุมากขึ้น การทำหน้าที่ของระบบภูมิคุ้มกันในร่างกายจะค่อยๆ ลดลงไปใน ‘ผู้สูงอายุ’ ปริมาณของภูมิคุ้มกันโกลบูลิน และการทำหน้าที่ของ cell mediated immunity จะน้อยกว่า ‘คนหนุ่มสาว’ จะเห็นได้ว่า นอกจาก ‘ผู้สูงอายุ’ จะเป็นโรคติดเชื้อได้ง่ายแล้ว อัตราการเกิดโรค autoimmune และโรคมะเร็ง จะมีมากกว่า ใน ‘คนหนุ่มสาว’

๓. *Metabolic factors* ฮอรโมนบางชนิด ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการทำงานของระบบภูมิคุ้มกัน

เช่น สเตียรอยด์ จะมีฤทธิ์ยับยั้ง phagocytosis ลดการอักเสบ และลดการสร้างแอนติบอดี จะเห็นได้ว่า ผู้ป่วยที่ได้รับ สเตียรอยด์ นานๆ จะเกิดโรคบางชนิดได้ง่ายกว่าคนทั่วไป เช่น โรคสุกใส (varicella), การติดเชื้อ staphylococcus เป็นต้น

๔. *Environmental factors* สิ่งแวดล้อม มีความสำคัญเช่นกัน กลุ่มชนที่ยากจนจะมีอัตราการเกิดโรคต่างๆ สูงกว่ากลุ่มชนที่มีความเป็นอยู่ดีกว่า ทั้งนี้เนื่องจากสาเหตุหลายประการ รวมทั้งการขาดอาหาร ซึ่งจะทำให้การทำงานของระบบภูมิคุ้มกันลดลง

๕. *Anatomic factors* ผิวหนังและเยื่อเมือก ที่บวมอักเสบต่างๆ

ทำหน้าที่เป็นด่านแรกที่ร่างกายใช้ป้องกันไม่ให้เชื้อโรคเข้าสู่ร่างกาย ในผู้ป่วยที่เป็นโรคผิวหนัง (eczema) หรือ แผลไฟไหม้ (burns) คุณสมบัติดังกล่าวจะเสียไป เกิดการติดเชื้อ และแพร่กระจายไปทั่วร่างกายได้ง่ายกว่าในคนปกติ

๖. *Microbial factors* จุลชีพ

จุลชีพประจำถิ่น (normal flora) ที่อาศัยอยู่ในร่างกายมนุษย์ โดยไม่ทำให้เกิดโรค เช่น ในลำไส้ นอกจากจะช่วยผลิตวิตามินเค ซึ่งเป็นประโยชน์แก่ร่างกายแล้ว ยังช่วยยับยั้งการเจริญเติบโตของจุลชีพที่ทำให้เกิดโรค (pathogenic microorganism) ได้ด้วย เมื่อใดก็ตามที่จุลชีพประจำถิ่น ถูกทำลาย เช่น การได้รับยาปฏิชีวนะอย่างกว้างขวางเต็มพิกัด broad-spectrum antibiotic จุลชีพทำให้เกิดโรค จะทวีจำนวนขึ้น เป็นผลร้ายแก่บุคคลนั้นได้

๗. *Physiologic factors* ที่มีอยู่ในร่างกาย ช่วยป้องกันโรคได้

เช่น น้ำย่อยในกระเพาะอาหาร ขนอ่อน (cilia) ในระบบทางเดินหายใจ การขับถ่ายปัสสาวะ ฯลฯ ถ้าสิ่งดังกล่าวผิดไปจากปกติ จุลชีพจะเข้าสู่ร่างกายได้ง่ายขึ้น

<http://www.collectionsolution.ca>

ลูกหนี้จะขอชำระต้นเงินก่อน
ดอกเบี้ยจะชำระภายหลัง
เจ้าหนี้มีสิทธิไม่ยอมได้...

การจัดสรรชำระหนี้

การที่ลูกหนี้มีเจ้าหนี้หลายรายนั้น ถ้าทรัพย์สินของลูกหนี้มีมากพอที่เจ้าหนี้ทั้งหลายจะนำเจ้าพนักงานบังคับคดีมายึดไปขายทอดตลาดเอาเงินไปชำระหนี้จนครบนั้นก็จะมีปัญหา แต่ที่มีปัญหาก็คือลูกหนี้ไม่มีทรัพย์สินมากพอที่จะให้เจ้าหนี้ทุกคนนำเจ้าพนักงานบังคับคดีมายึดไปขายทอดตลาดชำระหนี้จนครบ ในเรื่องนี้ผู้เขียนเคยเขียนเรื่องเจ้าหนี้บุริมสิทธิมาครั้งหนึ่งแล้ว ท่านที่ติดตามกันอยู่ก็น่าจะพอทราบได้แล้วว่าเจ้าหนี้บุริมสิทธิมีสิทธิได้รับชำระหนี้ก่อน

ในกรณีที่ลูกหนี้ไปกู้ยืมเงินธนาคาร ธนาคารก็จะให้ลูกหนี้นำที่ดินหรือที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างไปจดทะเบียนจำนองค้ำประกันหนี้ดังกล่าวของลูกหนี้ ถ้าลูกหนี้ผิดนัดไม่ชำระหนี้ธนาคารซึ่งเป็นเจ้าหนี้ก็จะยึดที่ดินหรือที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างที่จดทะเบียนจำนองไว้ออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ได้ก่อนเจ้าหนี้อื่น เพราะเจ้าหนี้จำนองเป็นเจ้าหนี้บุริมสิทธิ ถ้าเจ้าหนี้มีเจ้าหนี้อื่นๆที่ไม่ใช่เจ้าหนี้บุริมสิทธิ ถ้ามีการยึดทรัพย์ที่จำนองขายได้เงินเท่าใดต้องนำไปชำระหนี้ให้ธนาคารก่อนถ้ามีเหลือเจ้าหนี้สามัญอื่นๆ จึงเข้ารับชำระหนี้ได้

ในกรณีที่เจ้าหนี้บุริมสิทธิด้วยกันแย้งกันบังคับคดีในทรัพย์ชิ้นเดียวกันนั้นก็ต้องไปว่ากันในเรื่องหนี้บุริมสิทธิขัดกันซึ่งได้เคยกล่าวไว้แล้วขอไม่นำ

มากล่าวในที่นี้อีก

แต่ในกรณีที่หนี้สามัญที่ไม่ใช่หนี้บุริมสิทธิขัดกันหรือเจ้าหนี้สามัญแย้งกันยึดทรัพย์ของลูกหนี้ชิ้นเดียวกัน หรือมีเจ้าหนี้คนใดคนหนึ่งไปยึดทรัพย์ชิ้นใดชิ้นหนึ่งของลูกหนี้เพื่อนำไปขายทอดตลาด แต่มีเจ้าหนี้รายอื่นมาขอแบ่งเงินที่ขายได้เพื่อชำระหนี้ในส่วนของตนเองด้วยจะจัดแบ่งกันอย่างไร เจ้าหนี้คนใดควรชำระหนี้ก่อนหลัง หรือใครควรได้มากน้อยเพียงใด ถ้าทุกรายได้ฟ้องคดีแล้ว ถือว่าเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาต้องเฉลี่ยกันตามอัตราส่วนคือ หนี้มากได้มาก หนี้น้อยได้น้อย

แต่กรณีที่ลูกหนี้ชำระหนี้เจ้าหนี้คนเดียวแต่ลูกหนี้มีหนี้หลายรายการในเจ้าหนี้คนเดียวและถกเถียงกันว่าเป็นการชำระหนี้รายใดกันแน่ การพิจารณาแบ่งเป็นสองกรณีคือ

๑. กรณีลูกหนี้มีหนี้หลายรายการ

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๒๘ บัญญัติว่า “ถ้าลูกหนี้ต้องผูกพันต่อเจ้าหนี้ในอันจะกระทำการเพื่อชำระหนี้ เป็นการอย่างเดียวกันในมูลหนี้หลายรายการ และถ้าการที่ลูกหนี้ชำระหนี้ชิ้นไม่เพียงพอจะเปลื้องหนี้สินได้หมดทุกรายไซ้ร้ เพื่อทำการชำระหนี้ ลูกหนี้ระบุว่าชำระหนี้รายใด ก็ให้หนี้สินรายนั้นเป็นอันเปลื้องไป

ถ้าลูกหนี้ไม่ระบุ ท่านว่าหนี้สินรายใดถึงกำหนด ก็ให้รายนั้นเป็นอันได้เปลื้องไปก่อน ในระหว่างหนี้สินหลายรายที่ถึงกำหนดนั้น รายใดเจ้าหนี้มีประกันน้อยที่สุดก็ให้รายนั้นเป็นอันได้เปลื้องไปก่อน ในระหว่างหนี้สินหลายรายที่มีประกันเท่าๆ กัน ให้รายที่ตกหนักที่สุดแก่ลูกหนี้เป็นอันได้เปลื้องไปก่อน ในระหว่างหนี้สินหลายรายที่ตกหนักแก่ลูกหนี้เท่าๆ กัน ให้หนี้สินรายเก่าที่สุดเป็นอันได้เปลื้องไปก่อน และถ้ามีหนี้หลายรายเก่าเท่าๆ กันก็ให้หนี้ทุกรายเป็นอันเปลื้องไปตามส่วนเล็กน้อย”

การชำระหนี้ตามบทบัญญัติแห่งมาตรานี้ต้องเป็นการชำระหนี้ที่วัตถุแห่งหนี้เหมือนกัน ถ้าคนละอย่างเช่น ก.ขายรถยนต์ให้ ข. รับเงินมาแล้วต้องส่งมอบรถยนต์ แต่ ก. เป็นหนี้เงินกู้ ข. อยู่ด้วย จะเอารถยนต์มาจัดสรรชำระหนี้เงินกู้ให้ ข. คงไม่ได้ สรุปได้ว่าเมื่อลูกหนี้ไม่ได้กำหนดว่าจะให้ชำระหนี้รายใด จึงให้จัดลำดับการชำระหนี้ดังนี้

๑. หนี้ถึงกำหนดก่อน เช่น เจ้าหนี้ให้ลูกหนี้กู้เงินหลายครั้ง แต่แต่ละครั้งมีการกำหนดเวลาชำระหนี้ไว้ด้วย เวลาลูกหนี้ชำระหนี้ลูกหนี้ไม่บอกว่าชำระหนี้รายใดถือว่าชำระหนี้รายที่ถึงกำหนดก่อน ถ้าเหลือนำมาชำระรายที่ถึงกำหนดถัดๆ มา

๒. หนี้ที่มีประกันน้อย เช่น ก. เป็นหนี้เงินกู้ ข. สองรายการถึงกำหนดชำระพร้อมกันทั้งสองรายการ แต่รายการแรก ก. นำนาฬิกาไปวางเป็นประกันไว้ รายการที่ ๒ ไม่มีทรัพย์สินใดวางประกันไว้ ถ้า ก. ชำระหนี้ให้ ข. โดยไม่ระบุว่าชำระหนี้รายใดถือว่าชำระหนี้รายการหลัง

๓. หนี้ที่เป็นภาระหนักแก่ลูกหนี้ เช่น ก. เป็นหนี้เงินกู้ ข. และเป็นหนี้ตามเช็คที่จำเลยซื้อสินค้าจาก ข. ถึงกำหนดพร้อมกัน หนี้ทั้งสองรายการไม่มีหลักประกัน เมื่อ ก. ไปชำระหนี้ ไม่บอกว่าชำระหนี้รายใด ถือว่าชำระหนี้ตามเช็ค เพราะถ้าไม่ชำระอาจถูกดำเนินคดีอาญาได้ แต่หนี้ตามสัญญาผู้ผู้ผิดทางแพ่งเท่านั้น

๔. หนี้รายเก่าที่สุด เช่น ก. เป็นหนี้เงินกู้ ข. สองรายการกู้ไม่พร้อมกัน รายการละ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท เท่ากัน หนี้ทั้งสองรายการถึงกำหนดชำระพร้อมกัน ทั้งสองรายการไม่มีหลักประกัน ถ้า ก. ลูกหนี้นำเงินไปชำระให้ ข. แต่ไม่ระบุว่าชำระหนี้รายการใด ต้องชำระหนี้รายการที่กู้ก่อน

๕. เฉลี่ยกันไปตามส่วน เช่น ก. เป็นหนี้เงินกู้ หนี้ละเมียด และราคาสินค้า ข. รวมหนี้ ๓ รายการ โดยเป็นหนี้ในวันเดียวกัน รายการแรกเงินกู้ ๑,๐๐๐ บาท รายการที่ ๒ หนี้ละเมียดเกิดจากชัชรถชนรถ ข. เสียหาย เป็นเงิน ๑,๕๐๐ บาท รายการที่ ๓ ซื้อสินค้าจาก ข. เป็นเงิน ๒,๐๐๐ บาท ทุกรายการถึงกำหนดชำระพร้อมกันและไม่มีหลักประกัน ก. นำเงินไปชำระหนี้ ๔๕๐ บาท โดยไม่บอกว่าชำระหนี้รายการใด ต้องเฉลี่ยชำระหนี้เงินกู้ ๑๐๐ บาท ชำระหนี้ละเมียด ๑๕๐ บาท หนี้ค่าซื้อสินค้า ๒๐๐ บาท

๒. กรณีที่ลูกหนี้มีหนี้รายเดียว

กรณีนี้ เป็นกรณีที่หนี้รายเดียวแต่เป็นหนี้ประจักษ์กับหนี้อุปการณ์

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๒๙ บัญญัติว่า “ถ้านอกจากชำระหนี้อันเป็นประธาน ลูกหนี้ต้องชำระดอกเบี้ยและค่าฤชาธรรมเนียมอีกด้วยไซ้ หากการชำระหนี้ในครั้งหนึ่ง ๆ ไม่ได้ราคาเพียงพอจะเปลื้องหนี้สินได้ทั้งหมด ท่านให้เอาจัดเป็นค่าฤชาธรรมเนียมเสียก่อนแล้วจึงใช้ดอกเบี้ย และในที่สุดจึงจะให้ใช้ในการชำระหนี้อันเป็นประธาน

ถ้าลูกหนี้ระบุให้จัดใช้เป็นประการอื่น ท่านว่าเจ้าหนี้จะบอกปิดไม่รับชำระหนี้ก็ได้”

ลูกหนี้จะขอชำระต้นเงินก่อน ดอกเบี้ยจะชำระภายหลังเจ้าหนี้มีสิทธิไม่ยอมได้ ถ้าลูกหนี้ค้างทั้งดอกเบี้ยและต้นเงิน ถ้านำเงินไปชำระให้เจ้าหนี้ไม่พอชำระหนี้ทั้งหมด เจ้าหนี้ต้องนำไปหักดอกเบี้ยก่อนเหลือจึงมาหักต้นเงิน

๗

ปิดท้าย

พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

นักการเมือง-ข้าราชการ-ผู้ครองศีล

นักการเมืองลงตาประชาราษฎร์
ชนชั้นชนมบทบาทชนหลงไหล
ด้วยคารมเจ้าอามิสเอื้อน้ำใจ
การเมืองไทยหลงหลุมพรางทั้งแผ่นดิน
การศึกษารอบรู้วิชาการ
ไร้แก่นสารสำนึกการเมืองสิ้น
“ข้าราชการ” เจนจบถ้วนศาสตร์ศิลป์
โยหลงลมเล่ห์กลืน “นักการเมือง”

หากเสเอกของชาติมันยืนหยัด
มุ่งบำบัตทุกข์เชื้อพื้นฟูเพื่อ
ไฟทำนุบำรุงชาติรุ่งเรือง
จักประเทืองมันคงทุกองค์กร
ยังชีวิตมรรควิถีปฏิบัติ

กระจ่างซัดพุทธธรรมคำสั่งสอน
ก่อกรรมดีรับผลดีเอื้ออาหาร
โซ่ลูกศรจากแฉ่งแล้วเลียवलด
ศิษย์ตถาคตคงมันในศีลสัตย์
อันแจ่งซัดด้วยตนทุกบาทบาท
นรทสวรรณวิบากกรรมตามกำหนด
ด้วยเกณฑ์กฎธรรมดาของฟ้าดิน
ลำแดงตนครองผ้ากาสาวพัสตร์
ชีวิตต่างคฤหัสถ์สุดถวิล

หากยังวนเวียนน่ายเกลือกมลทิน
เพราะมีสิ้นยินดีโลกธรรม
สังคมร้อนเพราะแล้งศีล...ธรรมวิปลาส
ทางอำนาจรัฐบาลให้อุปถัมภ์
เชิดตำแหน่งดำรงสืบเนื่องนำ
นี่คือ “กรรม” ที่ก่อเพื่อขอ “ดี” ๓

ข่าว
News Note
ชุมนุม
ข้อมูลให้
ป.ไทแล้ว

เพลง ก่อนสิ้นแสงตะวัน

● แดดเรื่องแสงร้อนแรงคลุมหล้าบัวงาม
แผ่รังสีในยามตะวันมิจร
อย่าระเริงหลงว่า เวลาผันผ่านไป
จะพาร้อนใจ

● แดดอ่อนแสงร้อนแรงพลันคลายมิดวง
อย่าลืมหงเวลาล่วงเลยล้ำไป
อย่ามัวเพลินหลงว่า เวลานั้นไม่-
ควรสนใจคำนึง

● จงคิดอย่าเมินมอง
แดดอ่อนรองเงืองรำไรนั้นไซ้ควรคิดแหละพียง
สำนึกดูจนเห็นในใจจึง
ซึ่งใจคุณและค่าตะวัน

● ก่อนสิ้นแสงตะวันจะจากลับไกล
โปรดจำไว้คือวัยล่วงไปพร้อมกัน
จึงควรตรองเสียก่อน อย่านอนหลงมัน
วัยและวันจะผ่าน.

ดาวนโหลดเพลง
“ก่อนสิ้นแสงตะวัน”
ได้ฟรีที่

www.asoke.info-connect
to www.bunniyom.com

(เพลง “ก่อนสิ้นแสงตะวัน” ฉบับ ๓๑๐ นี้ เป็น
เนื้อความที่ถูกต้อง-กองบรรณาธิการ “เราคิดอะไร”)

● เพลง “ก่อนสิ้นแสงตะวัน” นี้ แต่งเสร็จตั้งแต่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๙๖ เป็นเพลงแรกในชีวิตที่ได้อัดแผ่นเสียง อัดเมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๙๗ ใช้นามปากกาว่า “ยุบลรัตน์” ตอนนั้นอาตมาก็ยังเด็ก ยังเรียนหนังสืออยู่ชั้น ม.๘ ทุ่งกางเกงขาสั้น วันอัดเสียงที่ห้องอัดเสียง DCJ ก็เป็นเด็กวงซอโอเลี้ยงให้นักดนตรีที่ร้องในวงที่กำลังบรรเลงอยู่เลย จึงไม่มีใครนึกว่าเพลงที่กำลังบรรเลงอัดเสียงอยู่นี้ เด็กรับใช้วงซอโอเลี้ยงให้ตัวเองคือ ผู้แต่งเพลงนี้ในสมัยนั้นคนจะแต่งเพลงได้นี่ไม่ใช่เด็กๆ จะทำได้นะ มันต้องคนมีวุฒิภาวะที่เข้าขั้นจริงๆนะถึงจะชื่อว่า นักแต่งเพลง ในยุคนั้นไม่เหมือนยุคนี้ซึ่งเด็กไม่ถึง ๑๐ ขวบก็แต่งเพลงกันแล้ว ยุคนั้นยังไม่เหมือนยุคนี้ แม้แต่สวลี ผกาพันธุ์ ผู้ขับร้องเพลงนี้อัดเสียงเป็นเวอร์ชันแรกแท้ๆ ก็ยังไม่รู้เลย ว่าอาตมาคือผู้แต่งเพลงนี้ ผ่านไปหลายปี อยู่มาวันหนึ่งได้คุยกัน พูดถึงเพลงนี้ขึ้นมาอาตมาก็แสดงตัวว่าอาตมาเองเป็นเจ้าของเพลง เป็นผู้แต่ง สวลีถึงกับร้อง ว้าย! บอกว่าไม่เคยรู้เลยนะเนี่ย!..ว่าคุณเป็นคนแต่ง ร้องหากินมาเสียนาน เพลงนี้แม้แต่สุรพล โทณะวณิก ก็ชื่นชอบถึงกับพูดกับอาตมาเองเลยว่า “เอ็งรู้มัย เพลงของเอ็ง..เพลงอะไรดีที่..ก็เพลงก่อนสิ้นแสงตะวันไง!” อาตมาก็ไม่รู้ตัวหรอกว่าอาตมามีความนึกคิดโตเกินวัย แต่ตามหลักฐานผลงานที่ปรากฏผ่านมา มันยืนยันก็จึงพอจะรู้ว่า เป็นเช่นนั้นจริงๆแล้วมันแสดงออกถึงขั้นโลกุตรธรรมเอาด้วย อาตมาจึงหมดสงสัยว่า ทำไมในสมัยเด็กถึงสมัยหนุ่มผลงานต่างๆของอาตมาเสนอต่อใครๆ มันจึงไม่มีใครรู้เรื่องตามเรา หรือเห็นว่างานของเราไม่ได้เรื่องโยนลงตะกร้ากันโครมๆ จนอาตมาออกสงสัยตนเองว่า เอ๊ย!!!..เราก็อ่านเนื้อหาดีนี่ ทำไมเขาไม่ยอมรับของเราเลยวะ? แท้จริงแล้วมันล้ำหน้า มันเข้าเขตโลกุตรระนี้เอง แม้กระทั่งทุกวันนี้ ก็เชื่อว่าจะมีคนเข้าใจผลงานของอาตมาได้กันสักเท่าไร? แต่อาตมาเข้าใจดีแล้ว แจ่มแจ้งแล้ว ว่า ก็ยุคนี้.. “โลกียะ-โลกุตระ” มันก็ต้องเป็นเช่นนี้เอง.

“สมณะโพธิรักษ์”

๒๘ มกราคม ๒๕๕๙

เพลง “สมรรถภาพ” นี้เป็นเพลงล่าสุดของอาตมา แต่งเนื้อร้องในปี ๒๕๕๖ จากทำนองที่แต่งไว้เมื่อ ๑๖ กันยายน ๒๕๙๙ เวอร์ชันแรก ปฏิพล เหมวรานันท์ แยกเสียงประสาน ปัญญาพล เหมวรานันท์ ขับร้องคนแรก จังหวะช้า อดเสียงเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๖ ใน อัลบั้ม “งัดดินให้แรงดู” ออกวางตลาดในงาน “ตลาดอารียะปิใหม่ ๒๕๕๗” ที่ชุมชนราชธานีโอศก เวอร์ชันแรกนี้มีเนื้อร้องแค่ “ท่อน ๑” ท่อนเดียว มาแต่งเนื้อร้อง “ท่อน ๒” เติมอีกทีหลังในปี ๒๕๕๗ เวอร์ชันใหม่ในปี ๒๕๕๙ นี้ “ไต่กับป๊อบวงฆราวาส” ช่วยกันแยกเสียงประสาน เกียรติศักดิ์ เหมวรานันท์ ร้องนำในจังหวะเร็ว ต่างกับเวอร์ชันแรก เนื้อหาสาระเป็นศิลปะผันไปจากชั้น “ลามก” จากชั้น “ราคะ” แทนที่จะส่งเสริมกิเลส แต่มี “สาระ”(essence) เป็น “ธรรมะ” ชั้น “โลกุตระ” ที่เดียว กล่าวคือเป็นเพลงชี้ชวนให้หันมาใส่ใจในกฎกรรมอันเป็น “งานรากเหง้าพื้นฐานแท้ของชาวไทย” ที่สมัยนี้ถูกเหมินถูกเหยียดเป็นงานของ “คนชั้นล่างไปแล้ว” เป็นของคนแรงงาน ซึ่งจริงที่สุดต้องใช้แรงงานหนัก ผลิตเพื่อเลี้ยงโลก สังคมโลกโลกก็ย่นมันลงจนทำให้หลงมกมายมไปกับ “อึดตา” หนักหนา สาส์สิ่งแล้ว โลกหรือสังคมที่มอมเมากันด้วย “คักดินา” นั้นมันไม่ได้สร้างสรรค์สังคมอะไรกันหรอก อย่าหลงจมไปกับ “กิเลส” ซาติแล้วซาติเล่ากันนัก ถ้าไม่หันมาศึกษาพุทธที่เป็นโลกุตระธรรมให้ได้ ก็พากันจมไปกับโลกีย์ที่มีแต่การเพิ่ม “กิเลส” ใส่ตนยิ่งขึ้นๆๆๆ แม้จะประสบผลสำเร็จในโลกธรรมอย่างสุจริตก็ตาม กิเลสก็ได้รับการบำเรอใส่ใจจนหนาขึ้น หนักขึ้นตลอดเวลา จึงได้ชื่อว่า “คนกิเลสหนาขึ้นๆ” ไปตลอดกาล ซึ่งคำว่า “ปลุก” แปลว่า หนา,ใหญ่,โต,มาก, อ้วนแท้ๆ ผู้แสวงสุขในโลกีย์จึงชื่อว่า ปลุกชน ตื่นเสียทีเถิด!..คนเอ๋ยคน!

“สมณะโพธิรักษ์”

๒๗ มีนาคม ๒๕๕๙

เพลง “สมรรถภาพ”

[สร้อย]...๐ มาเกิดมาอย่าช้า

อยู่ไหนรีบมาคว้ามิดพำและจอบเสียม

มาปลุกย่ำธรรมนิยม

เตรียมไถไร่นาสวนมวลพืชพันธุ์

มาสร้างคนร่วมกันรังสรรค์บ้านเมือง

ประเทืองประทีปไทย

[คำร้องท่อน ๑] ๐ เมื่อเกิดมาเป็นคน

ทุกชีพชนฝันใฝ่

สูงสุขจริงยิ่งใหญ่ต่างไขว่ต่างคว่ำ

ทุกชนพันฝ่าเพื่อจะพาชีวิตดี

หากใครเชื่อกรรมสมรรถจะทำเต็มที่

ขยันสร้างสรรแล้วพลีย่อมมีคุณแท้

ทั้งเป็นทรัพย์แก่ผู้แผ่บุญหนุนโลก

.....[ร้องซ้ำ..สร้อย].....

[คำร้องท่อน ๒] ๐ เมื่อเกิดเป็นคนแล้ว

จะแคล้วคลาดความทุกข์ไศก

ก็เพราะฝึกตนทนโลกโศกตีหลุดพ้น

พลิกตนพาชาติปราศอบายเสริมบุญ

สร้างคนสร้างงานสามารถงานเจือจุน

สมรรถนะนี้คือทุนยอดคุณค่าแท้

ทั้งเป็นทรัพย์แก่ผู้แผ่บุญหนุนโลก

.....[ร้องซ้ำ..สร้อย].....

ดาวน์โหลดเพลง

“สมรรถภาพ” ได้ฟรีที่

www.asoke.info-connect

to www.bunnaiyom.com